

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Palahniuk_Chuck-Zalknuti.pdb

PDB Name: Palahniuk - Zalknuti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.11.2008
Modification Date: 9.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PALAHNIUK CHUCK
ZALKNUTÍ

Přeložil Richard Podaný
Copyright © 2001 by Chuck Palahniuk
Czech edition © Euromedia Group k. s., 2003

Pro Lump
Provždy

1

Pokud se chystáte tohle číst, ušetřete si práci.

Po pár stránkách budete chtít být jinde. Takže to pusťte z hlavy. Jděte pryč. Vypadněte, dokud jste živí a zdraví. Spaste se.

V televizi určitě běží něco lepšího. Anebo když máte takovou řůru času, jděte na večerní školu. Staňte se lékařem. Můžete ze sebe udělat Někoho. Počastujte se večeří v restauraci. Obarvěte si vlasy.

Nemládnete.

To, co se tady děje, vás nejdřív nakrckne. A pak to už bude jen horší a horší.

Tady nepřijdete k ničemu lepšímu než k pitomému příběhu pitomého chlapečka. Pitomému pravdivému příběhu ze života, o člověku, se kterým byste neměli nejmenší chuť se poznat. Jen si toho mrňavého smrada představte, je vám asi do pasu a má chumáč blondatých vlasů učesaných na pěšinku po straně. Představte si to protivné prťavé hovno v trávě, jak se na starých školních fotkách usmívá, některé mléčné zuby mu chybějí a první dospělé mu místo nich vyrůstají naštore. Představte si ho, jak má na sobě pitomý svetr s modrými a žlutými pruhy, svetr, který dostal k narozeninám a který býval jeho nejoblíbenější. Představte si ho, jak si už takhle malý okusuje ty svoje nehtíky. Jeho nejoblíbenějšími botami jsou kecky. A jeho nejmilejší jídlo? Zapečené obložené bagety, kurva.

Představte si takového kulišáckého klučika, jak po obědě se svojí mamkou bez bezpečnostního pásu drandí v ukradeném školním autobuse. Až na to, že před jejich motelem stojí policejní auto, a tak mamka jen prosvíští stovkou nebo stodesátkou kolem.

Tohle je vyprávění o jednom pitomém mrňavém smradovi.

který docela určitě býval ten nejpitomější šmejda a hnida a sraabák a kašpar, co kdy na světě byl.

Ten malej hňup.

Mamka mu říká: "Musíme si pospíšit," a tak jedou po úzké silnici do kopce a zadní kola jim na ledu ustřelují ze strany na stranu. Sníh vypadá v reflektorech modře a táhne se od krajnice až ke tmavému lesu.

Představte si, že to všechno je jeho chyba. Toho prťavého čuráčka.

Mamka zastaví s autobusem kousek od paty skalního útesu, tak, že reflektory ozařují jeho bílou stěnu, a říká: "Dál už se nedostaneme," a slova z ní vyvěrají jako bílé obláčky, na kterých je vidět, jak veliké uvnitř jsou její plíce.

Mamka zatáhne ruční brzdu a říká: "Můžeš si vystoupit, ale bundu si nech v autobuse."

Představte si toho pitomého trumberu, jak se nechává od mamky před autobusem rovnat do latě. Tu připrcatělou nepovedenou napodobeninu Benedicta Arnolda, jak jen stojí a dívá se do záře reflektorů a nechává mamku, aby mu stáhla přes hlavu jeho oblíbený svetr. Ten srábek ukňouraná prostě jen stojí na sněhu napůl vysvlečený, motor autobusu rachotí jako divý a hluk se odráží od skalní stěny a mamka mizí kdesi za ním, ve tmě a mrazu. Reflektory ho oslepují, hluk motoru překrývá všechno skřípání stromů, které se ve větru otírají o sebe. Vzduch je příliš studený, než aby se člověk mohl pořádně nadechnout, a tak se ta chodící sliznatá membrána snaží dýchat dvakrát rychleji.

Nikam neutíká. Nic nepodniká.

"A teď," ozve se mamka odněkud zezadu, "se za žádnou cenu neobracej."

Mamka mu vykládá, že ve starověkém Řecku kdysi žila překrásná dívka, dcera hrnčířova.

Jako pokaždé, když se mamka dostane z vězení a přijde si pro něj, i teď s klukem tráví každou noc v jiném motelu.

Vždycky jedl jen v rychlých občerstveních a celý den, jeden den za druhým, jen jedou v autě. Dneska v poledne se kluk snažil sníst svou zapečenou bagetu, ačkoli byla ještě moc horká, a div ji nespokl najednou, a jídlo mu zaskočilo a on nemohl dýchat ani mluvit, dokud mamka neoběhla stůl.

Paže ho objaly zezadu, zvedly na nohy a mamka šeptala: "Dýchej! Dýchej, krucinál!"

Potom kluk brečel a všichni hosté v restauraci se kolem nich shlukli.

V tom okamžiku to vypadalo, jako že celému světu záleží na tom, co s ním bude. Všichni ti lidé ho objímali a hladili ho po vlasech. Všichni chtěli vědět, jestli mu už je dobře.

Měl pocit, že ten okamžik vydrží navždycky. Že aby se jeden domohl lásky, musí nasadit život. Že aby ho vůbec kdy spasili, musí se dostat až na sám okraj propasti.

"fajn, už je to dobrý," pravila mamka a utírala mu ústa. "Teď jsem ti dala život."

A chvíli nato servírka toho zlobivého mrňavého kňourala poznala podle fotografie na staré krabici od mlíka a už ho zase mamka vezla stodesátkou zpátky do motelu.

Na zpáteční cestě sjeli z dálnice a koupili černou barvu ve spreji.

I když se hnali jako diví, nakonec se ocitli jen vprostřed pustiny vprostřed noci. A teď ten pitomý kluk stojí a zezadu slyší, jak mamka chrástí sprejem s barvou a kuličky uvnitř spreje narážejí do stěn a mamka říká, že ta dívka v tom starověkém Řecku byla zamilovaná do chlapce.

"Jenže ten mladík byl z cizí země a musel se do ní vrátit," vykládá.

Ozve se zasyčení a kluk ucítí barvu. Zvuk motoru se mírně změní, zakucká se, motor teď běží rychleji a hlasitěji a autobus se maličko kolíbá z pneumatiky na pneumatiku.

A tak ta dívka, vypráví mamka, poslední noc, co byli spolu, vzala lampu a postavila ji tak, aby vrhala stín jejího milého na stěnu.

Syčení spreje přestává a zase začíná. Ozve se krátké zasyčení a po něm zase delší zasyčení.

A mamka líčí, jak ta dívka načrtla obrys stínu svého milého, aby měla navěky zaznamenáno, jak vypadal, aby měla přesný doklad o té chvíli, o poslední chvíli, co byli spolu.

Náš malý ubřečenec se jen upřeně dívá do reflektorů. Slzí mu oči, a když je zavře, stejně vidí, jak světla září, rudě, rovnou jemu skrz víčka, skrz jeho vlastní krev a tělo.

A mamka povídá, že druhý den milý odjel, ale jeho stín zůstal.

Kluk se na chvilku ohlédne tam, kde mamka načrtává na skalní stěnu jeho pitomý stín, až na to, že kluk stojí daleko, takže stín je o dobrou hlavu větší než jeho matka. Hubené paže vypadají mohutně. Chudičky nohou se táhnou do dále. Připosražená ramínka se rozkládají do šíře.

A mamka mu říká: "Nedívej se. Ani se nehni, nebo mi všechnu práci zkazíš."

A ten mrňavý uhvozďený šmíráček se otočí a dál civí do reflektorů.

Sprej s barvou syčí a mamka říká, že před Reky nikdo neměl žádné výtvarné umění. Právě takhle bylo vynalezeno malování.

Vypráví, jak dívčin otec za pomoci obrysu na stěně vyrobil mladíkovu podobu z hlíny, a že tím bylo vynalezeno sochařství.

Mamka mu naprosto vážně říká: "Umění se nikdy nerodí ze štěstí."

Takhle se zrodily symboly.

Kluk stojí, teď už se v záři celý klepe, snaží se ani nepohnout, mamka pořád pracuje dál a vykládá velikému stínu, že jednou pomůže naučit lidi tomu, čemu ona naučila jeho. Jednoho dne bude lékařem a bude zachraňovat životy.

Navracet je ke štěstí.

Anebo k něčemu ještě lepšímu, než je štěstí: k míru.

Že se dobude úcty.

Jednoho dne.

To vše se děje až poté, co se ukázalo, že to celé o Velikonočním zajičkovi byl kec. I po odhalení podvodů s Ježíškem a s vílou kmotříčkou a se svatým Kryštofem a s newtonovskou fyzikou a s modelem atomu podle Nielse Bohra, i potom ten pitomý kluk pořád věřil mamce.

Jednoho dne, až vyroste, povídá mamka stínu, vrátí se sem a uvidí, jak narostl přesně do toho tvaru, který pro něj dneska v noci naplánovala.

Klukovy nahé paže se třesou zimou.

A mamka povídá: "Ovládej se, sakra. Stůj pořádně, nebo všechno pokazíš."

A kluk se snažil namlouvat si, že mu je tepleji, jenže z reflektorů, ať zářily jakkoli jasně, žádné teplo nevycházelo.

"Potřebuju to načrtnout přesně," tvrdila mamka. "Jestli se budeš klepat, vyjdeš mi úplně rozmazaný."

Teprve po letech, když ten pitomý prťavý nýmand prošel s dobrými známkami střední školou a dovalil kostru na lékařskou fakultu Jihokaliifornské univerzity, když mu bylo čtyřicet a měl za sebou dva ročníky medicíny, a když jeho matce našli tu nemoc a jeho učinili jejím opatrovníkem, teprve tehdy se tomu kašpárkovi rozbřeslo, že zesílit a zbohatnout a zmoudřet, to je jenom první polovina životního příběhu.

Teď klukovi trnou uši mrazem. Točí se mu hlava, je předýchaný. Po celých prsou má ten mrňavý špiclík husí kůže.

Bradavky mu chladem zatvrdly v tvrdé narudlé cumlíky - a co si to ten prťavý ejakulát říká? Tohle si fakt zasloužím.

A mamka povídá: "Aspoň se teda pokus stát rovně."

Kluk zatáhne ramena a představuje si, že reflektory jsou popravčí četa. Zápal plic si zaslouží. Tuberkulózu si zaslouží.

Viz též: podchlazení.

Viz též: tyfus břišní.

A mamka povídá: "Po téhle noci už u tebe nebudu a nebudu tě moct sekýrovat."

Motor autobusu se zakucká a vydává dlouhé tornádo modravého kouře.

A mamka dodá: "Takže se drž rovně, ať ti nemusím nařezat."

A že ten spratek mrňavá nařezat zasloužil, to je na beton. Zasloužil všechno, co dostával. Ten popletený bulík, který si

vážně myslel, že budoucnost bude lepší. Když dost makáte. Když se dost učíte. Když dost rychle utíkáte. Pak se všechno obrátí k lepšímu a váš život bude za něco stát.

Dolů ze stromů se snášejí poryvy větru a suchá zrníčka sněhu a každá vločka ho štípně do uší a do tváří. Ještě víc sněhu mu roztává mezi tkaničkami bot.

"Však uvidíš," říká mamka. "Za tu trochu nepohody to stojí."

Bude z toho příběh, který bude moct vyprávět vlastnímu synovi. Jednoho dne.

Ta dívka, vykládá mu mamka, ta dívka z těch dávných dob už svého milého nikdy nepotkala.

A kluk je dost pitomý, aby si myslel, že obraz nebo socha nebo vyprávění můžou tak či onak nahradit někoho, kohokoli, koho milujete.

A mamka říká: "Máš toho tolik, na co se těšit."

Je to těžko ke strávení, ale ten pitomý, líný, směšný klučina jen stál a klepal se a mžoural do záře a poslouchal rachocení a myslel si, že budoucnost bude náramně světlá. Jen si představte někoho, kdo dospívá k takové hlouposti, aby ani netušil, že naděje není nic než jedna z mnoha fází, ze kterých vyrosteme. Který si myslel, že člověk se může dopracovat k něčemu, k čemukoli, co vydrží navždycky.

Pitomý pocit je třeba jen se na tyhle věci rozpomenout. Je to div, že vydržel naživu až doteď.

Takže znovu: pokud se chystáte tohle číst, nečtěte.

Není to o někom odvážném a hodném a zapáleném. Do hrdiny se rozhodně nezamilujete.

Čistě pro vaši informaci, to, co čtete, je úplný a vyčerpávající příběh závisláka. Protože ve většině dvanáctifázových odvykacích programů spočívá čtvrtá fáze v tom, že provedete inventarizaci vlastního života. Ze musíte popadnout sešit a zapsat do něj všechny mrzácké, připosrané chvilky svého života. Úplný seznam svých zločinů. Tím pádem máte všechny hříchy přímo na dosah ruky.

A pak to musíte všechno napravit. Tak se to dělá u alkoholiků, u narkomanů, u chorobných žroutů a taky u lidí závislých na sexu.

Díky tomu se můžete vrátit v čase a kdykoli si usmyslíte, udělat si přehled o tom nejhorším ze svého života.

Protože údajně se věc má tak, že kdo zapomene na minulost, je odsouzen ji opakovat.

Takže po pravdě řečeno, pokud tohle čtete, fakt vám do toho nic není.

Co ten hloupý kluk tu mrazivou noc prožil, z toho se nestane nic víc než další dávka pitomých kravin, na které může myslet při souložení, aby si zabránil vypálit celou dávku. Pokud tedy jste muž.

A máma toho ubohého sralbotky povídá: "Hlavně ještě chvilku vydrž, víc se snaž a všechno bude dobré."

Pche.

Mamka povídá: "Slibuju ti, že jednou se ti všechna ta snaha vrátí."

A ten mrňavý ouchcapek, ten pitomý nedorostlý sráč tam celou dobu jen stál a klepal se, stál na sněhu napůl vyslečený a opravdu věřil, že vůbec kdo kdy může slíbit něco tak nemožného.

Takže pokud si myslíte, že vás to spasí...

Pokud si myslíte, že vás vůbec kdy co spasí...

Berte to prosím jako poslední výstrahu.

2

Když dojdou ke kostelu, je tma a začíná pršet a Nico čeká na někoho, kdo odemkne vedlejší vchod, a v chladu se choulí.

"Tohle mi podrž," říká a podá mi teplý chumel hedvábí.

"Jenom hodku dvě," dodá. "Nemám žádný kapsy." Má na sobě bundu z nějakého falešného oranžového semiše, s jasně oranžovým kožesinovým límcem. Dole vyčuhuje lem sukně s květovaným potiskem. Žádné punčocháče. Vyleze po kostelních schodech nahoru ke dveřím, nohy v černých jehlách klade opatrně, vytočené do stran.

To, co mi podala, je teplé a vlhké.

Jsou to její kalhotky. Usměje se.

Vevnitř za skleněnými dveřmi nějaká ženská prohání mop.

Nico zaklepe na sklo a pak ukáže na hodinky. Ženská cákne mopem zpátky do kbelíku. Pak mop zvedne a vyždímá. Opře násadu kousek od dveří a potom vyloví z kapsy zástěry klíčenku. Odemká dveře a řve na nás skrz sklo.

"Dneska to máte v místnosti číslo 234," oznamuje. "Tam jak bejvá nedělní škola."

Ted už je na parkovišti víc lidí. Kráčejí po schodech, zdraví se a já si cpu Ničiny kalhotky do kapsy. Za mnou se pár lidí hrne po několika posledních schodech, aby to stihli, než se dveře zavrou. Věřte tomu, nebo ne, tyhle lidi všechny znáte.

Jsou to žijící legendy. Není mezi nimi jediný ani jediná, abyste o nich už léta neslychali.

V padesátých letech přišla význačná firma vyrábějící vysavače s drobným projekčním vylepšením. Kousek dovnitř od konce hadice namontovala otočnou vrtulku s lopatkami ostrými jako břitva. Roztácel ji vzduch nasávaný dovnitř a ostří dokázala rozsekat všechny žmolky a provázky a zvířecí chlupy, které by jinak hadici ucply.

Aspoň taková byla jejich představa.

Stalo se ale, že hodně těchhle chlapíků se pak přičítalo na pohotovost do nemocnic s posekanými ptáky.

Tak aspoň tvrdí mýtus.

Jiná stará pověst městská zase praví, že pro jednu hezkou paní v domácnosti uspořádali přátelé a příbuzní překvapivý dýchánek, všichni se schovali v jednom pokoji, a když z něj vyrazili a vřískali "Všechno nejlepší k narozeninám!", našli ji nataženou na pohovce, jak jí pes olizuje mezi stehny burákové máslo...

Tak ta opravdu existuje.

Co se týče té báje ženy, která kouřila chlapům při jízdě, až na to, že pak jeden nezvládl řízení a dupl na brzdu tak silně,

až mu ho překousla v pŕlce, tak tu znám taky.

Tihle pánové a dámy jsou do jednoho tady.

Kvŕli tŕmhle lidem má každá pohotovost vrtačku s diamantovým hrotem. Aby mohli dělat díry do tlustého skla na dně láhví od šampaňského a od sodovky. Čímž se vypustí vzduch.

Tohle jsou lidé, kteří se noří odkudsi ze tmy a vykládají, že zakopli a upadli na cuketu, na zářivku, na panenku Barbie, na biliárové koule, na zuřivě se zmítajícího pískomila.

Viz též: kulečnickové tágo.

Viz též: křeček domácí.

Ve sprše jim to podklouzlo, a co čert nechtěl, spadli a trefili se přímo na komoru na kluzké hrdlo flašky od šamponu.

Věčně je napadají neznámé osoby vyzbrojené svíčkami, pálkami na baseball, vajíčky natvrdo, baterkami a šroubováky, které je teď třeba vyjmout. Najdou se tu i chlapíci, co uvázli v přívodním otvoru masážní vany.

V půli cesty k místnosti 234 mě Nico přistrčí ke zdi. Počká, až kolem projde pár lidí, a řekne: "Vím, kam si mužem zajít."

Všichni ostatní mŕí do pastelově zbarvené místnosti určené pro nedělní školu a Nico se za nimi usmívá. Zakrouť si ukazovákem namířeným k uchu, což je mezinárodní znak pro blbce, a povídá: "Nýmandi." A vleče mě opačným směrem, k nápisu DÁMY.

Mezi lidičkami v místnosti 234 sedí i muž, který se vydává za pracovníka okresní hygienické správy, aby se mohl čtrnáctiletých holek vyptávat na tvar jejich pochvy.

Chodí sem jedna roztleskávačka, které když vypumpovali žaludek, našli tam skoro půl kila semene. Jmenuje se LouAnn. A tomu chlápku, co mu v kině uvízl ocas v díře ve dně krabice od popkornu, můžete říkat Steve, a dneska ten zasraný oukropeček sedí lítostivě u lavice umatlané barvičkami a je narvaný do dětské umělohmotné židle z nedělní školy.

Všichni ti lidi, o kterých si myslíte, že existují jen ve vtipech. Tak hurá do toho, potřehte si smíchy ty své zkurvený bránice.

Jsou to oběti sexuální nutkavosti.

Všichni ti, o kterých jste si mysleli, že to jsou jen městské legendy, všichni jsou jaksi živí. Mají dokonce i jména a tváře.

Práci, rodinu. Univerzitní tituly a trestní rejstříky.

Na dámském záchodě mě Nico stáhne na studené dlaždice, přisedne mi na boky a štrachá mi v kalhotách. Druhou rukou mě chytí za krkem a zvedne si k obličeji moji tvář, moje otevřená ústa. Její jazyk podniká řeckořímský zápas s mým, palcem mi u toho navlhcuje žalud. Stahuje mi džíny. Jako při puknutí si nadzvedá okraj šatů, oči má zavřené a hlavu maličko zakloněnou. Rázně na mě dopadne, ochlupení na ochlupení, a něco mi stranou za krkem říká.

"Bože, ty jsi tak krásná," povídám, protože pár dalších minut to říkat můžu.

A Nico odtáhne hlavu, podívá se na mě a řekne: "To mělo bejt jako co?"

"Ani nevím," odpovím. "Asi nic," odpovím. "Nevšímej si toho."

Dlaždice jsou cítit dezinfekcí a drhnou o zadek. Stěny se zvedají k akustickému obkládačkovému stropu a k větrákům rozchlupatěným prachem a nánosy svinstva. Z rezavého kontejneru na použité papírové ručníky se line pach krve.

"Co propustka," říkám. Lusknu prsty. "Přineslas?"

Nico trochu zvedne boky a pak se spustí, zvedne se a uvelebí se. Pořád má zakloněnou hlavu a zavřené oči, ale zaloví za výstřihem šatů a vytáhne čtvereček modrého papíru, který mi pak upustí na prsa.

"Hodná holka," utrousím a pak vytáhnu propisku, kterou mám připnutou na klips v náprsní kapse košile.

Nico zvedá boky pokaždé o něco výš a dosedá rázněji. Kroutí se trochu tam a zase zpátky. Zaryje si ruce nahoře do stehů a nadzvedává se a pak zase spouští.

"Dokolečka dokola," říkám. "Dokolečka dokola, Nico."

Otevře oči, tak napůl, a shlédne ke mně, a já propiskou zakroužím dokola, jako když mícháte káfe. Cítím, že mřížkování dlaždice se mi i skrz šaty obtiskuje do zad.

"Teď dokolečka dokola," opakuju. "Udělej to pro mě, kotě."

A Nico zavře oči a oběma rukama si sežmoulá sukni k pasu.

Plnou vahou mi dosedne na bedra a přehodí mi jednu nohu přes břicho. Pak přehodí i tu druhou, takže je pořád na mně, jenže tváří k nohám.

"Dobrý," kývám a rozkládám modrý papírek. Položím ho naplocho na její dokulata nahrbená záda a podepíšu se úplně dole, do kolonyk ručitel. Skrz šaty je cítit široké zapínání podprsenky, pružný pásek snad s pěti nebo šesti drátěnými háčky. A pod tlustou vrstvou svalů jsou cítit žebra.

Teď zrovna je v místnosti 234 ta kamarádka bratrance vašeho nejlepšího kamaráda, která se div nezabila, jak šukala s řadicí pákou Fordu Pinto, protože předtím snědla španělskou mušku.

Jmenuje se Mandy.

Je tam kluk, co se v bílém plášti vkradl na kliniku a prováděl vaginální vyšetření.

A jiný, co vždycky lehává v motelovém pokoji nahý na dece, hýčká si ranní erekcí a čeká, kdy přijde pokojská uklidit.

Všichni ti údajní kamarádi kamarádů kamarádů jiných kamarádů... všichni jsou tady.

Ten, co mu ho dorasovala automatická dojička, se jmenuje Howard.

Ta holka, co se pověsila ve sprše na tyči od zástěny a málem umřela na autoerotické zadušení, to je Paula a je sexoholička.

Čau, Paulo.

Sem, vy všichni ošmatávači z metra. Vy všichni, co rozhrnujete cípy kabátů.

Muži, kteří někde na dámském WC montují kameru dovnitř do mýsy.

Chlap, co mazal svým semenem olizovací pásky obálek, které jsou volně k použití u bankovních automatů.

Všichni šmíráci. Nymfomanky. Oplzlí staroušci. Hajzloví očumovači. Mastikulkové.

Všichni ti sexuální strašáci a strašáčky, před kterými vás varovala máma. Všechny ty děsivé varovné povídky. Jsme všichni tady. Živi a nezdraví.

Jste ve dvanáctifázovém světě sexuální závislosti. Nutkavého sexuálního chování. Večer co večer se scházejí v zastrčené místnosti nějakého kostela. V konferenční místnosti nějakého kulturního domu. Večer co večer a město co město. Dokonce mají i virtuální schůzky na internetu.

I svého nejlepšího kamaráda Dennyho jsem potkal na setkání sexoholiků. Denny se dostal tak daleko, že musel masturbovat patnáctkrát denně, čistě aby vyžil. Pak už skoro ani nedokázal zatnout ruku v pěst a lámal si hlavu s tím, co s člověkem dlouhodobě vzato udělají všechny ty gely na ropné bázi.

Přemítal, jestli nepřejít na nějakou mast, ale připadalo mu, že cokoli, co zjemňuje pokožku, by bylo kontraproduktivní. Denny a všichni ti muži a ženy, o kterých si myslíte věci tak příšerné nebo srandovní nebo dojemné, ti všichni se tu uvolní a chovají se přirozeně. Sem se všichni chodíme svěřovat.

Jsou tu prostitutky a pachatelé sexuálních zločinů, které na tři hodiny pustili z vězení s nejnižším stupněm ostrahy, sedí bok po boku vedle žen, co hrozně rády znásilnění v partě, a mužů, kteří chodí kouřit ptáky do sexshopů. Tady se kurva sejde s kunčoftem. Násilník s násilněným.

Nico zvedne veliký bílý zadek skoro až ke konečku mého ocasu a pak žuchne dolů. Nahoru a zase dolů. Svírá mé vevnitř po celé délce. Pístový zdvih nahoru a pak rána dolů. Odstrkuje se mí od stehen a svaly na pažích má větší a větší. Pod jejíma rukama mi stehna bělají a já je přestávám cítit.

"Nico?" povídám, "když se teď známe... řekla bys, že mě máš ráda?"

Otočí se ke mně přes rameno. "Když seš doktor, můžeš předepisovat, co chceš, žejo?"

Leda bych se napřed vrátil na školu. Nikdy nepodceňujte, jaký význam má lékařský diplom, když si chcete zašukat.

Zvedám ruce, pokládám jí dlaně na napjaté spodky obou stehen. Chci jí pomoci se zvedáním a její studené měkké prsty se propletou s mými.

Je navlečená jako rukávník na mém ptáku, ani se neohlídne a říká: "Kamarádi se se mnou vsadili, že jsi ženatý."

Podržím v dlaních její hladký bílý zadek.

"0 kolik?" chci vědět.

A povím Nico, že svým způsobem by její kamarádi mohli mít pravdu.

Po pravdě řečeno každý, koho vychovává jeho svobodná matka, se v zásadě ženatý už narodí. Nevím, jak to, ale zdá se, jako by až do matčiny smrti všechny ostatní ženy pro vás mohly být jenom milenkami.

Moderní oidipovský příběh vypadá tak, že matka zabije otce a pak si vezme syna.

A s matkou se jaksi nemůžete rozvést.

Ani ji zabít.

A Nico povídá: "Co to má bejt, všechny ostatní ženy? Jéžíš, o kolika je řeč?" A dodá: "To jsem teda ráda, že jsme vzali gumu."

Kompletní seznam sexuálních partnerek? To bych se musel podívat do záznamů ze čtvrté fáze. Do svého mravně inventárního sešitku. Do úplných a vyčerpávajících dějin své závislosti.

Leda bych se tam vrátil a tu mizernou čtvrtou fází dodělal.

Pro všechny ty lidi v místnosti 234, co se lopotí na schůzkách dvanáctifázového kurzu pro sexoholiky, je to významný a cenný nástroj sloužící k pochopení a vyléčení... no, však to znáte.

Pro mě to je parádní výcvikové středisko. Tipy. Techniky.

Píchací strategie, o jakých se vám ani nesnilo. Osobní kontakty.

Tihle závisláci jsou prostě k sežrání, když vyprávějí ty svoje historky. A navíc tu jsou holky muklice, které kvůli té léčbě ze závislosti na sexu pustili na tři hodiny z lochu.

Včetně Nico.

Středa večer rovná se Nico. Pátek večer rovná se Táňa. Neděle rovná se Liza. Liza potí čirý nikotin. A skoro ji můžete obejmout prsty kolem celého pasu, protože břišní svaly má od kašle tvrdé jako kámen. Táňa sem vždycky propašuje nějakou kaučukovou sexuální hračku, obvykle robertka nebo šňůru latexových kuliček. Sexuální období dárku, který najdete v rodinném balení musli.

Jo, Keatsovi možná připadalo, že věc krásná přináší radost věčnou, ale mně zkušenost říká, že i ta nejkrásnější věčička přinese radost tak na tři hodky a pak utrum. Potom se začne dožadovat, aby vám mohla vykládat o všech svých traumatech z dětství. Na schůzkách s těmihle muklicemi je pěkné, že mrknete na hodinky a víte, že za půl hodiny budou zase za mřížemi.

Jako v Popelce, akorát že úderem půlnoci se sama hrdinka promění v uprchlíka.

Ne že bych ty holky neměl rád. Mám je rád přinejmenším tolik, jako máte rádi rozkládací dvojstranu v časopise, pornokazetu, webové pornostránky - a pište si, že to pro sexoholika znamená řůru lásky. A ne že by taky Nico neměla ráda mě.

Nejde tolik o vztah, jako o příležitost. Když večer co večer svedete dvacítku sexoholiků k jednomu stolu, tak se pak nedivte.

A navíc, ty příručky pro sexoholiky, co tu prodávají, to je manuál: všechny metody, jak si vrznout, které jste ještě neznali. Samozřejmě je jejich účelem, abyste si uvědomili, že jste sexuální hadráci. Je to napsané jako seznam věcí, které pokud provozujete, máte závislost. Některé z těch úslužně servírovaných tipů:

Odpáráváte si z plavek podšívky, aby se vám víc rýsovaly genitálie?

Necháváte poklopec nebo blůzu na prsou rozepnuté a postáváte při předstíraném hovoru v prosklených telefonních budkách tak, aby bylo vidět, že nemáte spodní prádlo?

Chodíte běhat bez podprsenky či suspensoru, abyste přilákali sexuální partnery?

Na všechny tyhle otázky odpovídám stejně: Ted' už jo!

Navíc tu platí, že být uchyl není vaše chyba. Nutkavé sexuální chování neznamena, že si necháte ocumlávat péro při sebemenší příležitosti. Je to choroba. Je to závislost, která jen čeká, kdy se jí dostane v Diagnostické statistické příručce číselného kódu, aby se léčba mohla účtovat zdravotním pojišťovnám.

Povídá se povídá, že dokonce i sám Bill Wilson, zakladatel

Anonymních alkoholiků, nedokázal přemoci sexuální opici usazenou za jeho krkem a strávil zbytek života jako abstinent, leč podváděl ženu a pukał pocitem viny.

Povídá se, že sexuální maniaci si opatřují závislost na chemikáliích produkovaných tělem v následku neustálého provozování sexu. Orgasmy vyplavují mocně do těla endorfiny, které tlumí bolest a fungují jako sedativa. Sexuální maniaci jsou ve skutečnosti závislí na endorfinech, ne na sexu. Sexuální maniaci ve skutečnosti touží po fenylmetylaminu, jehož produkci může spustit nebezpečí, poblouznění, riziko a strach.

Pro sexuálního maniaka je péro a kozy a poštvák a jazyk a zadek totéž co dávka heroinu, jenže je vždycky po ruce, vždycky k palbě připraven. Máme s Nico jeden druhého rádi asi tak, jako kterýkoli feťák miluje svou stříkačku.

Nico tvrdě dosedá, až mi pták narazí na stěnu jejích vnitřností, a hladí se dvěma nasliněnými prsty.

"Co kdyby sem přišla ta uklízečka?" připomenu.

A Nico si se mnou tam vevnitř zakvedlá a kývne. "To jo. To by byl rajc."

Nemůžu si pomoci, představuju si, jaký veliký lesklý otisk zadku asi vytlisujeme do navoskovaných dlaždic. Dívá se na nás řada umyvadel. Zářivky poblikávají a v odrazu na chromových trubkách pod všemi umyvadly je vidět, že Ničin krk je jedna dlouhá rovná trubice; hlavu má zakloněnou, oči zavřené, vydechuje přerývaně ke stropu. Velké květované prsy. Jazyk vysunutý ke straně. Šťáva, která z ní vytéká, div nevře.

Abych nevypálil, ptám se: "Co jsi o nás všechno napovídala vašim?"

A Nico odtuší: "Chtěj se s tebou seznámit."

Přemýšlím, co by dokonale posloužilo jako další replika, ale je to jedno. Tady můžete říkat cokoli. Klystýry, orgie, zvířata, přiznejte se k jakékoli oplzlosti, nikoho ničím nepřekvapíte.

V místnosti 234 si všichni porovnávají zážitky z války. Střídají se jeden po druhém. To je první, úvodní část schůzky.

Potom si budou číst v zápiscích, těch svých modlitbičkách, a budou se bavit o tématu večera. Všichni se budou dít s některou ze dvanácti fází. První fází je přiznat si, že jste bezmocný.

Trpíte závislostí a nedokážete přestat. První fáze znamená všechno vypovědět, včetně toho nejhoršího. Včetně hlubiny nejhlubších hlubin.

Se sexem je to stejný malér jako s ostatními závislostmi. Vždycky se léčíte. Vždycky recidivujete. Předvádíte se. Dokud nenajdete něco, za co bojovat, musíte se spokojit s něčím, proti čemu bojovat. Všichni tvrdí, že touží po životě osvobozeném od sexuálního nutkání, ale to můžou klidně pustit z hlavy. Ono totiž: co je asi tak lepšího než sex?

No jasně, i ta nejmizernější kuřba je lepší než řekněme přivonění k té nejpěknější růži... než pohled na ten nejbáječnější západ slunce. Než dětský smích.

Jo, krásný je vzduch, krásnější je moře, ale co je nejkrásnější, to je vyžhavený, prdelku svírající, zemětřasný orgasmus.

Můžete namalovat obraz, složit operu, ale není to víc než cosi, čím se zabýváte v mezidobí, než si najdete další svolnou prcinu.

Jakmile se objeví něco lepšího než sex, v tom momentě mi volejte. Nechtě mě vyvolat rozhlasem.

Tam v místnosti 234 není ani jeden Romeo nebo Casanova nebo Don Juan. Ani jedna Mata Hari nebo Salomé. Jen samí lidé, s jakými si dnes a denně potřásáte rukama. Ani oškliví, ani krásní. Stáváte vedle těch legend ve výtazích.

Objednáváte si u nich kafe. Ta bájná stvoření vám u vchodu škubají lístky. Vyplácejí mzdu. Pokládají na jazyk hostii.

Jsem uvnitř dámského záchoda a uvnitř Nico a zakládám si ruce za hlavu.

Na nějakou, jasně neurčenou dobu nemám na světě žádné potíže. Nemám matku. Nemám účty za doktora. Nemám svinskou muzeální práci. Nemám nejlepšího kamaráda onanistu.

Nic.

Nic necítím.

Aby to vydrželo, abych nevystříkl, vykládám Ničiny květovaným zádům, jak je krásná, jak je milá a jak moc ji potřebuju. Její kůži a vlasy. Jen aby to vydrželo. Protože tohle je jediná příležitost, kdy to můžu říkat. Protože jakmile to pomine, budeme se nenávidět. Jakmile se na podlaze záchoda ocitneme vychladlí a zpocení, jakmile se oba uděláme, nebudeme se jeden na druhého chtít ani podívat.

Jediný, koho budeme nenávidět ještě víc než toho druhého, budeme my sami.

Tohle je jediných pár minut, kdy můžu být člověkem.

Na těch pár krátkých minut se necítím osamělý.

Nico na mě rajtuje, nahoru a dolů, a řekne: "Tak kdy mě ukážeš svojí matce?"

"Nikdy," odpovím. "Ono to totiž nejde."

A Nico se zatne a pumpuje mě hořícím zvlhlým vnitřkem těla a povídá: "Vona je v lapáku nebo ve cvokárně nebo co?"

Jo, a na většinu života.

Zeptejte se chlapa, kterého chcete, při sexu na jeho mámu, a výbuch se odkládá na neurčito.

A Nico vyzvídá: "Takže je jako mrtvá?"

A já na to: "Jako."

3

Když jdu za mámou na návštěvu, už ani nepředstírám, že jsem to já.

Sakra, už ani nepředstírám, že sám sebe znám.

Už ne.

Vypadá to, že jediné, čím se moje máma zrovna zabývá, je hubnutí. Zbylo toho z ní tak málo, že to určitě je jenom figurína.

Nějaký filmový trik. Té nažloutlé pokožky prostě nezbylo tolik, aby to pojalo opravdového člověka. Hubené paže jako u loutky šmejdí po dece a vždycky šklubou z látky chuchvalečky. Scvrklá hlava se div nezhroutí kolem slámky, jejíž pomocí pije. Když jsem chodíval jako já sám, jako Viktor, jako její syn Viktor Mancini, všechny návštěvy do poslední netrvaly ani deset minut a už zvonila na sestru a říkala mi, že je moc unavená.

A pak, jeden týden, si máma myslela, že jsem nějaký obhájce ex offio, který ji párkrát zastupoval u soudu. Fred Hastings. Když mě spatřila, rozzářila se a položila zas hlavu na tu kupku polštářů a trochu ji potřásla a povídá: "Vida, Fred." A povídá: "Všude na těch krabičkách s barvou na vlasy byly moje otisky prstů. Bylo to bezohledné ohrožení, ale taky to byl skvělý sociopolitický čin.*"

Pověděl jsem jí, že na záběrech bezpečnostní kamery obchodního domu to tak moc nevypadalo.

A navíc to obvinění z únosu. Všechno to bylo na videokazetě.

A ona se zasmála, opravdu se zasmála a řekla: "Frede, to byla taková hloupost, snažit se mě zachránit."

Tak mluvila půl hodiny, hlavně o té pomýlené příhodě s barvou na vlasy. Nato mě požádala, ať jí ze společenské místnosti přinesu noviny.

Na chodbě před jejím pokojem byla nějaká doktorka, v bílém plášti a s podložkou na psaní. Měla cosi jako dlouhé tmavé vlasy zamotané v týle do tvaru černého mozečku. Nebyla nalíčená, takže její obličej vypadal prostě jako kůže. Z náprsní kapsy jí vyčuhovaly složené brýle s černou obroučkou.

"Máte na starosti paní Manciniovou?" chtěl jsem vědět.

Doktorka se podívala na podložku. Rozložila brýle, nasadila si je a podívala se znovu, a celou tu dobu u toho opakovala: "Paní

Manciniová, paní Manciniová, paní Manciniová..."

Jednou rukou pořád zacvakávala a vycvakávala propisku.

"Proč pořád tak hubne?" zeptal jsem se.

Kůže na pěšince v doktorčiných vlasech, kůže nad a pod ušima je tak světlá a bílá, jak určitě bude i pokožka jinde, kam nemůže opálení. Kdyby ženy věděly, jak je uši prozrazují, ty pevně masité okraje, ty tmavší kapucky nahoře, všechny ty hladké kontury, stočené do kruhu a vedoucí dovnitř, do stísněné tmy, kdyby to věděly, víc by jich nosilo vlasy přes uši.

"Paní Manciniová," praví, "potřebuje nasogastrickou sondu.

Má pocit hladu, ale už zapomněla, co znamená jíst. Následkem toho nic nejí."

"Kolik ta sonda bude stát?" ptám se.

"Paige?" zavolá sestra ze druhého konce chodby.

Doktorka si prohlédne moje pumpky a vestu, napudrovanou paruku a botky na přezku. "Co vy jste vlastně zač?"

"Slečno Marshallová!" volá sestra.

Tady je těžko vysvětlovat, co dělám. "Shodou okolností jsem opora raně koloniální Ameriky."

"A to je co?" zeptá se.

"Irský sluha."

Loupne po mně pohledem a krátce kývne. Pak se podívá dolů do papírů. "Buď' jí zavedeme hadičku do žaludku," oduší doktorka, "anebo vyhladoví k smrti."

Zadívám se do říše temných tajemství uvnitř jejího ucha a zeptám se, jestli by nešlo vyzkoušet nějaké jiné možnosti.

Sestra na druhém konci chodby stojí s pěstmi v bok a křičí:

"Slečno Marshallová!"

A doktorka mrkne. Vztyčí ukazovák, abych mlčel, a řekne:

"Poslyšte." Řekne: "Musím dokončit vizitu. Probereme to podrobněji při vaší příští návštěvě."

Pak se otočí a dojde těch deset dvacet kroků do místa, kde na ni čeká sestra, a osloví ji: "Sestro Gilmanová." Říká to překotně, slova se bortí jedno o druhé. "Aspoň byste mi mohla prokazovat tolik úcty a říkat mi doktorko Marshallová."

A říká: "Zvláště před návštěvami." A říká: "Obzvláště pak pokud hodláte pokřikovat přes celou chodbu. Je to docela malá zdvořilůstka, sestro Gilmanová, ale myslím, že si ji zasloužím, a také si myslím, že když se začnete chovat profesionálněji, zjistíte, že všichni okolo vás jsou náhle mnohem ochotnější..."

Když přinesu ze společenské místnosti noviny, máma spí.

Strašlivé žluté ruce se sevřely na prsou, na zápěstí má zatavený umělohmotný nemocniční náramek.

4

Jakmile se Denny nakloní, paruka mu sklouzne a přistane v blátě a koňských koblížkách a asi tak dvě stovky japonských turistů se začnou pochechtávat a mačkají se blíž, aby zachytili tu vyholenou lebku na video.

"Promiň," povídám a sehnou se pro paruku. Už není zrovna bílá a dost smrdí, protože tady si každý den uleví nejspíš tak milion psů a kuřat.

V předklonu mu kravata visí do tváře, takže nic nevidí. "Hele, vole," říká Denny. "Povídej mi, co se děje."

Tady jsem, opora raně koloniální Ameriky.

Tyhle idiotský blbosti děláme pro peníze.

Z kraje náměstí nás pozoruje Jeho vznešené lordstvo Charlie, koloniální guvernér, stojí tam se založenýma rukama a rozkročil se snad na dva metry. Dojičky nosí sem tam konve mléka. Sevcí mydlí do bot. Kovář pere stále do stejného kusu kovu a stejně jako všichni ostatní předstírá, že se nedívá na Dennyho, jak je ohnutý uprostřed náměstí, jak ho

zase vsadili do klády.

"Chytili mě se žvejkačkou, vole," oznámí Denny mým nohám.

Jak je předkloněný, začne mu téct z nosu, a tak popotáhne.

"Je to jasný," usoudí a znovu natáhne nudle, "tentokrát mě Jeho lordstvo bonzne městský radě."

Dřevěná horní polovina klády opíše oblouk a zaklapne se, aby ho držela u krku, a já ji opatrně dovřu, aby ho neštípla.

"Promiň, vole," říkám, "musí to bejt na fest." A pak zamknu visací zámek.

Nato vytáhnu z kapsy od vesty hadr.

Světlá kapička smrkance visí Dennymu na špičce nosu, takže mu tam přidržím hadr a vybidnu ho: "Zatrub, vole."

Denny zatroubí a já cítím, jak do hadru hlučně vletí dlouhý smrkaneč.

Hadr je dost hnusný a už tak plný, ale jen kdybych si lajsnul dát mu pěkný čistý kapesník, už bych byl kázeňsky na řadě sám.

Tady to můžete pohnojit bezpočtem způsobů.

Do zátylku mu někdo napsal jasně červenou fixou VYHUL, a tak protřepu jeho zasviněnou paruku a snažím se ten nápis přikrýt, jenomže paruka je promočená ohavnou hnědou vodou, která mu stéká po vyholených stranách hlavy a odkapává ze špičky nosu.

"Určitě mě vyhostěj," řekne a popotáhne.

Je mu zima, začíná se třást. "Hele, vole, na mě táhne," povídá,

"mám dojem, že se mi vzadu vytáhla košile z pumpek."

Má pravdu - a turisté si fotí koneček jeho mezirky v zadku ze všech úhlů. Koloniální guvernér na to poulí oči a turisté dál natáčejí, jak chytám Dennyho oběma rukama za pás a tahám kalhoty nahoru.

Denny povídá: "Na kládě je jedna dobrá věc, že jsem si nasyslil tři tejdny abstinence." Povídá: "Aspoň nemůžu každou půlhodinu chodit na záchod a to, však víš, ulevovat si."

"Opatrně s tou léčbou, vole," říkám mu. "Abys nepuknul."

Chytím jeho levou ruku a zamknu ji do klády, pak i pravou.

Denny strávil v kládě tak velikou část léta, že má na zápěstích a na krku bílé proužky, protože neměl šanci se tam opálit.

"V pondělí jsem zapomněl a vzal si náramkový hodinky," vykládá.

Paruka zase sklouzne a mlaskne do bláta. Kravata nasáklá smrkanci a svinstvem ho pleská do tváře. Všichni Japonci se hihňají, jako kdyby to bylo dobře nazkoušené číslo.

Koloniální guvernér pořád pozoruje Dennyho a mě, pátrá po historických nepatřičnostech, jen aby mohl u městské rady orodovat za to, aby nás vyhostila do divočiny, prostě nás vykopla z městské brány, takže nás divoši prošpikují šípky a seřezou přes ty nezaměstnané zadky.

"V úterý," vykládá Denny dál mým botám, "se Jeho lordstvo domákló, že jsem si namazal rty jelením lojem."

Pokaždé, když tu idiotskou paruku zvednu, váží víc. Tentokrát ji ještě dřív, než ji zase rozprostřu přes nápis VYHUL, omlátím o bok holínky.

"A dneska dopoledne," popotáhne Denny a vyplivne nějaký hnědý blivajz, co se mu dostal do pusy, "dneska před vobědem mě teta Landsonovic zastihla, když jsem hulil za modlitebnou."

A když jsem pak tady byl ohnutej, shodil mi nějakej zkurvenej hajzl ze čtvrtý třídy paruku a napsal mi na hlavu to svinstvo."

Otřu mu šnuptychlem ty nejhorší hrůzy okolo očí a úst.

Pár černobílých kuřat, kuřat bez očí nebo jednonohých, pár deformovaných kuřat se zatoulá k nám a snaží se mi oklovat lesklé přezky na botách. Kovář pořád mydlí do železa, dva rychlé údery a pak tři pomalé, zas a znovu, a my víme, že to je basová linka staré písničky od Radiohead, kterou má rád. Samozřejmě je dokonale zhulený extází.

Zahlídnou malou dojičku jménem Uršula a zakvedlám si pěstí před rozkrokem, což je mezinárodně srozumitelný znak pro vyhonění. Uršula pod tím škrobově bílým kloboučkem zbledne, z kapsy na zástěře vytáhne hubeňoučkou bledou ruku a ukáže mi prostředník vytrčený nahoru. A pak odejde celé odpoledne ošmatávat nějakou šťastnou kravičku. Kromě toho vím, že dovoluje drábovi, aby jí to dělal rukou, protože mi jednou dal čuchnout k prstům.

I odsud, i přes ty koňské sračky je cítit, jak z ní vane marihuanový opar.

Dojit krávy, stloukat máslo, musí vám být jasné, že dojičky ho umějí vyhonit báječně.

"Teta Landsonovic je mrcha," povídám Dennymu. "Pastor mi říkal, že od ní dostal herpes jako hrom."

Jo, je to čistokrevná, festovní Novoangličanka, ale když je z doslechu, všichni si povídají o tom, že na střední škole ve Springburgu jí celé fotbalové mužstvo říkalo Sprhocuc.

Tentokrát hnusná paruka vydrží na místě. Koloniální guvernér nás přestane očumovat a vejde do celnice. Turisté se odtrosí za ním, co kdyby bylo co fotit. Dává se do deště.

"To je dobrý, vole," říká Denny, "nemusíš tu stát se mnou."

Jasně, jak jinak, zase jeden den na hovno v osmáctém století.

Kdo si vezme náušnici, jde do žaláře. Kdo si obarví vlasy. Propíchne nos. Použije deodorant. Jde přímo do žaláře.

Vynechá jeden tah. Nesbírá oslí hovna.

Jeho lordstvo pan guvernér ohne Dennyho do klády nejmíň dvakrát týdně, za to, že žvýkal tabák, že si vzal kolínskou, že si vyholil hlavu.

V roce 1730 nikdo nenosil bradku, káže Jeho guvernéřstvo

Dennymu.

A Denny odsekne: "Možná ty nejfešáctější kolonisti jo."

A Denny znova nastupuje do klády.

Děláme si s Dennym legraci, že jsme na sobě závislí už od roku

1734. Tak daleko to jde. Od té doby, co jsme se poznali na setkání sexoholiků. Denny mi ukázal inzerát v novinách a šli jsme se oba ucházet o stejnou práci.

U pohovoru jsem se čistě ze zvědavosti zeptal, jestli už angažovali taky vesnickou kurvu.

Městská rada se na mě podívala. Celý výbor, co najímá lidi, všech těch šest starých papriku, i když je nikdo nevidí, nosí ty falešné koloniální paruky. Všechno zapisují brky, z ptáků, která namáčejí do inkoustu. Ten uprostřed, koloniální guvernér, si vzdychl. Zapřel se, aby si mě mohl prohlédnout skrz drátěné brejličky. "Koloniální park Dunsboro," povídá, "nemá žádnou vesnickou kurvu."

"No a co vesnického idiota?" já na to.

Guvernér vrtí hlavou, že ne.

"Kapsáře?"

Ne.

"Kata?"

Rozhodně ne.

To je ten nejhorší malér se všemi skanzeny živé historie. Vždycky vynechají to nejlepší. Třeba tyfus. A opium. A šarlatová písmena. Bičování. Pálení čarodějnic.

"Varovali jsme vás," pravil guvernér, "že váš zjev i vaše chování musí ve všech ohledech zapadat do oficiální historické epochy."

Podstata mojí práce je v tom, že jsem irský sluha. Za šest dolarů na hodinu to je nehorázně realistické.

První týden, co jsem tu byl, dostala jedna holka výprask za to, že si při stloukání másla broukala písničku od Erasure.

Jo, jasně,

Erasure je historická záležitost, ale ne dost historická. Do maléru může člověka přivést dokonce i něco tak pradávného, jako jsou

Beach Boys. Nikdy je zřejmě ani nenapadlo brát ty pitomé napudrované paruky a pumpky a boty na přezku jako retro.

Jeho lordstvo zakazuje tetování. Když jdete do práce, kroužky do nosu musíte nechat v šupletí. Nesmíte žvýkat.

Nesmíte si pískat nic od Beatles.

"Za každé vybočení z role," povídá, "následuje trest."

Trest?

"Buď propuštění," vysvětluje, "anebo můžete jít na dvě hodiny do klády."

Do klády?

"Na náměstí."

To myslí pouta. Sadismus. Převleky a veřejné ponižování. Pan guvernér tě přinutí nosit vyšívané punčochy a těsné vlněné pumpky, ovšem žádné spodní prádlo, a tomu říká autentičnost. Nutí ženy, aby se předklonily a nechaly se zavřít do klády jen za to, že si nalakovaly nehty. Buď to, anebo dostanou padáka a žádné papíry, se kterými by si mohly jít pro podporu, nic takového. A navrch ještě špatný posudek. A nikdo rozhodně nechce mít v papírech, že byl jako svíčkař na prd.

Jako svobodní pětadvacetiletí mladici máme v osmnáctém století velice omezené možnosti. Lokaj. Učedník. Hrobník.

Bednář, čert ví, co to je. Pasíř, čert ví, co to je. Kominík. Farnář. Jakmile řekl obecní vyvolávač, Denny na to: "Jo. Beru. To známku."

Ne, fakt, kdysi jsem fotil."

Jeho lordstvo se na Dennyho zadívalo a pak se zeptalo: "Co ty brýle, co teď máte, potřebujete je?"

"Jenom k vidění," na to Denny.

Já tu práci vzal, protože na světě jsou horší údělky než pracovat se svým nejlepším kamarádem.

Svého druhu nejlepším kamarádem.

Ale stejně, jeden by řekl, že to bude zábavnější práce, fůra lidí z dramatických kroužků a místních divadel. Ne tahle atavistická parta hic. Tihle puritánští pokrytci.

Jen kdyby Městská rada starších věděla, že slečna Plainová, švadlenka, sice nedá bez jehly ránu, ale místo látky si ji píchá do paže. Ze mlynář si kuchtí metadon. Ze hostinský dělá dealera s kyselinou pro hordy znuděných pubertáků, které sem autobusy vozí na školní výlety. Kluci sedí jako pěny, pozornost sama, když slečna Hallowayová myká vlnu a vyrábí přízi a celou dobu jim u toho dělá přednášku o rozmnožování ovcí a o tom, jak se jedí kukuřičné placičky s hašíšem. Tihle lidi, hrnčíř a jeho metadon, sklář a jeho Percodany, zlatník, co se cpe Vicodiny, si tu našli svou niku. Podkoní schovává sluchátka pod třírohým kloboukem, je sjetý kvalitním káčkem a škube sebou na soukromé taneční párty, a dohromady to je jen banda odvařených hipíků, co valí ty svoje bukolické kydy, ale prosím, to je jen můj osobní názor.

Dokonce i statkář Reldon má vzadu, za kukuřičným polem, za smetákem a za tyčkami na fazole svoje poličko senza marky.

Akorát že tomu říká konopí.

Na Koloniálním parku Dunsboro je zábavná jediná věc, a to že je nejspíš až moc autentický, ale z naprosto špatných důvodů.

Celá tahle parta nýmandů a magorů se tu schovává, protože ve skutečném světě, ve skutečném zaměstnání by neobstáli - a není právě tohle nejvýznamnější důvod, proč jsme odjeli z Anglie?

Abychom založili vlastní alternativní realitu. Nebyli Otcové poutníci v zásadě odpadky své doby? Jistě je, že ti nýmandi, se kterými dělám, místo aby jen chtěli věřit něčemu jinému o lásce Boží, touží najít spásu skrze nutkavé chování.

Anebo skrze ubohé hrátky s mocí a ponižováním. Jen si vemte

Jeho vznešené lordstvo Charlieho, jak se schovává za krajkovými záclonami, a přitom je to jenom student, co ho vykopli z divadelní fakulty. Tady je zákonem, rozhoduje, kdo půjde do klády, a rukou v bílé rukavičce si honí ptáka. Jo, tohle vám na hodinách dějepisu neřeknou, ale koho v koloniálních dobách nechali v kládě přes noc, ten nebyl nic víc než snadná kořist pro všechny, kdo si potřebujou vrznout. Ať už byl muž nebo žena, neměl šanci zjistit, kdo vzadu přiráží, a to byl taky pravý důvod, proč tak nikdo nechtěl skončit, leda by měl příbuzného nebo přítele, který byl ochoten to tam celou dobu odstát. Ochránit ho. Stát mu za prdelí, ovšem doslova.

"Hele, vole, zas ty gatě," říká Denny.

A tak mu je znovu povytáhnu.

Košile se Dennyemu deštěm vlhce připlácla na hubená záda, takže vystupují kosti na ramenou a hřeben páteře, a jsou ještě bělejší než nebělená bavlna. Bláto se už dostalo až nad dřeváky a hrne se dovnitř. Mám sice klobouk, ale plášť začíná být promočený a od toho vlhka mám ptáka a koule celé scvrklé a vlněné pumpky mě začínají v rozkroku štípat. Dokonce i kuřecí mrzáci se odklidili někam do sucha.

"Hele, vole," popotáhne Denny, "vážně tu nemusíš bejt."

Podle toho, co si pamatuju o vyšetření, mohla by Dennyho bledost ohlašovat nádor na játrech.

Viz též: Leukémie.

Viz též: Plicní otok.

Rozprší se ještě víc a z mraků tak tmavých, že v domech lidi začínají rozsvěcet lampy. Kouř z komínů se snáší dolů na nás.

Turisté budou všichni v hospodě a pít z korbílků vyrobených v Indonésii australské pivo. V truhlárně bude truhlář s kovářem a porodní bábou čuchat rozpouštědlo z papírového pytlíku a u toho budou kecat o kapele, kterou si vysnili a kde budou frontmany, ale kterou nikdy nezaloží.

Všichni jsme v pasti. Je pořád rok 1734. Všichni jsme uvíznuli ve stejné časové bublině, asi jako v těch televizních seriálech, kde stejní lidé jako by ztroskotali na tomtéž pustém ostrově na třicet let a nikdy nemohli zestárnout nebo uniknout. Jenom na sobě mají víc a víc mejkapu. I tyhle pořady jsou možná svým děsivým způsobem autentické.

A já svým děsivým způsobem vidím sebe, jak tu stojím po zbytek života. Je to útěcha, že si s Dennyem budeme navěky stěžovat pořád na totéž svinstvo. Věčně budeme v léčbě. Jasně, hlídám tu, ale pokud to chcete mít naprosto autenticky, radši budu mít

Dennyho v kládě, než aby ho vyhostili a já tu ztvrdnul.

Nejsem ani tak dobrý přítel, jako spíš lékař, který vám chce týden co týden rovnat záda.

Anebo dealer, co vám prodává heroin.

Parazit není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Dennyho paruka zase pleskne na zem. Slovo VYHUL rudě krvácí v dešti, růžově mu stéká za studenýma, modrýma ušima, růžově perlí kolem očí a hrne se dolů po tvářích, růžově kape do bláta.

Není slyšet nic než déšť, vodu, jak bubnuje do louží, do doškových střech, do nás. Erozi.

Nejsem ani tak dobrý přítel, jako spíš spasitel, který chce, abyste ho uctívali věčně.

Denny pískne, pak zas, z nosu mu jako had vyleze dlouhý šlic žlutavých soplů a přistane na paruce ležící v blátě. "Hele, vole,"

povídá, "ten humus mi už na hlavu nedávej, jo?" A popotáhne.

Zakašle a brýle mu spadnou z nosu do sajrajtu.

Výtok z nosu rovná se Rubeola.

Viz též: Žáškrt.

Viz též: Zápal plic.

Brýle mi připomenou doktorku Marshallovou, a tak řeknu, že se mi do cesty připletla nová dívka, opravdová doktorka, a vážně by stála za hřích.

A Denny na to: "Pořád jsi uvíznul ve čtvrté fázi? Potřebuješ píchnout s rozpomínáním, abys měl co psát do sešitu?"

Úplný a vyčerpávající výčet mojí sexuální závislosti. Tak tak.

Do poslední mrzácké, připosrané chvíle.

A říkám: "Umírněnost je základ všeho, vole. Dokonce i léčby."

Nejsem ani tak dobrý přítel, jako spíš rodič, který chce, abyste nikdy nedospěli.

Denny obrácený tváří dolů povídá: "Docela pomůže, když se u něčeho rozpomeněš, jak to bylo prvně." A dál: "Když jsem si ho prvně honil, myslel jsem si, že jsem to vynalezl. Podíval jsem se do dlaně plný sajrajtu a napadlo mě, že na tomhle nadělám majlant."

Všechno je někdy poprvé. Neúplný inventář mých zločinů.

Jedna z mnoha neúplných věcí v mém životě, který je neúplných věcí plný.

Denny je pořád tváří dolů, je slepý k celému světu až na bláto, a povídá: "Vole, seš tam eště?"

A já mu přiložím hadr k nosu a vybidnu ho: "Zatrub."

5

Ať už fotograf použil jakýkoli blesk, byl ostrý a vyrobil na tvárnice zdi za nimi ohavné stíny. Opičák vypadal unaveně a jako by měl fleky od svrabu. Chlap byl v mizerné formě, byl bledý a kolem pasu měl pneumatiku, ale vida ho, byl naprosto uvolněný, předklánil se, rukama se držel za kolena a pytlík a úd mu splaskle visely a on se díval přes rameno do objektivu a usmíval se.

Blaženě není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Klukovi se zprvu pornografie strašně zalíbila, ale ne kvůli sexuálnímu významu. Nešlo o to, že na obrázcích byli krásní

lidé, jak se ojiždějí, jak zakláníjí hlavy a vyrábějí ty falešné orgasmické ksichty. Aspoň ne ze začátku. Našel všechny tyhle obrázky na internetu ještě dřív, než věděl, že nějaký sex existuje. Internet byl ve všech knihovnách. Měli ho ve všech školách.

Asi jako se můžete stěhovat z města do města, ale vždycky najdete katolický kostel, asi jako všude slouží stejnou mši, ať už kluka poslali kamkoli do pěstounské péče, vždycky měl po ruce internet. Po pravdě řečeno, kdyby se Kristus na kříži posupně smál, anebo kdyby na Řimany plival, prostě kdyby podnikl cokoli víc, než jen trpěl, klukovi by se náboženství zamlouvalo o hodně víc.

Věc se má tak, že jeho oblíbené webové stránky nebyly zrovna rajcovné, aspoň ne pro něj. Prostě jste tam vlezli a tam bylo asi dvanáct fotografií toho opršalého mužíka převlečeného za Tarzana a s tím zmagořeným orangutanem, který byl vycvičený, aby mu strkal do řiti cosi, co vypadalo na pečené jedlé kaštiny.

Bederní rouška s potiskem ve vzoru levhartí kožešiny se svezla stranou a elastický pás se mu zařezával do špekovitého pasu.

Opičák se krčil s dalším kaštanem v pohotovosti.

Na tom není nic rajcovného. A přesto počítadlo ukazovalo, že si to prohlédlo přes půl milionu lidí.

Poutní místo není ten pravý výraz, ale napadne vás jako první.

Kluk dohromady nechápal, proč je tam ten opičák a k čemu kaštiny, ale chlápka víceméně obdivoval. Kluk byl pitomý, ale chápal, že to je cosi, co ho strašlivě převyšuje. Většina lidí by poctivě vzato ani nechtěla, aby je opičák viděl nahé. Děsili by se, jak asi vypadá jejich řiť, jestli není moc červená nebo napuchlá. Většina lidí by se ani za zlaté tele nepředklonila před opičákem, natož před opičákem a fotografem a osvětlovačem, a kdyby, potřebovali by napřed udělat milion dřepů a jít se opálit a nechat se ostříhat. Potom by strávili hodiny a hodiny předklonění před zrcadlem a snažili by se najít nejlepší profil.

I když jde jenom o kaštiny, člověk musí být docela uvolněný.

Jen to pomyšlení, že by se dělal konkurz na opičáky, je děsivé, natož možnost, že by vás odmítal jeden opičák po druhém. Jasně, člověku můžete zaplatit, aby do vás něco strkal nebo vás fotil.

Jenže opičák. Opičák nebude nic předstírat.

Vaši jedinou nadějí by bylo rezervovat si právě tohoto orangutana, protože ten na první pohled není nijak vybíravý. Anebo je výjimečně dobře vycvičený.

Podstata věci byla v tom, že pokud jste krásní a sexy, nebylo to pro vás.

Podstata věci byla, že vprostřed světa, kde musejí vypadat hezky všichni a pořád, ten chlap nevypadal vůbec hezky.

Natož ten opičák. Natož to, co dělali.

Podstata věci byla, že pitomého kluka nechtyl na háček sexuální význam pornografie. Zaujala ho sebedůvěra. Odvaha. Naprostá nepřítomnost studu. Pohoda a nefalšovaná upřímnost. Ta tře-sku-tost, s jakou si chlap dokázal stoupnout a povědět světu:

Jo, měl jsem odpoledne volno a rozhod jsem se, že ho strávím takhle. Ze tu budu pózovat s opičákem, co mi cpe kaštiny do řiti.

A je mi fakt putna, jak vypadám. A co si o mně myslíte.

Přeberte si to, jak umíte.

Útočil na svět tím, že útočil sám na sebe.

A i pokud se mu to snad do poslední chvíle nezamlouvalo, schopnost usmívat se, probíjet se tím falší, by byla snad ještě obdivuhodnější.

Stejně tak každý pornofilm předpokládá, že za kamerou stojí spousta lidí, co si háčkují a baští sendviče a dívají se na hodinky, zatímco pár metrů od nich nází lidé souloží.

Pro pitomého klučinu to bylo prozření. Dobrat se takové pohody, takové sebedůvěry uprostřed světa, to by byla nirvána.

Svoboda není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Právě tuhle pýchu a sebedůvěru klučina chtěl mít. Jednoho dne.

Kdyby na těch fotkách s opičákem byl on, mohl by se na ně denně dívat a myslet si: Pokud jsem dokázal tohle, dokážu cokoli.

Je jedno, co se člověku postaví do cesty, pokud se dokázal usmívat a smát, když ho opičák obšťastňoval kaštiny v provlhlém tvárnícovém suterénu a někdo to ještě fotil, jakákoli jiná situace by pro něj byla zkrátka brnkačka.

Dokonce i peklo.

Pitomý klučina si to myslel čím dál tím víc...

Že když se na vás podívá dost lidí, už nikdy nebudete znovu potřebovat ničí pozornost.

Že když vás jednou chytanou, vystaví všem a odhalí, už nebudete s to se zase schovávat. Nebude žádný rozdíl mezi vaším veřejným a soukromým životem.

Ze když toho dost získáte a dokážete, nebudete už nikdy nic jiného chtít mít nebo udělat.

Ze když se dokážete dost prospat a najíst, už to nikdy nebudete potřebovat znovu.

Ze když vás bude dost lidí mít rádo, přestanete potřebovat lásku.

Ze jednou dokážete být dost chytrý.

Ze jednou budete mít dostatek sexu.

Z toho všeho se staly chlapcovy nové životní cíle. Iluze, které si měl uchovat pro zbytek života. Všechno to byly přísliby, které uviděl v úsměvu tlustého pána.

A tak poté, pokaždé, když se bál nebo byl smutný nebo sám, každou noc, kdy se celý vylekaný probudil u nových pěstounů, srdce mu bušilo a prostěradla byla provlhlá potem, pokaždé, když začínal se školou na novém místě,

pokaždé, když si pro něj přijela mamka, v každém vlhkém motelovém pokoji, v každém autě z půjčovny kluk myslel na těch dvanáct fotek předkloněného tlustého pána. Na opičáka a kašany. A to toho prťavého hňupa hned uklidnilo. Prokázalo mu to, jak chrabrým a silným a šťastným se člověk může stát. Ze mučení je mučení a ponížení zas ponížení, jedině když se sám trpět rozhodnete. Spasitel není to pravé slovo, ale napadne vás jako první. Je to legrační, ale když vás někdo spasí, hned sami chcete zachraňovat druhé. Všechny. Kdekoho. Kluk se nikdy nedozvěděl, jak se ten chlap jmenuje. Na jeho úsměv ale nikdy nezapomněl. Hrdina není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

6

Když jdu mámu navštívit příště, jsem pořád Fred Hastings, její starý obhájce ex offi, a ona se mnou breptá celé odpoledne. Až jí řeknu, že jsem se pořád ještě neoženil, a ona poví, že to je tedy ostuda. Pak zapne televizi, běží tam nějaký seriál, znáte to, skuteční lidé, co předstírají, že jsou falešní lidé s vymyšlenými problémy, a na to se dívají skuteční lidé, co zapomenou na své skutečné problémy. Při další návštěvě jsem pořád Fred, ale jsem už ženatý a mám tři děti. To je lepší, ale hned tři děti... tři, to je moc. Lidi by to měli stopnout u dvou, říká. Takže příští návštěvu mám dvě. Každou návštěvu je jí pod příkrývkami mň a mň. A jiným způsobem je mň a mň i Viktora Manciniho na židli vedle její postele. Další den jsem zase sám sebou a trvá jen pár minut, než máma zazvoní na sestru, která mě má vyvést zpátky do recepcce. Sedíme mlčky, dokud nesáhnou po kabátu, a pak řekne: "Viktore?" Řekne: "Musím ti něco povědět." Mezi prsty si válí žmolek z deky, pořád do menší a pevnější kuličky, a konečně se na mě podívá. "Byl tady Fred Hastings. Pamatuješ se přece na Freda, ne?" Jo, pamatuju. Touthle dobou má manželku a dvě bezvadné dětičky. Byla to ohromná radost, vidět, jak se tomu hodnému člověku vydařil život. "Pověděla jsem mu, ať kupuje pozemky," povídá máma, "protože oni to už nedělají." Ptám se jí, kdo jsou ti oni, a ona znovu zmáčkne tlačítko a volá sestru. Na odchodu najdu doktorku Marshallovou, jak čeká na chodbě. Stojí hned za dveřmi mámina pokoje, listuje papíry na podložce a pak ke mně vzhledne a oči za silnými brýlemi vypadají jako korálky. Jednou rukou rychle cvaká propiskou, zapne, vypne. "Pane Mancini?" začne. Složí si brýle a vloží je do náprsní kapsy bílého pláště. "Musíme si naléhavě promluvit o stavu vaší matky." Nasogastrická sonda. "Zajímá jste se o jiná řešení," řekne. Od sesterny, kus dál po chodbě, nás pozorují tři zaměstnanci, stojí blízko a hlavy naklánějí k sobě. Jedna sestra, jmenuje se Dina, zavolá: "Máme vám dělat garde?" A doktorka Marshallová odpoví: "Hleďte si prosím svého." Ke mně pak špitne: "Tenhle pomocný personál. Chovají se, jako by ještě byli na gymnplu." Dinu jsem měl. Viz též: Klára, diplomovaná sestra. Viz též: Pearl, pomocná sestra. Kouzlo sexu je v tom, že jde o získávání zbavené vlastnického břemene. Bez ohledu na to, kolik ženských si domů nataháte, nikdy nepřekročíte skladovací kapacitu. Doktorce Marshallové, jejím uším a nervózním rukám povídám: "Nechci, aby ji krmili násilím." Sestry se pořád dívají. Doktorka Marshallová mě chytí za paži a odvádí mě dál od nich. "Mluvila jsem s vaší matkou," říká. "Je to osobnost. Ty její politické akce. Všechny ty demonstrace. Určitě ji velice milujete." A já na to: "No, tak daleko bych to nehnal." Zastavíme se a doktorka Marshallová něco špitne tak tiše, že abych rozuměl, musím přikročit blíž. Až moc blízko. Sestry pořád naslouchají. "Co kdybychom mohli její myšlení úplně ozdravit?" dýchá mi na prsa. Zacvakává a vycvakává propisku. "Co kdybychom mohli zařídit, aby z ní byla znovu ta inteligentní, silná a živoucí žena, jakou bývala?" Moje matka jako bývala. "Možná by to šlo," soudí doktorka Marshallová. Aniž bych pomyslel na to, jak to zní, řeknu: "Bože chraň." A pak velice spěšně dodám, že to nejspíš není moc dobrý nápad. Sestry dál na chodbě se smějí a dlaněmi si přikrývají ústa. I z té dálky je slyšet, jak Dina říká: "Dobře mu tak." Při příští návštěvě jsem pořád Fred Hastings a moje děti dostaly ve škole výborné známky. Tenthle týden pani Hastingsová maluje jídelnu na zeleno. "Modrá je lepší," říká máma, "aspoň pro místnost, kde do sebe člověk chce cpát nějaké jídlo."

Potom už je jídelna modrá. Bydlíme na East Pine Street. Jsme katolíci. Úspory dáváme do První městské federální banky. Jezdíme v chysleru.

Všechno na návrh mojí mámy.

Od příštího týdne si to začínám zapisovat, všechny podrobnosti, abych z týdne na týden nezapomněl, kdo jako mám být. Hastingsovi vždycky jezdí na dovolenou k Robsonovu jezeru, zapisuju si. Lovíme tam pstruhy. Fandíme Packers. Nikdy nejíme ústřice. Nakoupili jsme ty pozemky. Každou sobotu si nejdřív sednu do společenské místnosti a proberu si poznámky a sestra se jde podívat, jestli je máma vzhůru.

Kdykoli vejdu k ní do pokoje a představím se jako Fred Hastings, namíří ovladač na televizi a vypne ji.

Zimoztráz okolo domu, no proč ne, povídá, ale ptačí zob by byl lepší.

A já si to zapíšu.

Ti nejlepší lidi pijí skotskou, tvrdí. Okapy je třeba čistit v říjnu a pak znovu v listopadu, tvrdí. Když chcete, aby vám vzduchový filtr v autě sloužil hodně dlouho, obalte ho toaletním papírem.

Jehličnany prořezávejte až po prvním mrazu. A nejlepší palivové dříví je z jasanu.

Všechno si to poznamenávám. Pořizuju si seznam všeho, co z ní zbylo, jatérních skvrn a vrásek a napuchlé nebo povolené pokožky a strupů a vyrážek, a píšu si, abych nezapomněl.

Denně: používej krém proti slunci.

Přikrývej si hlavu.

Nepropadni šílenství.

Jez miň tučného a sladkého.

Dělej víc dřepů.

Nezačínej zapomínat.

Trhej si chlupy z uší.

Ber si kalcium.

A zvlhčovač. Denně.

Zmráz čas, abys navěky zůstal na jediném místě.

Nestárni, sakra.

Říká: "Neozval se ti můj syn, Viktor? Pamatuješ se na něj?"

Ztuhnu. Bolí mě u srdce, ale už jsem zapomněl, co tenhle pocit znamená.

Viktor, povídá máma, mě nikdy nepřijde navštívit, a když, tak vůbec neposlouchá. Viktor je zaměstnaný a roztržitý a nezáleží mu na mně. Odešel z lékařské fakulty a udělal si ze života jeden velký bordel.

Zatne prsty do deky. "Sehnal si nějakou práci za minimální mzdu, jako průvodce turistů nebo tak něco," říká. Vzdechne a strašlivé žluté ruce najdou ovladač televize.

Copak o ni Viktor nepečoval? ptám se. A nemá právo na vlastní život? Možná je Viktor tak zaměstnaný, říkám, protože se večer co večer doslova div nezalkne samou snahou sehnat peníze na její permanentní lékařskou péči. Tři tácy každý měsíc, jen aby se jakž takž vyšlo. Možná právě proto Viktor nechal školu. Možná, říkám čistě pro úplnost, možná Viktor dělá, co může, sakra.

Je docela možné, říkám, že Viktor toho dělá víc, než na kolik ho všichni ostatní odhadují.

A máma se usměje a oduší: "Ach jo, Frede, ty jsi pořád obhájce beznadějně evidentních viníků."

Máma zapne televizi a nádherná žena v oslnivé večerní róbě praští jinou krásnou slečnu přes hlavu fľaškou. Fľaška jí ani nepoškodí frizúru, ale způsobí jí amnézii.

Možná má Viktor taky svoje těžké problémy, říkám.

První krásná žena přeprogramuje tu s amnézií tak, aby si myslela, že je vraždicí robot, který musí dělat, co si ta krásná žena přeje. Robotická vražedkyně přijme svou novou totožnost tak lehce, až vám nezbude než si pomyslet, že nejspíš ztrátu paměti jen hraje a že odjakživa toužila získat dostatečný důvod, aby si mohla vyrazit zamordovat pár lidí.

Sedíme a díváme se a já mámě něco vykládám a můj vztek a hořkost ze mě jen lije.

Máma dělávala mícháná vajíčka s tmavými fleky od teflonového povlaku na pánvi. Vařila v hliníkových hrncích, citronádu jsme pili z litých hliníkových pohárků a kousali jsme u toho do jejich měkkých studených okrajů. Používali jsme deodoranty do podpaží vyrobené na bázi solí hliníku. Je jasné, že existuje nějakých milion způsobů, jak jsme to mohli dopracovat až sem.

Při reklamě se máma dožaduje, ať uvedu jednu jedinou dobrou věc z Viktorova soukromého života. Co udělal zábavného?

Jakou má představu, co s ním bude za rok? Za měsíc? Za týden?

Ted' zrovna nemám ponětí.

"A co jsi krucinál myslel tím," říká, "že se Viktor každý večer div nezalkne?"

lidi poplést tak, aby tě měli rádi."

Kousek od nás sedí manželé, snubní prstýnky, šediny, od jídla ani nevzhlédnou, oba mají skloněné hlavy, čtou si oba jeden program, snad z divadla nebo z koncertu. Žena dopije víno, sáhne po láhvi a dolije si. Jemu nedolije. Manžel má na ruce masivní zlaté hodinky.

Denny se dívá, jak si starší pár prohlíží. "Vykecám jim to," pohrozí. "Čestný slovo."

Hledá pohledem číšníky, kteří by nás snad mohli znát. Loupe po mně očima a cení dolní řadu zubů.

Sousto svíčkové je tak velké, že nedokážu přimknout čelisti k sobě. Mám vyboulené tváře. Rty svírám, div nelupnou, pokouším se žvýkat a musím dýchat nosem.

Číšníci mají černá saka a každý si přes jednu paži úhledně přeložil ubrousek. Hrají housle. Stříbro a porcelán. Není to obvyklá restaurace, v jakých tohle děláme, ale restaurace nám pomalu docházejí. V každém městě je omezený počet podniků a tohle je trik, který se rozhodně nedá v jednom provést víckrát.

Maličko upiju vína.

U jiného blízkého stolu se mladý pár při jídle drží za ruce.

Možná to dneska večer budou oni.

U jiného stolu se pán v obleku při jídle dívá do blba.

Možná bude hrdinou večera on.

Upiju trochu vína a pokouším se polknout, ale svíčkové je příliš. Sedí mi vzadu v hrdle. Nedýchám.

Chvilíčku nato sebou moje nohy škubnou dopředu tak rychle, že židle odletí dozadu. Ruce vystřelí a sevrou se kolem krku. Vyskočím a zajímám se s hlavou zvrácenou k pomalovanému stropu a obracím oči v sloup. Brada se vysouvá daleko dopředu z obličeje.

Denny natáhne ruku s vidličkou a ukradne mi z talíře brokolici. "Dost to přehráváš, vole," povídá.

Možná to bude ten osmnáctiletý pikolík nebo támhleten v mansestru a v roláku, to je jedno, prostě jeden z těchhle lidí si mě bude po zbytek života hýčkat jako poklad.

Už teď lidi napůl vstali ze židlí.

Možná ta paní s květinovým návlekem na zápěstí.

Možná ten pán s dlouhým krkem a v brýlích s drátěnými obroučkami.

Tenhle měsíc jsem dostal tři gratulace k narozeninám, a to ještě nebylo ani patnáctého. Minulý měsíc mi přišly čtyři.

Měsíc předtím celých šest gratulací k narozeninám. Na většinu z těch lidí si ani nevzpomenu. Bůh jim požehnej, zato oni na mě nezapomenou nikdy.

Nedýchám a žíly na krku mi od toho napuchají. Tvář mi rudne a je horká. Na čele mi vyskakují kapky potu. Pot mi vyrazí i na zádech pod košili. Rukama si pevně svírám krk, což je univerzální znak pro to, když někdo umírá zadušením.

Dodneška dostávám gratulace k narozeninám i od lidí, co nemluví anglicky.

Prvních pár vteřin se všichni rozhlízejí, kdo jiný vyrazí a stane se hrdinou.

Denny natáhne ruku a ukradne mi zbylou půlku svíčkové.

Stále s prsty pevně sevřenými na krku se zapotácím a kopnu ho do nohy.

Cloumám rukama za kravatu.

Rvu si knoflíky u límečku.

"Vole, to bolelo," na to Denny.

Pikolík couvá. Žádný hrdinský čin nebude.

Houslista a vinný číšník si to namířili bok po boku ke mně.

Z jiného směru se davem prodírá žena v krátkých černých šatech. Jde mě zachránit.

Z jiného směru pádí pán, co si na to svlékl sako. Ještě jinde zaječí nějaká žena.

Nikdy to netrvá moc dlouho. Celé dobrodružství zabere jednu minutu nebo dvě a bašta fídlí. To je dobře, protože zhruba tak dlouho dokážu zadržovat dech s plnou pusou jídla.

Já bych si vybral toho staršího pána s masivními zlatými hodinkami, prostě někoho, kdo zachrání situaci a pak za nás zacáluje. Ale osobně vzato bych si zase vybral tu v krátkých černých šatech, z toho důvodu, že má pěkná prsa.

I když budeme muset za večeři zaplatit, je jasné, že asi musíte pustit chlup, když chcete vydělat.

Denny si tlačí do hlavy a utrousí: "Nevím, proč to děláš, je to tak infantilní."

Dopotácím se blíž a znovu ho kopnu.

Dělám to proto, abych do lidských životů vrátil dobrodružství.

Dělám to proto, abych vyráběl hrdiny. Podroboval lidi zkoušce.

Jaká matka, takový syn.

Dělám to proto, abych si vydělal.

Když vám někdo zachrání život, má vás pak jednou provždycky rád. V Číně panuje odpradáвна zvyk, že když vám někdo zachrání život, je pak za vás jednou provždy zodpovědný. Je to, jako byste od té doby byli jeho dítětem. Ti lidé mi do konce života budou psát. Posílat mi při výročí pohlednice. Gratulace k narozeninám. Je to až deprimující, jak hodně lidí dostane stejný nápad. Telefonují vám. Zajímají se, jestli se cítíte dobře. Zjišťují si, jestli náhodou nepotřebujete zvednout náladu. Nebo trochu peněz.

Rozhodně ty prachy neutratím tak, že bych si telefonicky objednával holky z eskortních agentur. Aby máma mohla zůstat v Pečovatelském středisku svatého Antonína, stojí to tři tácy každý měsíc. Tihle milosrdní Samaritáni mě udržují při životě. A já pak zase ji. Tak je to prostě.

Moc získáte tak, že předstíráte, jak jste slabí. Druhým pak naopak dodáváte pocit síly. Zachraňujete je tím, že jim dovolíte, aby zachránili vás.

Stačí jen být zranitelný a vděčný. Takže zůstaňte podržtaškou.
Lidi naléhavě potřebují někoho, nad kým by se cítili nadřazení. Takže zůstaňte ušlápnutí.
Lidi potřebují někoho, komu by o Vánocích poslali šek. Takže zůstaňte chudí.
Dobročinnost není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.
Jste doklad o jejich odvaze. Doklad, že se zachovali hrdinně.
Důkazní materiál jejich úspěchu. Dělá to proto, že každý touží za přítomnosti stovky diváků zachránit lidský život.
Denny ostrou špičkou nože črtá po bílém ubrusu, črtá architektonický návrh pokoje, římsy a obložení stěn, zalomené frontony nade dveřmi, a při tom všem nepřestává žvýkat. Zvedá si talíř k ústům a jídlo do sebe zrovna hrne.
Když chcete provést tracheotomii, musíte najít prohlubeň hned pod ohryzkem, ale hned nad prstenčitou chrupavkou.
Ostrým nožem provedte centimetr dlouhou svislou incizi a pak řez stiskněte a vsuňte do něj prst, aby se rozevřel.
Zaveďte kanylu; nejlepší je slámka nebo půlka trubičkové náplně z propisky.
Pokud nemůžu být skvělým doktorem, co zachrání stovky pacientů, aspoň takhle můžu být skvělým pacientem, který dá vzniknout stovkám rádobydoktorů.
Rychle se blíží pán ve smokinku, proráží si cestu mezi čumily, řítí se s nožem na maso a propiskou.
Díky zalykání se z vás stane svého druhu legenda, kterou tihle lidé budou hýčkat a opakovat až do své smrti. Budou si myslet, že vám dali život. Možná budete jediným dobrým skutkem, vzpomínkou pro smrtelné lože, která dá smysl celé jejich existenci.
Takže buďte agresivní obětí a patřičnou nulou. Profesionálem v selhávání.
Lidi udělají první poslední, jen když jim umožníte, aby se cítili jako bohové.
Martyrium svatého Já.
Denny shrne jídlo z mého talíře na svůj a pořád si je vidličkou stěhuje do pusy.
Dorazil vinný číšník. Ta v krátkých černých šatech je až u mě.
A taky pán se zlatými hodinkami.
Za další chvíli mě ze zadu někdo obejmě. Někdo cizí mě pevně stiskne, zmáčkne mi pěsti pod hrudním košem a bude mi šeptat do ucha. "To bude dobrý."
Bude mi šeptat do ucha. "Budete v pořádku."
Paže vás obejmou, možná i zvednou do vzduchu, a cizí hlas zašeptá: "Dýchej! Dýchej, krucinál!"
Někdo vás praští do zad, jako doktor poplácává novorozence, a vy vyprsknete z pusy všechno rozžvýkané jídlo.
Chvilíku nato se oba sesypete na podlahu. Vy začnete vzlykat a kdosi vám bude vykládat, že už je všechno v pořádku. Jste naživu. Zachránili vás. Skoro jste umřel. Budou si pokládat vaši hlavu na prsa, kolíbat vás a říkat: "Ustupte všichni. Udělejte místo. Už tu není nic k vidění."
Už v tu chvíli jste jejich dítě. Patříte k nim.
Přiloží vám ke rtům sklenici s vodou a řeknou: "Jen klid."
Pšššt. Je po všem."
Pšššt.
A roky a roky vám ten člověk bude volat a psát. Budete dostávat pohlednice a možná i šeky.
Ať je to kdo chce, bude vás milovat.
Kdokoli to je, bude pukat pýchou. I když vaši skuteční rodiče z vás třeba nijak odvázaní nejsou. Ten člověk na vás bude hrdý, protože díky vám je hrdý sám na sebe.
Budete upíjet vodu a prskat a pokašlávat, aby vám mohl hrdina otírat bradu ubrouskem.
Udělejte všechno, čím ten nový vztah, tu adopci utužíte. Nezapomeňte opatřit detaily. Umažte jim smrkancem šaty, aby se mohli smát a odpustit vám. Tiskněte, svírejte. Brečte, aby vám mohli otírat slzy.
Pláč je úplně v pořádku, pokud ho ovšem předstíráte.
Hlavně si v ničem nebraňte. Tohle bude ta nejlepší historka v jejich životě.
Nejdůležitější ale je, že leda byste toužili po ohavné jízvě po tracheotomii, musíte pro jistotu začít dýchat dřív, než si to k vám někdo dohasí s nožem na maso, kapesním nožem nebo kráječem na karton.
Další podrobnost, kterou je třeba si pamatovat, je, že když vyprsknete plnou pusou vlhkého žvance, ten roubík mrtvého masa a slin, musíte se dívat přímo na Dennyho. Má rodiče a prarodiče, tři prdele strýčků a bratranců, snad tisíc lidí, co ho tahají ze všech malérů. Což je přesně ten důvod, proč mě Denny nikdy nepochopí.
Ostatní, všichni, kdo jsou v restauraci, někdy zůstanou stát a tleskají. Rozbrečí se úlevou. Z kuchyně se vyhrne personál.
Zanedlouho si o tom vyprávějí. Hrdinovi každý objednáva pití.
Všem se vlhce lesknou oči.
Všichni potřásají hrdinovi pravicí.
Všichni poplácávají hrdinu po zádech.
O mnoho víc se znovu narodili oni než vy, ale po roky vám hrdina bude v tenhle den a tenhle měsíc posílat gratulace k narozeninám. Stane se dalším členem vaší přebujelé rodiny.
A Denny bude jen vrtět hlavou a dožadovat se jídelníčku s dezerty.
Proto tohle všechno dělám. Proto si dělám to násilí. Abych vystavil na odiv jednoho cizího odvážného člověka. Abych jednoho člověka spasil před nudou. Nejde jenom o peníze. Nejde jenom o obdiv.
Ale to ani ono neuškodí.
Je to tak snadné. Není potřeba vypadat dobře, přinejmenším ne navenek, a přesto vítězíte. Jen dál budete zlomení a poníženi.
Jen dál celý život říkejte druhým: je mi to líto, líto, líto, líto, líto...

8

Eva jede za mnou po chodbě a kapsy má plné pečeného krocaního. V botách má rozžvýkaný Salisburyho steak. Tvář, tu nadýchanou nadrcenou sametovou hmotu její pokožky, tvoří stovky vrásek, které se do jedné sbíhají k ústům, a ona drandí na vozíku vedle mě a říká: "To ty. Neutíkej přede mnou."

Ruce má protkané žmolkovitými žilami a jede vedle mě. Krčí se na vozíku, těhotná horou své napuchlé sleziny, drží se u mě a říká: "Ublížil jsi mi."

Říká: "Nezapírej."

Má na sobě bryndáček v barvě jídla a říká: "Ublížil jsi mi a já to povím mámě."

V tom podniku, kde je, musí moje máma nosit náramek. Ne náramek jako šperk, je to silný pásek umělé hmoty, který je zatavený, aby si ho v žádném případě nemohla sundat. Nedá se přetrhnout. Nedá se roztavit cigaretou. Tohle všechno už lidi zkoušeli, aby se dostali ven.

Když máte náramek a projdete se po chodbě, vždycky slyšíte, jak zacvakávají zámky. V umělé hmotě je magnetická páska nebo co, která vydá signál. Ten zabrání dveřím výtahu, aby se otevřely a pustily vás dovnitř. Skoro všechny dveře zamkne, pokud se k nim přiblížíte na méně než pět metrů. Nemůžete odejít z patra, kam vás přidělili. Nemůžete na ulici. Můžete do zahrady nebo do společenské místnosti nebo do kaple nebo do jídelny, ale nikam jinam na světě.

A kdybyste se nějak dostali za hlavní dveře, náramek pro jistotu spustí poplach.

Svatý Antonín. Koberce, závěsy, postele, v podstatě všechno je ohnivzdorné. Odolné proti zašpinění. Skoro všude můžete provádět prakticky cokoli a oni to pak jenom setřou. Tomu se říká pečovatelské středisko. Nemám z toho dobrý pocit, že vám to všechno vykládám. Tím myslím, že vám pokazím překvapení.

Však to brzy všechno sami uvidíte. To jest jestli dost dlouho zůstanete naživu.

Anebo pokud to sbalíte a lupne vám v šišce před termínem.

Moje máma, Eva, dokonce i vy nakonec dostanete náramek.

Zas tak zoufalá cvokárna to není. Neucítíte moč, jakmile vejdete do dveří. To by za tři tácy měsíčně přece nešlo. Před stoletím to býval klášter a jeptišky vysázely nádhernou růžovou zahradu, nádhernou a obezděnou a naprosto bránící komukoli utéct.

Ze všech úhlů vás sledují kamery bezpečnostního systému.

Od chvíle, kdy vejdete, začne pomalá a děsivá migrace stálého osazenstva směrem k vám. Všechny vozíky, všichni lidé s chodítky a holemi, všichni si všimnou návštěvy a připlíží se.

Vysoká, zlobná paní Nováková je svlékačka.

Paní ve vedlejší pokoji vedle mojí mámy je syslice.

Svlékači si sundávají při sebemenší příležitosti oblečení. Tyhle lidi sestry navlékají do čehosi, co vypadá jako kombinéza, ale jsou to vlastně dupačky. Kalhotová a košilová část jsou v pase sešité.

Poklopce a knoflíky jsou atrapy. Vylézt se z toho dá jedinež díky dlouhému zipu na zádech. Staří lidé mají omezený kloubní dosah, a tak svlékačka, i když je to takzvaná agresivní svlékačka, je vlastně uvězněná třikrát. V šatech, v náramku a v pečovatelském středisku.

Sysel je zase člověk, který rozžvýká jídlo a pak zapomene, co dál. Zapomněl polykat. Místo toho každé rozmělněné sousto vyplivne do kapsy. Nebo do kabelky. A je to ještě míň pěkné na pohled, než jak to zní.

Paní Nováková je na pokoji s mojí mámou. A syslice je Eva.

U svatého Antonína je první patro určeno pro lidi, co zapomínají jména a běhají nazí a cpou si rozžvýkané jídlo do kapes, ale kteří jinak jsou v podstatě nenarušení. Je tu taky pár mladých lidí, co se odváhli na drogách a utrपěli výrazná mozková traumata. Chodí a mluví, i když je to jen slovní lečo, neustálý proud slov, která se zdají být zcela náhodná.

"Představ lidi z ulice ráno zpívá na provaz pryč červená zástěra," takhle mluví.

Druhé patro je pro pacienty upoutané na lůžko. Do třetího patra se chodí umírat.

Máma je teď v prvním, tam ale nikdo není napořád.

Eva se sem dostala tak, že lidi prostě někdy vezmou svoje stárnoucí rodiče někam na veřejné prostranství a prostě je tam bez jakéhokoli označení nechají. A ty staré Dorotky a Ermy nemají ani ponětí, kde se to ocitly. Lidi si myslí, že je město nebo stát nebo co já vím kdo posbírá. Tak nějak, jako to dělá s odpadem.

Jako když někde necháte staré auto a sundáte poznávací značku, aby ho město muselo nechat odtáhnout.

Nedělám si srandu, říká se tomu skládka babiček a svatý Antonín musí vzít určitý počet odpadkových babiček a děti ulice vyžhavených na extázi a bezdomoveckých stařenek se sebevražednými sklony. Akorát že se tu vagabundům neříká vagabundi a holkám z ulice se neříká prostitutky. Tuším, že někdo prostě zpomalil a za jízdy vystrčil Evu z auta a neuronil nad tím ani slzu.

Asi jako to lidi dělají s domácími zvířaty, která se ne a ne naučit čistotě.

Eva se pořád vleče za mnou, a když se dostanu k mámině pokoji, máma tam není. Místo ní je tu prázdná postel s velkým vlhkým dulkem vytlačeným v matraci provlhlé močí. Asi je zrovna sprchovací doba. To vás sestra vezme na konec chodby, do velké vydlážděkové místnosti, kde vás můžou ostříkat hadicí do čista.

Tady u svatého Antonína pouštějí každý pátek večer film Hra v pyžamu s Doris Dayovou a každý pátek se stejní pacienti sejdou a zhlédnou ho poprvé.

Mají tu hry, terapii řemeslem, vodí jim sem pejsky.

Mají tu doktorku Paige Marshallovou. Ať už teď zmizela kamkoli.

Mají ohnivzdorné slintáčky, které vás zakryjí od krku až po kotníky, takže se při kouření nezapálíte. Mají plakáty od Normana Rockwella. Dvakrát týdně se vám přijde postarat o účes kadeřnice. To se platí zvlášť. Inkontinence se platí zvlášť. Čistírna se platí zvlášť. Rozbor moči se platí zvlášť. Hadičky pro umělou výživu.

Denně pořádají přednášky na téma jak si zavázat tkaničky, jak zapnout knoflík, zacvaknout patentku. Zapnout přezku. Někdo přijde předvést, jak se zachází se suchým zipem. Někdo vám ukáže, jak zdrhnout zdrhovadlo. Každé ráno vám povědí, jak se jmenujete. Představí navzájem přátele, kteří se znají už šedesát let. Každé ráno.

Jsou tu lékaři, právníci, kapitáni průmyslu, kteří si ze dne na den nedokážou zapnout zip. Není to ani tak výuka, jako minimalizace škod. Stejně dobře byste se mohli snažit malovat v hořícím domě.

Tady u svatého Antonína úterý rovná se Salisburyho steak.

Středa rovná se kuře na houbách. Čtvrtek rovná se špagety. Pátek pečená ryba. Sobota rostbíf. Neděle krocaní pečínka.

Mají skládačky z tisíce dílků, se kterými si můžete hrát, zatímco vám ubývá čas. Není tu jediná matrace, na které by už nezemřelo aspoň deset lidí.

Eva došla na vozičku ke dveřím pokoje její mámy a tam sedí, vypadá bledě a povadle, jako by to byla mumie, kterou někdo zrovna rozbalil a pak jí nasadil řídké spleené vlasy. Namodrale kudrnatá hlava neustále krouží v krátkých boxerských obloučcích a nadskakuje.

"Nepřibližuj se ke mně," varuje mě Eva pokaždé, když se na ni podívám. "Doktorka Marshallová nedovolí, abys mi ublížil,"

říká.

Sedím na kraji máminy postele a čekám, kdy se sestra vrátí.

Moje máma má hodinky, které každou celou hodinu ohlašují zpěvem jiného ptáka. Nahraným. Jedna po poledni, drozd stěhovavý. Šest, vlhovec baltimorský.

Poledne je hýl mexický.

Sýkora černohlavá ohlašuje osm večer. Brhlík běloprsý zase jedenáct.

Chápete, ne?

Potíží je v tom, že když si spojíte ptáky s určitou dobou, může to být matoucí. Zvlášť pokud jste venku. Pokud místo hlídání hodinek chcete pozorovat ptactvo. Pokaždé, když uslyšíte roztomilé cvrlikání strnada, pomyslíte si: To už je deset?

Eva popojede kousek do mámina pokoje. "Ublížil jsi mi,"

řekne, "a já jsem to mamince nikdy neřekla."

Tihle staroušci. Ty lidské trosky.

Už je sýkora rezavoboká a třicet minut a já musím stihnout autobus a být v práci, než zazpívá sojka chocholatá.

Eva si myslí, že jsem její starší bratr, který ji asi tak před stovkou let ošoustal. Paní Nováková, co je s mámou na pokoji, ta s úděsnými visícími velikými prsy a ušima, ta si myslí, že jsem její obchodní partner, ten hajzl, co ji okradl o patent na čističku bavlny nebo plnicí pero nebo co.

Tady jsem pro všechny ženy tím, co je třeba.

"Ublížil jsi mi," povídá Eva a dojde ještě kousek blíž. "A já ti nikdy neodpustila, ani na chvíli ne."

Při každé návštěvě se po chodbě dovalí jedna stará scvrklá troska s hustým obočím a říká mi Eichmanne. Jiná žena, které se pod okrajem šatů houpe světlá umělohmotná čurací trubička, mě obviňuje, že jsem jí ukradl psa, a chce ho zpátky. Kdykoli projdu kolem staré ženské, co sedí na vozičku zachumlaná do haldy růžových svetřů, zasyčí na mě. "Já tě vídela," a podívá se na mě jedním zakaleným okem. "Tu noc, jak hořelo, jsi byl s nima!"

Vyhrát nemůžete. Každý muž, který se kdy mihl Eviným životem, nejspíš byl v nějaké podobě jejím starším bratrem. Ať už to věděla nebo ne, po celý život očekávala, že se ji muži pokusí přerážnout. Vážně, i teď, co je z ní mumie ve vrásčité kůži, je jí pořád osm let. Uvázla tam. Stejně jako Koloniální park Dunsboro se svou sjetou feťáckou osádkou je i celé osazenstvo svatého Antonína uvězněné ve vlastní minulosti.

Já nejsem žádná výjimka a nemyslete si, že vy ano.

Eva je znehybněná stejně jako Denny v kládě, její vývoj se zarazil.

"To ty," namíří na mě Eva třesoucí se prst. "Ublížil jsi mému buchtíci."

Tihle staří, uvízli lidé.

"Jo, to jsi říkal, že si jenom hrajeme," vykládá a pokyvuje hlavou a její hlas začíná znít zpěvavě. "Ze je to jenom hra, o který nebudeme nikomu říkat, jenže pak jsi do mě strkal toho svého chlapáka." Kostnatý, křivý prst pořád rýpe do vzduchu kamsi k mému rozkroku.

Po pravdě řečeno, jen při té představě by můj chlapák nejradši s křikem utekl ven.

Malér je v tom, že všude u svatého Antonína je to stejné. Jiná ta věkovitá kostra si myslí, že jsem si od ní půjčil pět set dolarů.

Další stará tlustá oška mi říká, že jsem ďábel.

"A mě to bolelo," uzavírá Eva.

Když jste tady, je těžké nenásáknout vinou za všechny zločiny dějin. Chce se vám vykřičet všem do obličeje: Ano, tu Lindberghovic holčičku jsem unesl.

To s tím Titanikem, to jsem byl taky já.

A ten kšeft se zavražděním Kennedyho, kdo jinej než já.

Celá ta prkotina s druhou světovou a ta vymyšlenost s atomovkou, no hádejte. Je to moje práce.

Ta brebera, co je z ní AIDS? Sorry, zas já.

S případem, jako je Eva, se správně nakládá tak, že odvedete její pozornost jinam. Rozptýlíte ji zmínkou o obědě nebo o počasí nebo o tom, jaký má pěkný účes. Takovým vydrží pozornost, asi tak než ručička na hodinkách přeskočí o čárku dál, a tak je můžete přistrčit k příjemnějšímu tématu.

Dá se vytušit, že právě takhle se muži po celý Evin život vypořádávali s jejím nepřátelstvím. Jen ji rozptýlili. Překousli

to.

Vyhnu se konfrontaci. Utekli.

Což je zhruba ta metoda, jakou se prodíráme vlastními životy; díváme se na televizi. Kouříme svinstvo. Oblbujeme se léky. Přesměrováváme vlastní pozornost. Honíme si ho. Nutíme se nepamatovat si.

Naklání se ke mně celým tělem a ten chorý prstíček se třese a mří na mě.

Do hajzlu.

Až moc usilovně se napracovala na tom, aby se stala nevěstou

Smrtáka.

"Jasně, Evo," povídám. "Opíchal jsem tě." A zívnu. "Jasná zpráva. Jak to šlo, celej žhavěj jsem ti ho tam mastil."

Tomu se říká psychodrama. Můžete to brát jen jako jinou formu vyvážení babiček na smeták.

Pokroucený prstíček klesne a ona se zapře mezi područkami vozíku. "Takže ses konečně přiznal," povídá.

"Nojo, jasně," kývám. "Kdo by takový prdelce taky odolal, sestřičko."

Sklopí zraky na světlou skvrnu na linoleu a říká: "Po všech těch letech ses přiznal."

Je to skupinová terapie, akorát Eva neví, že to není doopravdy.

Hlava pořád opisuje drobné kroužky, ale oči se vrací ke mně.

"A to ti to není líto?" zeptá se.

Já bych teda řek, že když Ježíš dokázal zemřít, aby vykoupil moje hříchy, asi i já jich pár za někoho jiného vsáknu.

Všichni míváme šanci zahrát si na obětní beránky. Vzít na sebe vinu.

Martyrium svatého Já.

Hříchy všech lidí, co kdy žili, mi přistávají přímo na bedrech.

"Evo," ozvu se, "děťátko, zlatíčko, moje jediná láska, samozřejmě že je mi to líto. Byl jsem prasák," a podívám se na hodinky. "Jenže když ty jsi byla taková rajcovná šťabajzna, že jsem se neudržel."

Jako bych měl zapotřebí se hrabat ještě v tomhle sajrajtu. Eva na mě jen poulí ty veliké hypertyreózní oči a pak se z jednoho vykoulí velká slza a prodírá se pudrem na vráscitě tváři.

Obrátím oči ke stropu a povídám: "No dobrý, tak jsem ublížil tvoji buchtičce, ale je to kurva už osmdesát let, tak se přes to přenes. Pohni se s tím životem z místa."

Nato se ty strašlivé ruce, vyžilé a žilnaté jako kořeny stromu nebo zaschlé karotky, zvednou a přikryjí obličej. "Ach, Coline,"

řekne skrze ně. "Ach, Coline."

Stáhne ruce a tvář má pokropenou slzami. "Ach, Coline,"

šeptá, "odpouštím ti." A obličej kývne až na prsa, natřásá se krátkými nádechy a popotahováním, a hrozivé ruce chytí lem bryndáčku a otřou jí oči.

Jenom tam sedíme. Bože, kdybych tak měl žvýkačku. Hodinky tvrdí, že je dvanáct třicet pět.

Promne si oči a popotáhne a trochu zvedne zraky. "Coline,"

povídá, "ještě pořád mě miluješ?"

Tihle zatrolení staří lidé. Boha jejich seniláckého.

Čistě pro případ, že by vás to napadlo, nejsem žádná zrůda.

A odpovídám jako v nějaké pitomé knížce, opravdu to říkám:

"Jo, Evo," říkám, "jo, jasně, mám dojem, že bych tě nejspíš pořád moh milovat."

Eva už vzlyká a tvář má svěřenou do klína a kývá se celým tělem. "To jsem tak moc ráda," říká a slzy padají rovnou dolů a do prázdných dlaní jí odkapává z nosu něco šedivého.

"To jsem tak ráda," a pořád pláče a je cítit rozžvýkaný Salisburyho steak nasyslený v botě, rozžvýkané kuřecí na houbách v kapse pláště. A k tomu ta pitomá sestra pořád nevěže moji mámu zpátky ze sprch a já se na jednu hodinu musím vrátit do práce, do osmnáctého století.

Dost úděsné potíže mi dělalo rozpomenout se na vlastní minulost, abych zvládl čtvrtou fázi. A teď se mi pomíchala s minulostí všech těch lidí. Nemůžu se rozpomenout, který z těch obhájců dneska jsem. Podívám se na svoje nehty.

Zeptám se Evy: "Co myslíš, je tu doktorka Marshallová?" Zeptám se: "Nevíš, jestli je vdaná?"

Co se týče pravdy o mně samém, o tom, kdo opravdu jsem, o mém otci a tak, teda pokud to máma vůbec ví, je moc rozhašená pocitem viny, než aby mi to řekla.

Zeptám se Evy: "Nemohla bys jít brečet někam jinam?"

A pak je už pozdě. Do zpěvu se dá sojka chocholátá.

A Eva pořád nechce sklápnout, brečí a houpe se, slinták si tiskne k obličej, na jednom zápěstí se jí třese umělohmotný náramek. "Odpouštím ti, Coline," říká, "odpouštím ti. Odpouštím ti. Ach, Coline, odpouštím..."

9

Jednou odpoledne byl pitomý klučina s pěstounkou v nákupním středisku a tu uslyšeli hlášení. Bylo léto a oni nakupovali věci do školy, ten rok měl jít do páté třídy. Ten rok člověk musel nosit košile s proužkem, aby opravdu zapadl. To bylo před mnoha a mnoha lety. Byla to teprve jeho první pěstounka.

Svislé proužky, vykládal jí zrovna, když to zaslechli.

To hlášení:

"Prosíme pana doktora Paula Pavilonu," oznámil hlas všem,

"aby vyhledal svou manželku ve Woolworth's, u kosmetického oddělení."

To bylo poprvé, co si pro něj mamka přišla.

"Doktor Paviol laskavě zajde za svou manželkou do Woolworth's, kosmetické oddělení."

To bylo tajné znamení.

A tak kluk zalhal a řekl, že musí na záchod, a místo toho šel do obchodu Woolworth's a tam byla mamka a otevírala krabičky s barvou na vlasy. Měla velikou žlutou paruku, kvůli které její obličej vypadal hrozně malý, a táhly z ní cigarety. Nehty otevírala krabičky a vyndávala z nich tmavohnědé lahvičky s barvami na vlasy. Pak otevřela další krabičku a vyndala další lahvičku. Vsunula první lahvičku do druhé krabičky a tu vrátila na regál.

Otevřela další krabičku.

"Je pěkná," prohlásila mamka a podívala se na obrázek usměvavé ženy na krabičce. Lahvičku zaměnila za jinou lahvičku.

Všechny lahvičky byly stejné, skleněné a tmavohnědé.

Otevřela další krabičku a povídá: "Nemyslíš, že je hezká?"

A kluk byl tak hloupý, že se zeptal: "Kdo?"

"Však víš, kdo," odpověděla mamka. "A taky mladá. Zrovna jsem vás viděla, jak vybíráte oblečení. Držel jsi ji za ruku, tak nelži."

A kluk byl dost hloupý, aby nevěděl, že má prostě utéct. Dokonce ani nedokázal začít přemýšlet o velice striktních podmínkách, které jí byly uloženy, když ji na zkoušku propustili, anebo o tom, proč strávila poslední tři měsíce ve vězení.

A ona přehazovala blond lahvičky do krabiček pro rzyky a lahvičky pro brunetky do krabiček pro plavovlasé a vykládala:

"Tak co, líbí se ti?"

"To myslíš paní Jenkinsovou?" opáčil kluk.

Mamka nedovírala krabičky úplně dokonale a pokládala je zpátky do regálu trochu nepořádně a trochu ve spěchu a znovu se zeptala: "Líbí se ti?"

A náš kašpárek, jako by to mohlo pomoci, povídá: "Je to jenom náhradní máma."

A mamka se na kluka nepodívala, pořád se dívala jen na tu usměvavou slečnu na krabičce, kterou držela: "Já se tě ptala, jestli se ti líbí."

Kolem nich v uličce zarachtal nákupní vozík a plavovlasá paní se kolem nich natáhla a vzala si krabičku s blondatým obrázkem, ale uvnitř s lahvičkou s nějakou jinou barvou. Paní si položila krabičku do vozíku a jela dál.

"Mysli si, že je blondýna," utrousila mamka. "Jestli něco musíme udělat, tak rozházet lidem jejich ubohá paradigma totožnosti."

Mamka tomu říkala "terorismus proti průmyslu krásy".

Klučina se díval za tou paní, dokud nebyla tak daleko, že se nedalo nic dělat.

"Už máš mě," prohlásila mamka. "Tak jak že to říkáš té náhradní?"

Paní Jenkinsová.

"A líbí se ti?" zajímala se mamka a poprvé se obrátila a podívala se na něj.

A klučík předstíral, že si to promyslel, a povídá: "Ne."

9

Jednou odpoledne byl pitomý klučina s pěstounkou v nákupním středisku a tu uslyšeli hlášení. Bylo léto a oni nakupovali věci do školy, ten rok měl jít do páté třídy. Ten rok člověk musel nosit košile s proužkem, aby opravdu zapadl. To bylo před mnoha a mnoha lety. Byla to teprve jeho první pěstounka.

Svislé proužky, vykládal jí zrovna, když to zaslechli.

To hlášení:

"Prosíme pana doktora Paula Paviona," oznámil hlas všem, "aby vyhledal svou manželku ve Woolworth's, u kosmetického oddělení."

To bylo poprvé, co si pro něj mamka přišla.

"Doktor Paviol laskavě zajde za svou manželkou do Woolworth's, kosmetické oddělení."

To bylo tajné znamení.

A tak kluk zalhal a řekl, že musí na záchod, a místo toho šel do obchodu Woolworth's a tam byla mamka a otevírala krabičky s barvou na vlasy. Měla velikou žlutou paruku, kvůli které její obličej vypadal hrozně malý, a táhly z ní cigarety. Nehty otevírala krabičky a vyndávala z nich tmavohnědé lahvičky s barvami na vlasy. Pak otevřela další krabičku a vyndala další lahvičku. Vsunula první lahvičku do druhé krabičky a tu vrátila na regál.

Otevřela další krabičku.

"Je pěkná," prohlásila mamka a podívala se na obrázek usměvavé ženy na krabičce. Lahvičku zaměnila za jinou lahvičku.

Všechny lahvičky byly stejné, skleněné a tmavohnědé.

Otevřela další krabičku a povídá: "Nemyslíš, že je hezká?"

A kluk byl tak hloupý, že se zeptal: "Kdo?"

"Však víš, kdo," odpověděla mamka. "A taky mladá. Zrovna jsem vás viděla, jak vybíráte oblečení. Držel jsi ji za ruku, tak nelži."

A kluk byl dost hloupý, aby nevěděl, že má prostě utéct. Dokonce ani nedokázal začít přemýšlet o velice striktních podmínkách, které jí byly uloženy, když ji na zkoušku propustili, anebo o tom, proč strávila poslední tři měsíce ve vězení.

A ona přehazovala blond lahvičky do krabiček pro rzyky a lahvičky pro brunetky do krabiček pro plavovlasé a

vykládala:

"Tak co, líbí se ti?"

"To myslíš paní Jenkinsovou?" opáčil kluk.

Mamka nedovírala krabičky úplně dokonale a pokládala je zpátky do regálu trochu nepořádně a trochu ve spěchu a znovu se zeptala: "Líbí se ti?"

A náš kašpárek, jako by to mohlo pomoci, povídá: "Je to jenom náhradní máma."

A mamka se na kluka nepodívala, pořád se dívala jen na tu usměvavou slečnu na krabičce, kterou držela: "Já se tě ptala, jestli se ti líbí."

Kolem nich v uličce zarachtal nákupní vozík a plavovlasá paní se kolem nich natáhla a vzala si krabičku s blondátním obrázkem, ale uvnitř s lahvičkou s nějakou jinou barvou. Paní si položila krabičku do vozíku a jela dál.

"Mysli si, že je blondýna," utrousila mamka. "Jestli něco musíme udělat, tak rozházet lidem jejich ubohá paradigmatata totožnosti."

Mamka tomu říkala "terorismus proti průmyslu krásy".

Klučina se díval za tou paní, dokud nebyla tak daleko, že se nedalo nic dělat.

"Už máš mě," prohlásila mamka. "Tak jak že to říkáš té náhradní?"

Paní Jenkinsová.

"A líbí se ti?" zajímala se mamka a poprvé se obrátila a podívala se na něj.

A kluček předstíral, že si to promyslel, a povídá: "Ne."

"A máš ji rád?"

"Ne."

"Nesnášíš ji?"

A ten bezpáteřný červík povídá: "Ano?"

A mamka prohlásila: "Tak je to správně." Sklonila se k němu a podívala se mu do očí. "Jak moc nesnášíš paní Jenkinsovou?"

A ten prťavý podrazák: "Moc a moc?"

"A moc a moc a moc a moc," kývla mamka. Napřáhla ruku, aby ji za ni mohl vzít, a řekla: "Musíme sebou mrsknout. Musíme stihnout vlak."

A pak ho vedla uličkami a tahala ho za tu gumovou ručičku k dennímu svitu, ven, skrz prosklené dveře. "Jsi můj," prohlásila mamka. "Můj. Jednou provždycky, tak na to nikdy nezapomínej."

Vyvěkla ho ze dveří a povídá: "A čistě pro případ, že by tě potom někdy vyslýchali od policie nebo někdo jiný, povím ti, jaké všechny sprosté, nechutné věci ti ta takzvaná pěstounka dělala pokaždé, když tě zastihla o samotě."

10

Tam, kde teď bydlím, v mámině starém domě, si probírám máminy papíry, její záznamy z vysoké školy, její dokumenty, výpovědi, účty. Zápisy od soudu. Její diář, pořád ho mám zamčený.

Její celý život.

Další týden jsem pan Benning, který ji po té události se školním autobusem obhajoval proti drobnému obvinění z únosu. Následující týden jsem obhájce ex offio Thomas Welton, který uhádal její rozsudek na šest měsíců, když ji obvinili z násilného útoku na zvířata v zoo. Po něm jsem ten obhájce ve věci občanských svobod, který se za ni bral po obvinění ze zlovolné nepravosti, které vzešlo z toho vyrušování při baletním vystoupení.

Existuje opak děja vu. Říká se tomu jamais vu. Nastane to, když potkáváte stejné lidi nebo navštěvujete znovu a znovu stejná místa, ale pokaždé je to poprvé. Každý je pro vás vždycky cizí. Nic vám nikdy není povědomé.

"Jak se má Viktor?" zeptá se mě máma při příští návštěvě.

Čert ví, kdo jsem. Některý obhájce z denního menu.

Viktor čím? chce se mi zeptat.

"Ty to nechceš vědět," odpovídám. Zlomilo by ti to srdce.

A ptám se: "Jaký byl Viktor jako chlapec? Co chtěl od světa? Měl nějaký velký cíl, o kterém snil?"

V tom okamžiku se začínám cítit, jako bych hrál v nějakém seriálu, na který se dívají lidé, co hrají v seriálu, na který se dívají lidé, co hrají v seriálu, na který se dívají někde schovaní opravdoví lidé. Při každé návštěvě si prohlížím chodby a hledám další možnost promluvit si s doktorkou, s tou, co má maličký mozeček z vlasů, co má uši a brýle.

S doktorkou Paige Marshallovou, co má podložku a pevné stanovisko. A děsivé sny o tom, jak pomůže mojí mámě žít dalších deset nebo dvacet let.

S doktorkou Paige Marshallovou, další potenciální dávkou sexuálního anestetika.

Viz též: Nico.

Viz též: Táňa.

Viz též: Liza.

Víc a víc to vypadá, jako že svou vlastní postavu hrají náramně mizerně.

Můj život dává asi tolik smyslu jako zenový koan.

Zazpívá střizlík, ale nevím jistě, jestli to je skutečný pták, anebo čtyři odpoledne.

"Nemám už moc dobrou paměť," ozve se moje máma. Mne si spánky palcem a ukazovákem jedné ruky a dodá:

"Namáhám si hlavu, jestli mám Viktorovi povědět pravdu o něm samém." Podložená kupkou polštářů vysvětluje: "Než bude moc pozdě. Nevím, jestli má Viktor právo vědět, kdo vlastně je."

"Tak mu to prostě řekni," ponoukám ji. Přinesl jsem jídlo, kelímek s čokoládovým pudinkem, a pokouším se jí propašovat lžičku do úst. "Můžu mu zavolat," vykládám, "a Viktor tu bude za pár minut."

Pudink je proti chladné tmavě hnědé pokožce světlejší a voní.

"Jenže když já nemůžu," vzdychá. "Ten pocit viny je tak silný, že se na něj ani nedokážu podívat. Dokonce ani nevím, jak by to vzal."

A dodá: "Možná bude lepší, když se to Viktor nikdy nedozví."

"No tak to pověz mně," říkám. "Shod' tu váhu ze hřbetu," a slibuju, že to nikdy nepovím Viktorovi, leda by mi řekla, že můžu.

Zamžourá na mě, stará pokožka se smrskne natěsno kolem očí. Čokoládový pudink má namatlaný ve vráskách kolem úst.

"Jenomže jak mám vědět," povídá, "že ti můžu věřit? Nemám ani pořádně jistotu, kdo jsi."

Usměju se. "Samozřejmě že mi můžeš věřit."

A strčím jí do úst lžičku. Hnědý pudink se položí na jazyk. Je to lepší než nasogastrická sonda, než hadička pro umělou výživu.

No dobře, tak levnější.

Dávám jí ovladač televize z dosahu a nakazuju: "Polkni."

A vykládám: "Musíš mi naslouchat. Musíš mi věřit."

A povídám: "Jsem on. Jsem Viktorův otec."

A její mléčnaté oči se na mě vypoulí, zato zbytek tváře, vrásky a kůže, jako by sklouzl dovnitř, do límce jejího pyžama. Jednou strašlivou žlutou rukou se pokřižuje a brada jí padne div ne na prsa. "Tak ty jsi on a vrátil ses," říká. "Ach, blahoslavený Otče."

Otče na nebesích," říká. "Prosím, prosím, odpusť mi."

11

Zase si vykládám s Denny a zase ho zavírám do klády, tentokrát za to, že měl na hřbetu ruky razítko z nějakého nočního klubu, a povídám: "Vole."

Povídám: "To je tak divný."

Denny položil obě ruce na místo, abych mu je mohl zamknout. Košili si pořádně zastrčil. Ví, že má trochu pokrčít kolena, aby ulevil zadům. Nezapomíná, že před zamčením do klády si má zajít na záchod. Náš Denny se jako potrestaný vypracoval na předního odborníka. Ve starém dobrém Koloniálním parku Dunsboro je masochismus užitečná pracovní dovednost.

To ve většině zaměstnání.

Včera to u svatého Antonína, vykládám mu, bylo jako v tom starém filmu o tom chlápku a obraze, kde chlápek chodí po mejdanech a žije aspoň do stovky a pořád se vůbec nemění. Zato ten jeho obraz je pořád ošklivější a zřízenější od chlastu a od všeho a nos se mu rozpadá od druhého stadia syfla a od kapavky.

A teď mají všechny klientky u svatého Antonína přivřeně oči a broukají si. Všechny jsou samý úsměv a počestnost.

Až na mě. Já jsem ten jejich idiotský obraz.

"Můžeš mi gratulovat, vole," mele si Denny. "Byl jsem v kládě tolik, že jsem nasbíral čtyři tejdny abstinence. A to si piš, že to je přesně o čtyři tejdny víc, než jsem měl od té doby, co mi bylo třináct."

Paní Nováková, co bydlí s mojí mámou na pokoji, vypráví mi, že pořád přikyvuje a je spokojená, protože jsem konečně kápnul božskou, že jsem ukradl její vynález zubní pasty.

Jiná stará paní si breptá a je šťastná jako blecha, protože jsem se doznal, že jí každou noc močím do postele.

Jasně, povídám jim všem, udělal jsem to. Podpálil jsem váš dům. Vybombardoval jsem vaši vesnici. Deportoval jsem vaši sestru. V roce 1968 jsem vám prodal modrý Nash Rambler, který byl tak do šrotu. Jo, a taky jsem zabil vašeho psa. Tak se přes to přeneste!

Naložte mi to na hřbet, vykládám jim. Udělejte si ze mě macatou pasivní matraci při tom svém kolektivním znásilňování viny. Vezmu ten náklad ode všech.

A když mi všechny vyklopí tu svou tíhu do ksichtu, usmívají se a broukají si. Usmívají se do stropu, pořád shluknuté kolem mě, poplácávají mě po ruce a říkají, že to je všechno v pořádku a že mi odpouštějí. Dokonce přibývají na váze, kurva. Celá ta slepičí parta na mě kdáká a pak vejde ta fakt vysokánská sestra a povídá: "No vy jste tu teda oblíbení." Denny popotáhne.

"Potřebuješ se vysmrkat, vole?" ptám se.

Prašťené na tom je, že mojí mámě vůbec není líp. Bez ohledu na to, jak moc si hraju na krysaře a odvádím vinu všech někam pryč. Bez ohledu na to, kolik prohřešků nasaju, moje máma stejně nevěří, že já jsem já, že jsem Viktor Mancini. A tak to svoje velké tajemství nevybalí. Takže bude potřebovat nějakou tu hadičku nebo co.

"Abstinence je celkem fajn," rozkládá Denny, "ale jednou bych rád ved' život založený na tom, že dělám něco dobrého, ne jen že už nedělám to špatný. Chápeš?"

A co je ještě prašťenější, povídám mu, já přišel na to, jak proměnit svoji čerstvou oblibu v šukací seanci v přístěnku na košťata a kbelíky s tou vysokou sestrou, možná i jak ji přimět, aby mi ho vyhubla. Když si taková sestra myslí, že jste slitovný citlivý chlapík, co umí trpělivě zacházet s bezmocnými staroušky, jste na půl cesty jí ho tam vrazit.

Viz též: Caren, diplomovaná sestra.

Viz též: Nanette, praktická sestra.

Viz též: Jolene, praktická sestra.

Ale bez ohledu na to, s kým jsem, hlavou jsem v té druhé. V té doktorce Paige Jánevímčí. Marshallové.

Takže bez ohledu na to, kterou šukám, musím myslet na nakažená dobytčata, na veliké mývaly, co je srazilo auto na silnici a co leží o horkém dnu na sluníčku celí napuchlí a smradlaví od nafty a přejíždějí je rychlé kamiony. Musím, jinak

bych okamžitě stříkal, tak žhavá je tahle paní doktorka Marshallová v mojí hlavě.

Je to legrační, jak člověk nikdy nemyslí na ty ženy, co měl.

Zato nemůže zapomenout na ty, co mu unikly.

"Ten závislák uvnitř mě je tak silnej," pokračuje Denny, "že se bojím nebejt na zámek. Potřebuju, aby v mém životě šlo o něco víc, než jenom že si ho už nehoním."

U jiných žen, vykládám, je úplně jedno u kterých, si člověk může představovat, jak je mastí. Však to znáš, vsedě na sedadle řidiče v autě, bod G, její vaginální erotogenní zóna, do které buší tvůj tlustý horký podavák. Anebo ji můžeš vidět, jak to do ní hustíš, když je přehnutá přes kraj vany s horkou vodou. Však víš, vidět ji někde v jejím soukromí. Jenomže tahle doktorka Paige Marshallová vypadá, jako že je nad šukání povznesená.

Vysoko nad námi krouží nějací ptáci podobní supům. Podle ptačího denního režimu jsou asi dvě odpoledne. Poryv větru odhodí Dennyho šůsky kabátku až přes ramena a já je zase stáhnou.

"Někdy mi připadá," popotahuje Denny, "že bych rád byl bitej a trestanej. Jestli už není žádný Bůh, v pohodě, ale stejně bych chtěl mít k něčemu respekt. Nechci bejt středem svého vlastního vesmíru."

Protože Denny je v kládě na celé odpoledne, musím rozštípat všechno palivové dříví sám. Sám musím namlít kukuřici. Nasolit vepřové. Prosvítit vajíčka. Sebrat smetanu. Nakrmit vepře. Jednoho by nenapadlo, že v sedmáctém století bude takový fofr.

Když to za něj všechno odedřu, vykládám Dennyho shrbeným zadům, mohl by pro mě udělat aspoň tu maličkost a navštívit moji mámu a předstírat, že je já. Poslechnout si její zpověď.

Denny si vzdychne k zemi. Z výšky šedesáti metrů mu jeden z těch supů nebo co upustil na záda hnusný bílý cákanec.

"Vole, jestli něco potřebuju, tak posláni," říká Denny.

"Tak udělej aspoň tuhle dobrou věc," vykládám mu. "Pomoz stařence."

A Denny říká: "Jak ti to jde se čtvrtou fází?" Říká: "Vole, mě svědí na boku, moli bys mi pomoci?"

Dávám pozor na ptačí hovínko, ale začnu ho drbat.

12

V telefonním seznamu je pořád víc červené barvy. Pořád víc a víc restaurací je zaškrtnutých červenou fixou. Samá místa, kde jsem div nevypustil duši. Italské restaurace. Mexické. Čínské. Vážně, večer co večer mám míně možnosti, kam se jít najíst, když chci vydělávat. Když chci někoho oblafnout, aby mě měl rád.

Otázka je pořád stejná: Tak čímpak by ses dneska večer rád dusil?

Je tu francouzská kuchyně. Mayská. Karibská.

Tam, kde žiju, ve starém mámině domě, to vypadá jako v zaneřádném starožitnictví. Musíte tam chodit bokem, jako byste byli uvnitř egyptského hieroglyfu, tak je tam těsno. Všechn nábytek je z vyřezávaného dřeva, dlouhý jídelní stůl, židle i truhly a kredence, na všem vyřezávané tváře. Všechn nábytek je pomatlaný nějakým hustým sirupovitým lakem, který snad už milion let před Kristem zčernal a popraskal. Naducané pohovky kryje takové to neprůstředné čalounění, na které byste si rozhodně nechtěli sednout holým zadkem.

Každý den musím po práci nejdřív probrat přání k narozeninám. Spočítat šeky. Mám to rozložené po černém lánu jídelního stolu, to je moje operační základna. Je tu k vyplnění zitřejší pokladní složenka. Dneska jedno mizerné blahopřání. V poště přišlo jedno posrané blahopřání se šekem na padesát babek. Budu muset napsat a poděkovat. Budu muset odchovat potěr další generace ponížených dopisů a poslat je.

Ne že bych byl nevděčník, ale jestli mi nedokážeš poslat nic lepšího než padesát doláčů, příště mě radši nech chcipnout.

Jasný? Anebo ještě lip, drž se stranou a nech se stát hrdinou někoho bohatého.

Jistě, tohle nemůžu napsat do žádného děkovného dopisu, ale stejně.

Jen si představte, že by se všechn tenhle zámecký nábytek nacpal z mámina domu do čtyřpokojového domku pro novomanžele. Ty pohovky a obrazy a hodiny, to všechno mělo být její věno ze staré vlasti. Z Itálie. Máma sem přijela na školu, pak měla mě a už se nikdy nevrátila.

Toho, že je Italka, byste si hned ani nevšimli. Žádný pach česneku ani hora chlupů v podpaží. Přijela sem studovat medicínu. Zatracepenělou medicínu. V Iowě. Pravda je taková, že přistěhovalci bývají američtější než lidi, co se tu narodili.

Pravda je taková, že já jsem v zásadě její zelená karta.

Podle nahlédnutí do telefonního seznamu potřebuju jediné, a to předvést svůj výstup vytříbenějšímu obecenstvu. Člověk musí jít tam, kde bydlí peníze, a přivést si je domů. Nač se zalykat k smrti kuřecími nugetkami v nějakém typizovaném podniku, kde všechno kuchtí ze zmrazených polotovarů.

Boháči, co jedí francouzskou kuchyni, by se rádi stali hrdiny stejně jako každý jiný.

Hlavní zásada: rozlišovat.

Hlavní rada, kterou vám dám: rozpoznajte svou cílovou skupinu.

V seznamu pořád ještě zbývají rybí restaurace, kde to můžu zkusit. Mongolské grily.

Na dnešním šeku je podepsaná jedna žena, která mi zachránila život loni v dubnu v jednom takovém tom bufetu, kde za pevnou částku můžete sníst, co zvládnete. Co jsem pak čekal? Dusit se v levných restauracích, to je rozhodně chybná ekonomická strategie. Všechno do poslední podrobnosti je to zanesené tady v tom velkém sešitě. Je tu všechno, od toho, kdo mě zachránil a kde, až po to, kolik mi zatím poslal. Dnešní dárkyně se jmenuje

Brenda Munroeová a s láskou mě na konci přání zdraví.

"Doufám, že i ta troška pomůže," napsala přes dolní okraj šeku.

Brenda Munroeová, Brenda Munroeová. Snažím se, ale tvář se mi nevynořuje. Nic. Nikdo nemůže čekat, že si budete

pamatovat každý zážitek z prahu smrti. Jasně, mohl bych si vést lepší záznamy, přinejmenším zapisovat barvu vlasů a očí, ale upřímně řečeno, podívejte se na mě. Věc se má tak, že už teď se topím v papírování.

Minulý měsíc jsem v děkovných dopisech psal o tom, jak se silou mocí snažím splatit, už jsem zapomněl co.

Vykládal jsem lidem, že jde o nájemné nebo o účet za spravení chrupu. Za dodávku mléka nebo za poradenské služby. Když rozešlu pár stovek stejných dopisů, nemám prázdnou chuť si to číst znovu.

Je to domácí verze těch dobročinných spolků, co přes oceán dohazují korespondenční adopce. Jsou takové, přes které můžete zachránit život dítěte za cenu šálku kávy. Stát se patronem. Háček je v tom, že druhému nemůžete zachránit život jednorázově. Lidi mě musejí zachraňovat zas a znovu. Jako ve skutečném životě:

žádné "a žili šťastně až do smrti" neexistuje.

Jako na medicíně: každého můžete zachránit tolikrát a tolikrát, ale nakonec to už nejde. Je to Peterovo pravidlo medicíny.

Tihle, co mi posílají peníze, si kupují hrdinství na splátky.

Můžu se zalknout marockým jídlem. Nebo sicilským. Večer co večer.

Když jsem se narodil, mamka prostě skejsla ve Státech. Ne v tomhle domě. Tady bydlela až po posledním propuštění, po tom obvinění z krádeže školního autobusu. Z krádeže motorového vozidla a z únosu. Na žádný takovýhle dům ani na tenhle nábytek si z dětství nevzpomínám. Všechno jí to poslali rodiče z Itálie.

Myslím. Podle toho, co vím, to taky klidně mohla vyhrát v televizní soutěži.

Jen jednou jsem se jí zeptal na příbuzenstvo, na prarodiče, co jsou v Itálii.

A ona povídá, na to se pamatuju, povídá: "Nevědí o tobě, tak laskavě nedělej potíže."

A pokud nevědí o jejím parchantkovi, dá se předpokládat, že nevědí ani o jejím rozsudku za ohrožování mravnosti, o jejím rozsudku za pokus o vraždu, o bezohledném ohrožování a o obtěžování zvířat. Dá se předpokládat, že jsou taky blázni. Jen si prohlídněte jejich nábytek. Podle všeho jsou blázni a ještě po smrti.

Listuju seznamem tam a zase zpátky.

Věc se má tak, že mít mamku v Pečovatelském středisku svatého Antonína stojí měsíčně tři tisíce babek. U svatého Antonína vás na padesát babek přijde tak zhruba jedno vyměnění plenek.

Jen sám Bůh ví, kolika smrtmi bych musel skoro umřít, abych zaplatil za tu nasogastrickou sondu.

Věc se má tak, že ve velkém sešitu hrdinů je prozatím zapsáno jen něco přes tři sta jmen a ještě pořád z toho nekapou celé ty tři tisíce měsíčně. Navíc tu je každý večer pingl s účtenkou. Navíc tu je tuzér. Ty svinské režijní náklady mi zlomí vaz.

Stejně jako u každé pořádné pyramidové hry musíte i tady pořád nabírat dole u základny lidi. Stejně jako u státního sociálního pojištění musí masa lidí platit za někoho jiného. Tím, že ty milosrdné Samaritány obírám po drobných, si jen vytvářím vlastní sociální zabezpečení.

Sociální záchranná síť není ten pravý výraz, ale napadne vás jako první.

Věc se žalostně má tak, že se stejně musím večer co večer porýpat v telefonním seznamu a najít si dobrý podnik, kde skoro umřu.

Zalykací Letadlo Viktora Manciniho.

Není to horší než to, co dělá vláda. A navíc si v sociálním státě

Viktora Manciniho ti, kdo cálují, nestěžují. Jsou pyšní. Vytahují se s tím dokonce před známými.

Je to rozdavačný podvodný trik, na vrcholku jsem jenom já a členstvo stojí frontu, jen aby mě mohlo objímat zezadu.

Všichni ti zatracení hodní štedří lidičkové.

A stejně, neutrácím to přece za drogy nebo hazard. Dokonce u toho ani nikdy nedojídám. V půlce hlavního chodu musím vždycky do práce. Musím se začít dusit a zmítat se. A i tak se někdy stane, že si to nikdo s penězi nepřihasí.

Některí lidi jako by to hned pustili z hlavy. A po dost dlouhé době přestanou dokonce i ti nejštedřejší posílat šeky.

Ta plačtivá část, kdy mě objímají v náručí, kdy vzlykám a brečím, tahle část je pořád snadnější. Víc a víc je na plačtivé části nejobtížnější toho nechat.

V seznamu jsou pořád nezaškrtnuté fondue restaurace. Thajské. Řecké. Etiopské. Kubánské. Pořád je tam tisíc podniků, kam jsem si nezašel umírat.

Aby se příjem zvyšoval, musíte vytvořit dva tři hrdiny každý večer. Některé večery musíte zaskočit do tří nebo čtyř podniků, než to dá dohromady jedno celé jídlo.

Jsem jevištní umělec a provozuju večeřící divadlo, tři představení za večer. Dámy a pánové, mohu požádat o dobrovolníka z publika?

Ne, díky za ochotu, řekl bych nejradši svému mrtvému příbuzenstvu. Dokážu si vytvořit rodinu sám.

Ryby. Maso. Veganská strava. Dneska večer, stejně jako většinu večerů, je nejsnadnější metodou jednoduše zavřít oči.

Zapíchnout prst do otevřeného seznamu.

Jen předstupte a staňte se hrdiny, dámy a pánové. Předstupte a zachraňte mi život.

Stačí nechat ruku klesnout, ať osud rozhodne sám.

13

Kvůli horku si Denny svlíká kabát a pak svetr. Ani nerozepne knoflíky, dokonce ani ten na límečku, a rve si košili přes hlavu, obrací ji naruby, a teď má hlavu a ruce napytlované v červeném flanelu. Jak morduje košili přes hlavu, tričko se mu vyhrne do podpaží a holé břicho vypadá pupinkovatě a propadle. Kolem mřávých teček bradavek vyrůstá pár dlouhých, pokroucených chlupů. Bradavky vypadají popraskaně a bolavě.

"Vole," říká Denny a pořád se zmítá pod košili, "těch vrstev je moc. Proč tu vevnitř musí být tak hořko?"

Protože to je něco na způsob nemocnice. Středisko s celodenní péčí.

Nad džínami a páskem je vidět zdechlý lastexový pás v mizerných slipech. Na vytahané gumě jsou vidět rezavě oranžové skvrny. Vepředu vykukuje pár zakroucených chlupů. Na kůži v podpaží, nekecám, má žluté fleky od potu. Recepční si sedí, dívá se a šklebí tak, že se jí celá tvář div neschumlá těsně kolem nosu. Pokusím se stáhnout mu tričko zase dolů; rozhodně má v pupku hodně žmolků v různých barvách. V práci, v šatně, jsem Dennyho viděl, jak si stáhl kalhoty naruby, takže slipy zůstaly uvnitř, přesně tak, jak jsem to i já dělal jako malý kluk.

A Denny má pořád hlavu zamotanou v košili a povídá: "Hele, vole, nemůžeš mi pomoci? Někde je tam knoflík, ale nevím kde."

Slečna na mě od recepcce zahlíží. Sluchátko telefonu má na půl cesty k uchu.

Většina Dennyho oblečení se válí vedle na zemi a sám Denny je pořád hubenější, až je jenom v zakyslém tričku a džínách se zahliněnými koleny. Tenisky má zauzlované dvojmo a uzly a dírký pro tkaničky jsou jednou provždy zalepené špinou.

Mají tu přes třicet, vykládám mu, protože většina pacientů má potíže s krevním oběhem. Je tu hodně starých lidí. Voní to tu čistotou, což neznamena nic jiného, než že čucháte chemikálie, čisticí prostředky, anebo voňavky. Musí vám být jasné, že vůně borové pryskyřice překrývá nějaké sračky. Citron znamená, že se někdo pozvracel. Růže rovná se moč. Po odpoledni u svatého Antonína nebudete chtít už nikdy v životě znovu přivonět k růži.

V hale je čalouněný nábytek a falešné kytky a rostliny. Když se dostanete za zamčené dveře, dekorační materiál zmizí. Denny osloví slečnu z recepcce. "Poleze mi do těch hadrů někdo, když je tu prostě nechám ležet?" To myslí hromádku svých starých šatů. "Jsem Viktor Mancini," povídá a podívá se na mě.

"A přišel jsem navštívit mámu."

"Vole," upozorním Dennyho, "co blbneš, tahle přece nemá mozkovou poruchu." A slečně v recepci povídám: "Já, já jsem Viktor Mancini. Chodím sem pořád za svojí mámou, Idou Manciniovou. Leží na pokoji číslo 158."

Slečna tiskne tlačítko a vyvolává: "Prosím sestru Remingtonovou. Sestra Remingtonová do recepcce, prosím." Její hlas vychází mocně zesílený od stropu.

Člověk si musí klást otázku, jestli je sestra Remingtonová skutečná.

Musí si klást otázku, jestli si ta slečna třeba nemyslí, že je Denny jeden z těch agresivních chronických svlékačů.

Denny kope svoje šaty pod čalouněnou židli.

Z chodby vykluše tlustých a jednou rukou si tiskne náprsní kapsu plnou propisovaček a druhou si přidržuje u pasu pouzdro s pepřovým sprejem. Na druhém boku mu cinkají klíče. Osloví recepční: "Tak jak to tu vypadá?"

"Nejní tu záchod a nemoh bych si tam zajít?" vybafne Denny.

"Teda jako myslím záchod pro civilisty?"

S Denny jsou potíže.

Aby si mohl poslechnout její zpověď, musí se s tím, co zbylo z její mámy, setkat. Mám v plánu představit ho jako Viktora

Manciniho.

Denny tím pádem bude moci zjistit, kdo vlastně jsem. Tím pádem moje máma dojde klidu. Přibere. Ušetří mě placení za tu hadičku. Nezemře.

Po Dennyho návratu ze záchoda nás strážný doprovodí do nemocniční části svatého Antonína a Denny řekne: "Na dveřích toho záchoda není zámek. Já seděl na trůně a vtrhla tam ke mně nějaká babka."

Ptám se, jestli se dožadovala sexu.

A Denny povídá: "Co blbneš?"

Procházíme dveřmi, které musí strážný odemknout, a pak dalšími. Za chůze mu klíče tlučou do boku. Dokonce i na zátylku má veliký špekovitý záhyb.

"Tvoje máma vypadá jako ty?" zeptá se Denny.

"Možná," připustím, "akorát, víš..."

"Akorát vyhublá a zcvokatělá, žejo?" na to Denny.

"Nech toho," povídám. "Jasně že to byla matka na draka, ale jinou mámu nemám."

"Promiň, vole," omluví se Denny a pokračuje: "Copak si nevšimne, že nejsem ty?"

Tady u svatého Antonína musejí zatáhnout závěsy, ještě než se smrákne, protože kdyby někdo z pacientů uviděl svůj odraz v okně, mýsl by si, že na něj někdo zvenčí kouká. Říkají tomu

"večerní běsy". Všichni staroušci by večer začali blbnout.

Většinu z nich byste klidně mohli posadit před zrcadlo a napovídat jim, že to je speciální televizní pořad o ubohých, umírajících starých lidech, a oni by se hodiny dívali.

Potíž je v tom, že moje máma se mnou nechce mluvit, když jsem Viktor, a nechce mi to říct, když jsem její obhájce. Moje jediná naděje je hrát obhájce a jako sebe přivést Dennyho. Já ji můžu popichovat. On může poslouchat. Třeba se pak rozpovídá.

Berte to řekněme jako gestalt-léčku.

Cestou se strážný zajímá, jestli nejsem ten chlap, co ukradl paní Fieldové psa.

Nejsem, povídám mu. To je dlouhé vyprávění, povídám. Asi tak osmdesát let dlouhé.

Mámu najdeme ve společenské místnosti, sedí u stolu a na desce před sebou má rozházené dílky skládačky. Musí být aspoň tisícidílná, ale není tu žádná krabička, na které by bylo vidět, jak má složená vypadat. Může to být úplně cokoli.

"To je vona?" ozve se Denny. "Teda vole, ta vůbec jako ty nevypadá."

Máma šibuje dílky sem tam, některé má obrácené nahoru šedivou kartónovou stranou, snaží se je složit k sobě.

"Hele, vole," povídá Denny. Otočí si židli a sedne si ke stolu tak, aby se mohl pohupovat s opěradlem napřed. "Já jsem

si vyzkoušel, že se skládačkama to jde nejlíp, když si nejdřív najdeš ty dílky s rovnýma okrajema."

Máma přejíždí pohledem po Denny, po jeho obličejí, jelením lojem namazaných rtech, vyholené hlavě, dírkách zívajících na švech trička.

"Dobré ráno, paní Manciniová," začnu. "Přišel vás navštívit váš syn, Viktor. To je on," vykládám. "Nechcete mu něco důležitého povědět?"

"Nojo," přikyvuje Denny. "Já jsem Viktor." Začíná vybírat dílky s rovným okrajem. "Co tohle modrý, to má být obloha, anebo more:

A modré stařecké oči její mámy se plní slzami.

"Viktore?" pronese.

Odkáže si. Upřeně se dívá na Dennyho. "Tak jsi tady," řekne.

A Denny dál posunuje prsty dílky skládačky, vybírá ty s rovnými kraji a dává je k jedné straně. Na strništi vyholené lebky má od košile červené chuchvalečky.

A stará ruka její mámy se přepíží přes stůl a sevře se Denny, na záplesti. "Moc ráda tě zase vidím," řekne máma.

"Jak se máš? Tak dlouho jsi tu nebyl." Z jednoho oka vyklouzne slza a kutálí se vráskami až ke koutku úst.

"Jéžiš, paní Manciniová," odtáhne Denny dlaň, "vy máte ale promrzlý ruce."

"Promiň," řekne moje matka.

Je cítit nějaké jídlo ze zdejší vyvařovny, zelí nebo fazole, rozvařené na kaši.

Celou tu dobu tam jenom stojím.

Denny sestaví kousek obrazu u kraje. Optá se mě: "Tak kdy uvidíme tu tvoji dokonalou paní doktorku?"

"Nechceš ještě jít, vid', že ne?" ujišťuje se máma. Podívá se na Dennyho vlhkýma očima a staré obočí se srazí k sobě uprostřed nad nosem. "Tak moc jsi mi chyběl."

"Hele, vole, máme kliku," povídá Denny. "Tady je roh!"

Roztřesená ruka její mámy, která vypadá jako uvařená, se dotře nahoru a sundá Denny z hlavy červený žmolek.

"Promiňte, paní Manciniová," nevzdávám se, "ale nechtěla jste synovi něco říct?"

Máma se podívá na mě a pak na Dennyho. "Můžeš se zdržet, Viktore?" zeptá se. "Musíme si promluvit. Hodně ti toho musím vysvětlit."

"Tak vysvětlujte," řeknu.

"Tohle je oko, řek bych," ozve se Denny. A dodá: "Ze by to měl být něčí obličej?"

Máma ke mně napřáhne jednu třaslavou ruku. "Frede, tohle je jenom mezi mnou a mým synem. Důležitá rodinná záležitost.

Jdi někam pryč. Zajdi se podívat na televizi a nech nás o samotě."

"Ale," povídám.

Jenže máma na to: "Běž."

"Tady je další roh," řekne Denny. Vybere všechny modré dílky a dá si je na stranu. Všechny dílky mají stejný základní tvar, tekuté kříže. Rozteklé svastiky.

"Běž a pro změnu zkus zachraňovat zas někoho jiného," nakáže mi máma, ani se na mě nepodívá. Zato se dívá na Dennyho a říká: "Viktor za tebou zajde, až s tím skončíme."

Sleduje mě, dokud nezajdu až do chodby. Potom Denny začne něco říkat, ale neslyším co. Natáhne třaslavou ruku a dotkne se Dennyho lesklé namodralé lebky, dotkne se jí hned za jedním uchem. Stařecké záplesti za koncem pyžamového rukávu je šlachovité a světle hnědé a vypadá jako vařený krocaní krk.

Denny ucukne, ale pořád se hrabe ve skládačce.

Přiblíží se ke mně pach, plenkový pach, a ze zadu se ozve zajímavý hlas: "To ty jsi mi ve druhý třídě hodil všechny učebnice do bláta."

Pořád se dívám na svoji mámu, snažím se zjistit, co říká, a kývnu. "Jo, asi že jo."

"No aspoň že se poctivě přiznáš," povídá hlas. Vysušená muchomůrka v podobě ženy mě vezme za ruku kostlivou dlaní.

"Pojď se mnou," vyzve mě. "Doktorka Marshallová by s tebou hrozně ráda mluvila. Někde o samotě."

Na sobě má Dennyho červenou flanelovou košili.

14

Paige Marshallová zakloní hlavu, ten černý mozeček, a ukáže na béžovou stropní klenbu. "Bývali tam andělíci," začne.

"Povídá se, že byli neuvěřitelně krásní, měli modrá opeřená křídýlka a svatozáře pozlacené pravým zlatem."

Stařena mě zavedla do velké kaple svatého Antonína, velké a od dob, kdy tu býval klášter, taky prázdné. Celou jednu stěnu tvoří okno z mozaikového skla ve stovkách různých odstínů zlaté barvy. Druhou stěnu zabírá veliký dřevěný kříž. Mezi nimi stojí Paige Marshallová v bílém doktorském plášti, který je od světla zlatý, a na hlavě má černý mozečkovitý účes. Na očích má své černé brýle a dívá se nahoru. Je celá v černé a zlaté.

"Podle rozhodnutí druhého vatikánského koncilu," vykládá,

"nástěnné malby zamalovali. Andělky a fresky. Vypleli taky většinu soch. Všechny ty nádherné záhady víry. Všechno je fuč."

Podívá se na mě.

Stařena odešla. Dveře kaple se za mnou zaklaply.

"Je to až dojemné, jak nedokážeme žít s věcmi, které nejsme s to pochopit," povídá Paige. "Jak jednoduše popíráme to, co neumíme vysvětlit."

Říká: "Našla jsem způsob, jak zachránit tvou matku. Ale možná s tím nebudeš souhlasit."

Paige Marshallová si začne rozepínat knoflíky na plášti a pod ním se ukazuje víc a víc holé kůže.

"Možná ti ta myšlenka bude připadat naprosto odpudivá..."

Rozevře plášť.

Je pod ním nahá. Nahá a bledá jako kůže pod jejími vlasy.

Bíle nahá a asi tak čtyři kroky daleko. A velice použitelná. Pokrčí rameny, plášť jí sklouzne z ramen, ale jen se nařasí a pořád jí drží na loktech. Paže má dál v rukávech.

Tady máš všechna ta stísněná chlupatá zastíněná místečka, kam bys k smrti rád.

"Máme jenom tuhle nevelkou možnost," říká.

A pokročí ke mně. Pořád má brýle. Nohy má pořád v bílých pantoflích, až na to, že tady vypadají zlaté.

S jejíma ušima jsem měl pravdu. Ovšem, ta podoba je hrozná.

Další otvor, který nemůže uzavřít, ukrytý a nakanýrkovaný pokožkou. Zarámovaný měkkými vlasy.

"Jestli svou matku miluješ," vykládá, "jestli chceš, aby žila, musíš to se mnou dělat."

Ted?

"Je to moje chvíle," oznámí. "Můj poševní sekret je tak hustý, že by v něm stála lžička."

Tady?

"Jinde než tady se s tebou sejít nemůžu."

Prsteník má stejně nahý jako většinu těla. Zajímám se, jestli je vdaná.

"Tobě na tom nějak záleží?" ptá se. Jen natáhnout ruku a jsem na místech, kde křivka pasu přechází v obrys zadku. Jen zrovna tak daleko jsou regálky náder vystavující černé knoflíky bradavek. Jen na napřáhnutí ruky daleko je teplý rajcovný prostůrek, kde se spojují její nohy.

"Ne," povídám. "Ani náhodou. Nezáleží."

Sepne ruce na horním knoflíku mojí košile, pak na dalším a na dalším. Prsty mi shrne košili z ramen, takže mi spadne za záda.

"Jenom bys asi měla vědět," dodávám, "myslím jako doktorka a tak, že možná se zrovna zotavuju ze závislosti na sexu."

Rozevře rukama pásek. "Tak prostě dělej, co je pro tebe přirozené," povídá.

Nevoní ani růžemi, ani borovicemi, ani citronem. Nevoní ničím, dokonce ani kůží ne.

Voní vlhce.

"Ty mi nerozumíš," namítnu. "Už skoro dva dny abstinuju."

Zlaté světlo ji teple a zářivě vykresluje. Přesto mám pocit, že kdybych ji políbil, rty se mi přilepí, jako by byla ze zmrzlého kovu.

Abych všechno zpomalil, myslím na bazocelulární karcinomy.

Představuju si bakteriální kožní infekci - impetigo. Vředy na rohovce.

Přitáhne si můj obličej k uchu. A mně do ucha zase šeptá:

"V pořádku. To je od tebe velice záslužné. Ale co kdybys s tou léčbou zase začal až zítra..."

Palci mi stahuje kalhoty přes boky a říká: "Chci, abys do mě vložil víru."

A hladké studené ruce mě obejmou.

15

Pokud se někdy ocitnete v recepci velkého hotelu a najednou začnou hrát valčík Na krásném modrém Dunaji, honem vymázněte. Nepřemýšlejte. Utečte.

Nic už nemá přímočarý význam.

Pokud se někdy ocitnete v nemocnici a najednou vyvolávají, ať se sestra Plameníková dostaví na onkologii, chraň vás Pámbu někde poblíž tomu oddělení chodit. Žádná sestra Plameníková tam není. A když vyvolávají doktora Žárovského, není ani nikdo takový.

Ten valčík v tom velkém hotelu znamená, že je potřeba budovu evakuovat.

Ve většině nemocnic zase sestra Plameníková znamená požár.

Doktor Žárovský znamená požár. Doktor Zelený sebevraždu.

Doktor Modrý něčí zástavu dechu.

Takovéhle věci mamka vykládala pitomému chlapečkovi, když stáli ve štrúdlu aut. Natolik už magořila.

Ten den kluk seděl ve třídě, když tu mu přišla oznámit sekretářka ředitele, že zubař zrušil jeho dnešní návštěvu.

Minutku poté kluk zvedl ruku a dovolil se, že chce na záchod. K žádnému zubaři jít neměl. Jasně, někdo přeci jen volal a tvrdil, že volá od zubaře, ale byl to jen nový tajný signál. Vyšel ven bočním vchodem školní jídelny a ona tam čekala ve zlatém bouráku.

To bylo podruhé, co si pro něj mamka přišla.

Srolovala okénko a povídá: "Jestlipak víš, proč byla mamka tentokrát ve vězení?"

"Ze měnila barvy na vlasy?" tipnul si.

Viz též: úmyslné poškození.

Viz též: násilný útok druhého stupně.

Předklonila se, otevřela dveře a pořád mluvila. Dny a dny a dny.

Pokud se ocitneš v Hard Rock Café, vysvětlila mu, a ozve se hlášení "Elvis právě opustil budovu", znamená to, že všichni číšníci mají zajít do kuchyně, kde jim řeknou, které jídlo z večerního menu právě došlo.

Tyhle věci lidi říkají, když nechťejí povědět pravdu.

V divadlech na Broadwayi zase oznámení "Elvis právě opustil budovu" znamená požár.

Když v samoobsluze volají pana Cashe, zvou tím ozbrojeného černého šerifa. Když hlásí "dopravce do oddělení ženských oděvů", znamená to, že v tom oddělení někdo krade. V jiných obchodech zase vyvolávají falešnou ženu jménem Sheila. "Sheila k pokladnám" znamená, že někdo kradl v obchodě a blíží se k pokladnám. Pan Cash a Sheila a sestra Plameníková, to je vždycky malér na spadnutí.

Mamka vypnula motor a seděla a jednou rukou se držela volantu na dvanáct nula nula a druhou luskala a nutila kluka, ať po ní opakuje. Uvnitř nosních dírek měla tmavo od zaschlé krve.

Na podlaze auta se válely zmuchlané staré ubrousky zašpiněné další starou krví. Trocha krve byla i na přístrojové desce, protože si kýchla. A další troška jí byla zevnitř na čelním skle.

"Nic z toho, co se učíš ve škole, není tak důležité," vykládala.

"To, čemu se učíš teď, ti může zachránit život."

Luskla prsty. "Pan Amond Silvestři?" nadhodila. "Když ho vyvolávají rozhlasem, co máš dělat?"

Na některých letištích to znamená, že je tam terorista s bombou. "Prosíme pana Amonda Silvestriho, aby se připojil ke zbytku skupiny u brány deset, křídlo D." To znamená, že právě tam najde zásahová jednotka svého člověka.

Paní Pamela Feuerbachova znamená, že na letišti je terorista, ale jen se střelnou zbraní.

"Prosíme pana Bernarda Wellise, aby se dostavil k bráně šestnáct, křídlo F," to zase znamená, že na onom místě někdo drží rukojmímu nůž pod krkem.

Mamka zatáhla ruční brzdu a znovu luskla prsty. "Rychlý jako myška. A co znamená slečna Terrilyn Farmerová?"

"Nervový plyn?" zkusil to kluk.

Mamka zavrtěla hlavou.

"Neříkej mi to," povídá kluk. "Pes se vzteklinou?"

Mamka zavrtěla hlavou.

Venku kolem nich byla hustě natěsnaná mozaika aut. Nad dálnicí tepaly vzduch vrtulníky.

Kluk si počůkal na čelo a říká: "Plamenomet?"

"Ty se ani nesnažíš," postěžovala si mamka. "Chceš nápovědu?"

"Podezřelý narkoman?" tipoval. "No tak jo, třeba tu nápovědu."

A mamka na to: "Slečna Terrilyn Farmerová... farma... krávy a koně..."

"Antrax!" vybafl kluk. Praštil se pěstí do čela a povídá: "Antrax. Antrax. Antrax." Bušil se do hlavy a prohlásil: "Jak to, že jsem to tak brzy zapomněl?"

Mamka mu volnou rukou pocuchala vlasy. "Vedeš si dobře.

I když si toho zapamatuješ jenom polovinu, přežiješ většinu lidí."

Ať jeli kam chtěli, mamka našla dopravní zácpu. Poslouchala v rozhlase dopravní zprávy, kam se nemá jet, a nacházela štrůdlý z aut. Uzávěry. Zúžení do jednoho pruhu. Vyhledávala požáry v autech a zdvižené zvedací mosty. Nerada jezdila rychle, ale chtěla vypadat zaměstnaně. V dopravní zácpě nemohla dělat nic a nebyla to její chyba. Uvázli. Byli schovaní a v bezpečí.

"Teď jedna lehká," povídá mamka. Zavřela oči, usmála se, pak je zase otevřela a zeptala se: "Co to ve kterémkoli obchodě znamená, když chtějí přinést drobné k pokladně číslo pět?"

Oba měli na sobě stejné oblečení jako ten den, kdy ho vyzvedla u školy. V kterémkoli motelu, když šli spát, luskla mamka prsty a řekla, ať jí dá kalhoty, košili, ponožky, trenýrky, a on jí to všechno podával zpod deky. Když mu to ráno vrátila, někdy to bylo vyprané.

Když pokladní chce drobné, odpověděl kluk, znamená to, že tam stojí pěkná ženská a všichni se na ni mají přijít podívat.

"No, je v tom ještě něco víc," odušila mamka, "ale ano."

Někdy mamka usnula s hlavou opřenou o okýnko a všechna ostatní auta je objížděla. Pokud motor zůstal běžet, někdy se rozsvěcela červená světýlka na přístrojové desce, o kterých kluk ani nevěděl, že tam jsou, a hlásila všemožné poruchy. Tehdy se ze štěrbin v kapotě začal linout kouř a motor sám zhasl. Vozy, co uvízly za nimi, houkaly. Rádio mluvilo o nové zácpě, o autě, co chčíplo v prostředním pruhu dálnice a zastavilo dopravu.

Lidi troubili a dívali se na ně skrz okna a mluvilo se o nich v rádiu a pitomý chlapeček si myslel, že takové je být slavný. Dokud ji klaksony neprobudily, jen mával a mával. Myslel na tlustého Tarzana s opicí a kaštany. Na to, jak se ten člověk dokázal usmívat. Na to, že ponížení je ponížením, jen když se sami rozhodnete trpět.

Klučina odpovídal úsměvem na všechny vzteklé grimasy.

Klučina posílal vzdušné polibky.

Když zabučel klakson kamionu, mamka sebou škubla a probrala se. A pak si chvíli zase odhrnovala z obličeje většinu vlasů.

Vsunula si do jedné nosní dírky bílou umělohmotnou trubičku a nadechla. Potom se asi tak minutu nedělo nic, načež trubičku vytáhla a zamžourala na kluka, který seděl vedle ní na předním sedadle. Zamžourala na svítící rudé kontrolky. Trubička byla menší než její rtěnka, měla na jednom konci díрку, kudy se dalo vtahovat, a uvnitř něco smradlavého.

Když si toho čichla, na trubičce vždycky zůstávala krev.

"Kam to vlastně chodíš?" zeptala se. "Do první třídy? Do druhé?"

Do páté, oznámil kluk.

"A kolik v téhle fázi váží tvůj mozek? Kilo třicet? Kilo a půl?"

Ve škole dostává samé jedničky.

"Takže to je ti kolik?" vyzvíдалa. "Sedm let?"

Devět.

"Tak milej Einsteine," hlásila mamka, "na všechno, co ti řekli ti tví pěstouni, můžeš zapomenout."

Řekla: "Tihle náhradní rodiče nemají ponětí, co je důležité."

Přímo nad nimi se na místě vznášela helikoptéra a kluk se předklonil, aby se mohl skrz modrý pruh na vršku čelního skla dívat rovnou na ni.

Rádio mluvilo o zlatém Plymouthu Duster, co blokuje střední pruh na okružní dálnici. Zdá se, že auto se přehrálo.

"Vyprdni se na dějepis. Všichni tihle falešní lidi jsou ty nejdůležitější osobnosti, co potřebuješ znát," oznámila mu mamka.

Slečna Pepper Havilandová je virus Ebola. Pan Paul Bliss znamená, že se někdo zrovna pozvracel.

Rádio že prý byla na pomoc nehybnému autu vyslána pohotovostní vozidla.

"A pusť z hlavy i ty věci, co tě učí o algebře a makroekonomice," dodala. "No to mi pověz, k čemu ti je, že umíš provést kvadraturu trojúhelníka, když tě pak nějaký terorista střelí do hlavy?"

K ničemu! Tohle je to pravé vzdělání, co potřebuješ."

Ostatní auta se kolem nich soukala a pak se zakvílením vyrážela a mizela někam dopředu.

"Chci, abys toho věděl víc než jen to, co lidi považují za bezpečné ti povědět," řekla.

"Jako třeba co?" vyzvídal kluk.

"Třeba když myslíš na svůj další život," utrousila a přikryla si oči rukou, "tak nikdy nemyslíš na víc než pár let dopředu."

A ještě řekla tohle: "Až ti bude třicet, tvým nejhorším nepřítelem budeš ty sám."

A dál taky řekla tohle: "Osvícenství je pryč. Teď žijeme v době odsvicenství."

Rádio řeklo, že na nepojízdné vozidlo upozornili policii.

Mamka pustila rádio nahlas. "Sakra," sykla, "řekni mi prosím té, že to nejsme my."

"Říkali, že zlatej duster," oznámil kluk. "To je naše auto."

A mamka na to: "Podle toho je vidět, jak málo toho víš."

Otevřela dveře a nakázala mu, ať přeleze a vystoupí na její straně. Dívala se, jak je rychlá auta o kousek míjejí. "To není naše auto," řekla.

Rádio vřeštělo, že posádka se podle všeho snaží vozidlo opustit.

Mamka na něj zamávala rukou. "Nejsem tvoje matka," povídá. "Nic takového." Pod nehty měla další kousky zaschlé krve z nosu.

Rádio na ně řvalo. Řidička zlatého dusteru a dítě jsou teď sami rizikem pro dopravu, protože se pokoušejí překonat čtyři pruhy dálničního provozu.

"Myslím," řekla, "že máme tak asi třicet dnů na to, abychom si na celý život udělali zásobu příjemných dobrodružství."

Pak mi dojdou peníze na kreditce."

A dodala: "To jest v první řadě třicet dnů, než nás chytanou."

Autá troubila a uhýbala. Rádio na ně hulákalo. Vrtulníky rachotivě klesaly níž.

A mamka řekla: "Teď se zařídíme, jako by hráli Na krásném modrém Dunaji. Pevně se mě chyt'." A řekla: "Nemysli. Jenom utíkej."

16

Další pacient je ženského pohlaví, věk asi dvacet devět let, a vysoko na stehně má znamínko, které nevypadá dobře. V tomhle světle těžko říct, ale vypadá moc velké, asymetrické, je moc do modra a do hněda. Má nepravidelné okraje.

Pokožka kolem něj je odřená.

Ptám se jí, jestli si to škrábala.

A jestli se v její rodině nevyskytla rakovina.

Denny sedí vedle mě, před sebou na stole má žlutý skicář, v ruce drží nad zapalovačem za koneček zátku a otáčí s ní, až je začernalá, a povídá: "Hele, vole, tak vážně." Povídá: "Dneska večer jseš moc divně nabroušenej. Vrznu sis?"

Povídá: "Vždycky nenávidíš celej svět, když si zašukáš."

Pacientka klesne na kolena, na kolena roztažená daleko od sebe. Zakloní se a začne se proti nám pomalu zdvihát a zase klesat.

Pouhým stahováním hýžďových svalů lomcuje i rameny a prsy a Venušíným pahorkem. Celé její tělo se na nás valí ve vlnách.

Symptomy melanomu si nejlíp zapamatujete za pomoci písmen ABCD.

Asymetrický tvar.

Barevná nevyrovnanost.

Citlivost na dotek.

Drobné nepravidelnosti okrajů.

Je vyholená. Opálená a naolejovaná tak hladce a bezchybně, že spíš než jako žena vypadá jako další z mnoha míst, kam se dá zasunout kreditkarta. Pumpuje zadkem přímo před námi a díky zamžené směsi rudého a černého světla vypadá líp než ve skutečnosti. Rudé světlo maže jizvy a modřiny, bedary, některé druhy tetování, navíc i strie. Díky černému světlu se jí oči a zuby jasně bíle lesknou.

Je to komické, o kolik víc má krása umění co dělat s rámem než se samotným uměleckým dílem.

Díky světelnému efektu dokonce i Denny vypadá zdravě a jeho paže podobné kuřecím křídýlkům vyčnívají z bílého trička.

Skicář se žlutě leskne. Přehrnuje dolní ret dovnitř, kouše se do něj a dívá se tu na pacientku, tu na svoje dílo a pak zase na pacientku.

Ta pumpuje zadkem přímo před námi a snaží se přeřvat muziku: "Cože?"

Vypadá na přírodní blondýnu, což je vysoce rizikový faktor, a tak se ptám, jestli v poslední době náhle a nečekaně neshodila.

"Vole, víš ty, kolik by mě stála opravdová modelka?" povídá

Denny bez jediného pohledu na mě.

A já mu oplácím: "Vole, nezapomeň nakreslit i ty chlupy zarostlý do kůže."

Pacientky se ptám, jestli nezaznamenala nějaké změny menstruačního cyklu nebo peristaltiky.

Klečí před námi, prsty s načerno nalakovanými nehty má roztažené po obou stranách těla, zaklání se, dívá se na nás přes celou vyklenutou délku svého trupu a ptá se: "Cože?"

Rakovina kůže, hulákám, je nejrozšířenější formou rakoviny u žen mezi dvaceti devíti a třiceti čtyřmi lety věku.

"Potřebuju si prohmátat tvoje lymfatické uzliny," hulákám.

A Denny se ptá: "Hele, vole, tak chceš vědět, co mi pověděla tvoje máma, nebo ne?"

"Nech mě hlavně prohmátat slezinu," hulákám.

Rychle črtá ohořelou zátkou a nadhodí: "Neřítíš ty se po šikmý ploše?"

Blondýna zahákne lokty pod kolena, převálí se na záda a mne si bradavky mezi palci a ukazováky rukou. Rozevře doširoka ústa, vystrčí na nás jazyček sbalený do ruličky a povídá: "Daiquiri." Povídá: "Jmenuju se Cherry Daiquiri.

Sahat na mě nesmíte, ale kde je to znamínko, co o něm mluvíš?"

Když si chcete zapamatovat, jak je třeba postupovat při vyšetření, zapamatujte si HAD OPRSKAL. Tomu se na medicíně říká mnemotechnická pomůcka. Písmena znamenají:

Hlavní potíží.

Alergie.

Drogová závislost.

Osobní anamnéza.

Průběh choroby.

Rodinná anamnéza.

Sociální anamnéza.

Kouření.

Alkohol.

Léčba podáváním léků.

Bez mnemotechniky se medicína udělat nedá.

Holka před touhle, taky blondýna, ale s pevnými staromódními kozami, na kterých by se dalo cvičit jako na hrazdě, prostě předchozí pacientka kouřila jako součást vystoupení cigaretu, a tak jsem se jí zeptal, jestli nemá nějaké vytrvalé bolesti v zádech nebo v krajině břišní. Nepostihla ji náhlá nechutenství a celkové nevolnosti? Pokud si tímhle vydělává, povídám, měla by si pro jistotu nechat dělat pravidelně vyšetření krevního obrazu.

"Pokud kouříš víc než balíček denně," dodal jsem. "Tak jsem to myslel."

Nebylo by špatné uvažovat o konizaci, vykládal jsem jí, anebo přinejmenším o dilataci a kyretáži.

Postaví se na všechny čtyři, kroutí pomalu dokola vystrčeným zadkem, naducanou růžovou dírkou, a kouká se přes rameno dozadu na nás a ptá se: "Co to jako má být, ta konizace?"

Ptá se: "To je něco nového, v čem jedeš?" a vydechne mi kouř do tváře.

Jo, vydechne.

To je, když se vyřízne kónický vzorek z děložního krčku, vykládám jí.

A ona zbledne, je dokonce ještě bledší než její mejkap, zbledne dokonce i pod záplavou rudého a černého světla a stáhne nohy k sobě. Zhasne cigaretu u mě v pívě a řekne: "Ty se teda ale k ženám chováš hnusně," a jde k vedlejšímu chlapíkovi pod jevištěm.

A já za ní křiknu: "Každá žena je jen odlišný problém."

Denny pořád drží v ruce zátku, ale vezme si moje pivo a oznámí: "Vole, kdo šetří..." a pak si všechno kromě utopeného vajglu přelije do vlastní sklenice. "Tvoje máma," ozve se, "mluví hodně o nějakém doktorovi. Přej jí slíbil, že ji zase omladí," vykládá

Denny, "ale jenom když budeš spolupracovat."

A já na to. "0 doktorce. Doktorce Paige Marshallové. Je to ženská."

Přijde se ukázat další pacientka, kudrnatá brunetka, asi tak pětadvacetiletá, pravděpodobně trpící nedostatkem kyseliny listové, jazyk má rudý a vypadá jako s glazurou, břicho má mírně vypouklé a oči skelné. Zeptám se, jestli si můžu poslechnout její srdce. Kvůli palpitacím. Kvůli zrychlenému tepu. Neměla nějaké průjmy nebo nutkání zvracet?

Na bolesti se musíte vyptávat podle téhle pomůcky: CHŮVA ZDE: Charakteristika, Úleva, Výchozí bod, Asociované symptomy, Zjištění místa, Doba trvání, Exacerbace.

"Vole?" povídá Denny.

Od bakterie zvané Staphylococcus aureus dostanete STAP -

HEO: Syndrom šokové reakce na jed, Těžké záněty kůže, Abscesy,

Pneumonii, Hemolýzu, Endokarditidu a Osteomyelitidu.

"Vole?" povídá Denny.

Matka na dítě může přenést tyto nemoci, viz pomůcka CHO -

DIT: Cytomegalovirus, Herpes, Osypky, Další Infekce (míněny syfilida a HIV) a Toxoplazmózu. Docela pomůže, když si představíte, že dítě marodí, ještě než se naučí chodit.

Jaká matka, takový syn.

Denny mi luskne prsty před obličejem. "Co je s tebou? Jak to, že jsi takovej?"

Protože je to pravda. V takovém světě žijeme. Byl jsem tam a dělal jsem PTLF. Příjímá test na lékařskou fakultu. A chodil jsem na fakultu medicíny Jihokaliifornské univerzity dost dlouho, abych pochopil, že znamínko není nikdy jenom znamínko. Že obvyčejné bolení hlavy znamená nádory na mozku, znamená rozdvojené vidění, otupělost, zvracení a po něm záchvaty, ospalost, smrt.

Drobounký svalový záskub znamená vzteklinu, znamená svalovou křeč, žízeň, zmatenost, slintání a po něm záchvaty, kóma, smrt. Akné znamená cysty na vaječniku. Mírná unavenost znamená tuberkulózu. Krví podlité oči hlásí meningitidu. Ospalost je prvním příznakem tyfu. A ty mžitky, co jdou před očima za slunných dní, ty znamenají, že se vám odtrhuje sítnice. Oslepnete.

"Koukej, jak vypadají její nehty," vykládám Dennymu. "To je jistý příznak rakoviny plic."

Pokud jste zmatený, znamená to renální výpadek, vážné selhání ledvin.

To vše se naučíte v předmětu lékařské vyšetření ve druhém ročníku fakulty. To vše se naučíte a pak už není cesty zpátky.

Nevědomost opravdu byla požehnáním.

Modřina znamená cirhózu jater. Říhání znamená kolorektální karcinom nebo rakovinu jícnu nebo v nejlepším případě žaludeční vřed.

Každé upšouknutíčko špitá cosi o hnusáckém karcinomu.

Jako by si i vrabci na střechách štěbetali o histoplazmóze.

Kohokoli vidíte nahého, vidíte ho jako pacienta. Tanečnice může mít roztomilé oči a tvrdé hnědé bradavky, ale jestli jí táhne z úst, má leukémii. Tanečnice může mít husté, dlouhé, čistounké vlasy, ale jestli se drbe na hlavě, má Hodgkinův lymfom.

Denny si stránku po stránce plní skicár studiemi figur, krásnými usměvavými ženami, štíhlými ženami, které mu posílají vzdušné polibky, ženami se skloněnými obličejí, které se na něj přesto dívají skrze vodopád vlasů.

"Když ztrácíš chuť," vysvětluju Dennymu, "znamená to rakovinu ústní dutiny."

A Denny se na mě ani nepodívá, jen klouže pohledem mezi svojí skicou a novou tanečnicí, a povídá: "Tak v tom případě ty ji máš už dávno, vole."

I kdyby moje máma umřela, nejsem si jist, jestli bych se tam vrátil a domohl se opětovného přijetí dřív, než mi propadnou výsledky už složených zkoušek. Věc se má tak, že už teď toho vím víc, než aby mi bylo dobře na duchu.

Jakmile zjistíte, co všechno se může podělat, začne ve vašem životě jít ani ne tak o žití, jako spíš o čekání. Na rakovinu. Na šílenství. Při každém pohledu do zrcadla pátráte po zhrblém zarudlém místěčku, které znamená pásový opar. Viz též: trichofycie.

Viz též: svrab.

Viz též: Lymeská borelióza, meningitida, revmatická horečka, syfilis.

Další pacientka, která se nám jde ukázat, je další blondýnka, štíhlá, možná až hubená. Pravděpodobně jde o nádor míchy.

Pokud má bolesti hlavy, nízké horečky a sucho v hrdle, tak má obrnu.

"Dej si ruce takhle," řve na ni nahoru Denny a přikryje si dlaněmi brýle.

Pacientka ho poslechne.

"Nádhera," jása Denny a rychle črtá skicu. "Co kdybys takhle maličko otevřela pusu."

A ona ji otevře.

"Ty vole," povídá, "modelky v ateliérech nikdy nejsou takhle žhavý."

Já nevidím o moc víc, než že příliš dobrá tanečnice není a že takový nedostatek pohybové koordinace na beton znamená amiotrofickou laterální sklerózu.

Viz též: Lou-Gehringova nemoc.

Viz též: celkové ochrnutí. Viz též: respirační obtíže. Viz též: křeče, unavenost, pláč.

Viz též: smrt.

Denny hranou dlaně roztírá čáry od zátky, aby přidal stínování a hloubku. Na jevišti je ta ženská s dlaněmi na očích a s mírně otevřenými ústy a Denny ji rychle kreslí a očima téká k ní kvůli detailům, pupku, křivce kyčelních kostí. Mám jen jedinou námitku, a to že Denny nekreslí ženy takové, jaké jsou ve skutečnosti.

V Dennyho podání tvarohovitá stehna některých žen vypadají pevná jako skála. Oči některých jiných přijdou o kruhy a váčky a jsou jasné a dole stínované.

"Zbyly ti nějaký drobný, vole?" ptá se Denny. "Nechci, aby už šla dál."

Jenže já jsem švorc a holka se přesunuje k vedlejšímu chlapíkovi pod jevištěm.

"Tak ukaž, Picasso," vyzvu ho.

A Denny se poškrábe pod okem a zbude mu tam veliká šmouha od sazí. Pak nakloní skicár dost na to, abych viděl nahou ženu s dlaněmi na očích, štíhlou a se všemi svaly napjatými, ženu, na které vůbec nic neprozrazuje, že by ji ubíjela zemská přitažlivost nebo ultrafialové záření nebo špatná výživa. Je hladká, ale měkoučká. Našponovaná, ale uvolněná. Je to zosobněná fyzická nemožnost.

"Vole, udělal jsi ji o moc mladší," poznamenám.

Další pacientkou je znovu Cherry Daiquiri, už to obešla dokola, tentokrát se neusmívá, usilovně si hryže vnitřek tváře a ptá se mě: "Co to moje znamínko? Víš určitě, že to je rakovina? No já teda nevím, měla bych si jako dělat velký starosti nebo..."

Nepodívám se na ni a vztyčím ukazovák. Což je univerzální znak pro: Počkejte, prosím. Lékař se na vás podívá za okamžik.

"Ty kotníky neměla takhle štíhlý ani omylem," vykládám Dennymu. "Zato zadek má o dost větší, než jako ho máš tady."

Nakláním se, abych viděl, co Denny kreslí, a pak se zadívám dál na jeviště na minulou pacientku. "A kolena bys jí měl udělat silnější," dodám.

Tanečnice o kus dál na jevišti mi věnuje ohavný úšklebek.

Denny jen dál skicuje. Dělá jí velikánské oči. Spravuje jí rozpukané koutky. Všechno dělá úplně špatně.

"Hele, vole," říkám, "ty teda nejsi moc dobrej kreslíř."

A říkám: "Vážně, hele, nejsi vůbec dobrej."

"Než rozmlátíš celej svět," na to Denny, "měl bys zavolat svému sociálnímu kurátorovi." A dodá: "A pro případ, že ti pořád ještě na něčem sejde, tvoje máma říkala, že si máš přečíst, co je v jejím kalendáři."

"Jestli to se záchranou vlastního života myslíš fakt vážně,"

ohlásím Cherry, která dřepí přímo před námi, "tak si s tebou budu muset promluvit někde v soukromí."

"Ne, ne v kalendáři," opraví se Denny, "v diáři. Kdyby sis někdy položil otázku, odkud jseš, je to všechno v jejím diáři."

A Cherry spustí jednu nohu přes kraj jeviště a začne slézat dolů.

Co je v diáři mojí mámy? ptám se ho.

Denny, který vidí nemožné, si dál kreslí svoje obrázečky a povídá: "Jo, v diáři. Ne v kalendáři, vole. O tvým skutečným otci se píše v jejím diáři."

17

Recepční u svatého Antonína zívá do dlaně, a když se jí ptám, jestli by si nechtěla dát kafe, sjede mě pohledem "S váma ne."

Já ji vážně nebalím. Pohlídal bych jí recepci na tu chvíli, aby si mohla dát kafe. Nikam ji nezvu.

Fakt.

"Máte unavené oči," říkám.

Celý den nedělá nic jiného, než že zapisuje a zase odepisuje lidi. Sleduje monitor, který ukazuje vnitřek svatého Antonína, všechny chodby, společenské místnosti, jídelnu, zahradu, obrazovka se přepíná z jednoho záběru na druhý každých deset vteřin.

Je černobílá a zrnitá. Na deset vteřin se na monitoru ukáže jídelna, je prázdná, všechny židle jsou obrácené na stolech a jejich chromované nohy trčí do vzduchu. Na příštích deset vteřin se objeví dlouhá chodba, kde na lavičce u stěny kdosi zhrouceně sedí.

A pak, na dalších rozmazaných černobílých deset vteřin, Paige Marshallová tlačí moji mámu na vozíčku po nějaké jiné dlouhé chodbě.

"Budu pryč jenom chvíli," říká recepční.

Vedle monitoru je starý reproduktor. Je to starý reproduktor od rádia, potažený uzlíkovatým mohérem a má knoflík obklíčený čísly. Každé číslo odpovídá nějaké místnosti u svatého Antonína.

Na pultu je mikrofon, ze kterého můžete vysílat hlášení. A když knoflík otočíte na nějaké číslo, můžete poslouchat, co se děje v kterékoli místnosti budovy.

A na chvíličku se z reproduktoru ozve hlas mojí mámy: "Celý život jsem definovala sama sebe jenom tím, proti čemu jsem..."

Slečna přepne knoflík interkomu na devítku a teď je slyšet španělská hudba z rádia a rachotění kovového nádobí v kuchyni, kde je i kavárna.

"Dejte si na čas," říkám slečně. "Nejsem taková obluda, jak jste možná slyšela od některých z těch zahořklých, vzteklých ženských, co tu máte."

I když se chovám tak miloučce, vezme kabelku a zamkne si ji do stolu. "Nezabere mi to víc než pár minutek, rozumíme si?"

Rozumíme.

A pak projde bezpečnostními dveřmi a já sedím za jejím pultem. Dívám se na monitor: společenská místnost, zahrada, nějaké chodby, všechno po deseti vteřinách. Vyhlížím Paige Marshallovou. Jednou rukou přepínám z čísla na číslo a naslouchám ve všech pokojích a hledám, kde je doktorka Marshallová. Kde je moje máma. V černé a bílé, skoro jako živé.

Paige Marshallová a její kůže.

Další položka ze vstupního dotazníku pro sexuální maniaky:

Prořezáváte si kapsy u kalhot, abyste mohl masturbovat na veřejnosti?

Ve společenské místnosti je někdo šedohlavý, ponořený do skládačky.

V reproduktoru je slyšet jen statické poruchy. Bílý šum.

Po deseti vteřinách: dílna a kolem stolu stařeny. Stařeny, kterým jsem se přiznával, že jsem jim naboural auta, že jsem jim naboural životy. Jejichž vinu jsem bral na sebe.

Zesílím zvuk a přikládám ucho k látce na reproduktoru. Nevím, které číslo znamená který pokoj, a tak projíždím čísla a naslouchám.

Druhou rukou vklouzávám do toho, co bývala kapsa u pumpek.

Probírám číslo za číslem, na čísle tři kdosi vzlyká. Co já vím, kdo. Na pětce někdo nadává. Na osmičce se modlí. Co já vím, kdo. Na devítce zase kuchyně a španělská muzika.

Monitor ukazuje knihovnu, další chodbu, pak ukazuje mě, zrnitého a černobílého mě, jak dřepím za pultem recepce a

poulím oči na monitor. Jak jednou rukou svírám knoflík interkomu.
Druhá moje rozmazaná ruka je až po loket vražená do pumpek.
Dívám se. Kamera na stropě recepce se dívá na mě.
Na mě, jak hledám Paige Marshallovou.
Poslouchám. Poslouchám, kde asi tak je.
Šmíra není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.
Monitor mi ukazuje jednu starou ženu po druhé. Pak se na deset vteřin zjeví Paige, jak tlačí moji mámu zas po nějaké jiné chodbě na vozičku. Doktorka Paige Marshallová. A já kroutím knoflíkem, dokud nezaslechnu mámin hlas.
"Ano, bojovala jsem proti všemu," vykládá, "ale čím dál víc mi dělá starosti, že jsem nikdy nebojovala za nic."
Monitor ukazuje zahradu, stařeny nahrbené na chodítkách.
Uvázlé ve šterku.
"Jistě, můžu kritizovat a stěžovat si a hodnotit kdeco, ale kam mě to dovede?" povídá pořád moje máma jako komentář k záběrům monitoru, který krouží a ukazuje ostatní místnosti.
Monitor ukazuje jídelnu. Je prázdná.
Monitor ukazuje zahradu. Další stařeny.
Klidně by to mohla být nějaká velice deprimující webová stránka. Death Cam: zhlédněte náš mrtvý přenos.
Nebo nějaký černobílý dokumentární film.
"Rýt do kdečeho není totéž jako něco tvořit," pokračuje mámin komentář. "Protestovat není přebudovávat.
Zesměšňovat není nahrazovat..." A hlas v reproduktoru odezní.
Monitor ukazuje společenskou místnost a ženu zabořenou obličejem do skládačky.
A já otáčím knoflíkem od čísla k číslu a hledám.
Na čísle pět se její hlas ozve znovu. "Rozebrali jsme svět na kousky," vypráví, "ale pak jsme neměli páru, co s těmi dílky dělat..." A hlas se znovu vytratí.
Monitor ukazuje jednu po druhé prázdné chodby táhnoucí se do tmy.
Na čísle sedm se hlas ozve znovu. "Moje generace si ze světa jenom utahovala, ale nijak ho nevylepšila," tvrdí.
"Strávili jsme tolik času hodnocením toho, co vytvořili druzí, až jsme toho sami vytvořili hrozně, hrozně málo."
Její hlas z reproduktoru vykládá: "Vzpouru jsem používala jako metodu, jak se schovat. Kritiku používáme jako napodobeninu účasti na dění."
Komentář: "Jenom to vypadá, jako bychom něco dokázali."
Komentář: "Nikdy jsem světu nepřispěla ničím, co by stálo za řeč."
A na deset vteřin monitor ukazuje moji mámu a Paige na chodbě hned před dveřmi do dílny.
Z reproduktoru se ozve Paigin hlas, škrábavý a jakoby z dálky:
"A co váš syn?"
Ještě kousek a probořil bych se do monitoru nosem.
V tu chvíli monitor ukáže mě, s uchem přimáčknutým na reproduktoru, jak jednou rukou něco rychle proháním uvnitř kapsy kalhot.
Paigin komentář: "Co Viktor?"
A já jen jen vystříknout, nekecám.
Ozve se hlas mojí mámy: "Viktor? Viktor má bezpochyby vlastní metodu, jak unikat před světem."
Pak se komentátorka rozesměje. "Rodičovství je opium mas!"
A najednou na monitoru stojí recepční se šálkem kávy přímo za mými zády.

18

Při příští návštěvě je máma ještě hubenější... pokud to vůbec jde.
Její krk vypadá tenký jako moje zápěstí a žlutavá kůže zapadá hluboko do propadlin mezi jícnem a vazy. Tvář přestala ukrývat lebku. Obrátí hlavu na stranu, aby mě viděla ve dveřích, a v koutcích obou očí má nánosy něčeho žlutého a rosolovitého.
Přikrývka mezi dvěma vrcholky jejích kyčlí je prázdně prověšená. Jediným dalším rozeznatelným orientačním bodem jsou kolena.
Prostrčí chromovaným zábradlíčkem u postele strašlivou paži, strašlivou a hubenou jako kuřecí nožka, napřáhne ji ke mně a polkne. Brada se pohybuje namáhavě, rty jsou poslepované slinami, a pak to řekne, natáhne ruku a řekne to.
"Morty," začne, "já přece nejsem kuplířka." Sevře ruce do pěstí, máchá s nimi ve vzduchu. "To prohlašuji jako feministka.
Jak by to mohla být prostitutce, když všechny ty ženy jsou mrtvé?"
Přišel jsem s pěknou kyticí a přáníčkem. Rovnou z práce, takže mám na sobě pumpky a kabátec. Boty na přezku a pletené podkolenky, takže je vidět, že mám kostnatá lýtka pocákaná blátem.
A máma říká: "Morty, musíš zařídít, aby se celý ten případ vůbec nedostal před soud." A se vzdechnutím zapadne zase do štůsku polštářů. Dřív bílý povlak na polštář se v místech, kde se dotýká ze strany její tváře, zbarvil do světle modra od slin.
Tohle přáníčko nespraví.
Sekne rukou jako párátkem: "Jo, a taky musíš zavolat Viktorovi, Morty."
Její pokoj je cítit, je cítit stejně jako Dennyho tenisky v září, po celém létě, kdy je nosil bez ponožek.
Pěkná kytice s tím ani nepohne.
V kapse kabátce mám její diář. V diáři je zastrčená nezaplacená účtenka od pečovatelského střediska. Strčím kytku do

lůžkové mísy a jdu sehnat nějakou vázu a třeba i něco, čím bych ji mohl nakrmit. Tolik čokoládového pudinku, co unesu. Něco, co jí budu moct po lžičkách podávat do úst a nutit ji, aby polykala.

Vypadá tak, že nesnesu být tady a nesnesu tady nebýt. Když odcházím, říká: "Musíš si pospíšit a sehnat Viktora. Musíš ho přimět, aby pomohl doktorce Marshallové. Musí doktorce Marshallové pomoci, aby mě zachránila."

Jako kdyby se někdy něco odehrálo náhodou.

Venku na chodbě je Paige Marshallová, na očích má brýle, čte si něco z papíru na podložce. "Tak mě napadlo, že bys to možná chtěl vědět," začne. Zapře se do madla, které vede po celé chodbě.

"Tento týden zhubla tvoje matka na čtyřicet kilo."

Dá si podložku za záda a oběma rukama drží jak ji, tak madlo.

Když stojí takhle, vystrkuje dopředu prsa. Vytrčuje ke mně pánev.

Paige Marshallová si přejede jazykem po vnitřní straně horního rtu a pokračuje. "Přemýšlel jsi nějak dál o tom, co podniknout?"

Resuscitace, umělá výživa, dýchací přístroje - v medicíně se těmhle věcem říká "hrdinská opatření".

Ani nevím, odpovídám.

Stojíme tam a čekáme oba, kdy ten druhý o píd' ustoupí.

Kolem nás přepajdají dvě usměvavé stařenky a jedna kývne na druhou a řekne: "To je ten hodný mladík, co jsem ti o něm povídala. Ten, co mi uškrtil kocourka."

A druhá stařenka, ta se svetrem zapnutým o díрку vedle, na to: "Nepovídej. Moji sestru kdysi div neumlátil k smrti."

A odpajdají.

"To je milé," říká doktorka Marshallová. "Myslím to, co děláš."

Dáváš těm lidem rozhřešení z nejobtížnějších problémů jejich života."

Vypadá v tu chvíli tak, že člověk musí myslet na řetězové havárie. Představit si, jak se čelně srazí dvě speciální sanitky na převoz krve. Vypadá tak, že aby člověk v tom žhavém sedle vydržel aspoň třicet vteřin, musí myslet na masové hroby.

Myslet na zkažené kočičí žrádlo a na gangrenózní rozpad měkkých tkání a na prošlé orgány od dárců.

Tak nádherně vypadá.

Kdyby laskavě dovolila, musím sehnat nějaký pudink.

Nadhodí: "Je to tím, že máš dívku? To je ta příčina?"

Příčina toho, že jsme před pár dny v kapli nesouložili. Příčina toho, že jsem nemohl, ačkoli byla nahá a zralá. Příčina, proč jsem utekl.

Co se týče kompletního seznamu mých ostatních dívek, radte nahlédnout do mých záznamů ze čtvrté fáze.

Viz též: Nico.

Viz též: Líza.

Viz též: Táňa.

Doktorka Marshallová ke mně trčí pánev a říká: "Viš, jak umírá většina pacientů podobných tvé matce?"

Hlady. Zapomenou polykat a nadechnou omylem jídlo a pití do plic. Plíce se zaplní hnilivou hmotou a tekutinami, vznikne pneumonie a oni umírou.

Vím, řeknu.

Řeknu, že možná jsou na světě horší věci, než nechat někoho starého umřít.

"Není to jenom někdo starý," namítá Paige Marshallová. "Je to tvoje matka."

A je jí skoro sedmdesát.

"Je jí dvaasedesát," opraví mě Paige. "Pokud je něco, co bys mohl udělat na její záchranu, ale neuděláš to, zabil jsi ji zanedbáním péče."

"Jinak řečeno tě mám přefíknout?" ozvu se.

"Slyšela jsem o tvých výkonech od některých sester," upozorní Paige Marshallová. "Vím, že nezávazný sex ti nedělá sebemenší potíže. Anebo jde jen o mě? Nejsem tvůj typ? Tak je to?"

Oba zmlkne. Pomocná sestra kolem nás protlačí vozík se zmuchlanými prostěradly a vlhkými ručníky. Její boty mají gumové podrážky a vozík má gumová kolečka. Podlaha je z velice starých korkových dlaždic vyleštěných provozem, takže vozík jede nehlučně, jen se za ním táhne pach moči.

"Abys mě dobře chápal," říká Paige. "Já s tebou chci šukat."

Opravdu s tebou chci šukat."

Sestra se kousek dál po chodbě zastaví a ohlédne se po nás.

"Hele, Romeo," nadhodí, "co kdybys dal nebohé paní doktorce Marshallové pokoj?"

Marshallové pokoj?"

"To je v pořádku, slečno Parksová," opáčí Paige. "Je to jen mezi panem Mancinim a mnou."

Oba se na ni díváme, dokud sestra s úšklebkem nedotlačí vozík za roh. Jmenuje se Irena, Irena Parksová, a jo, jasně, dělali jsme to v jejím autě na parkovišti, někdy loni touhle dobou.

Viz též: Caren, diplomovaná sestra.

Viz též: Jenine, pomocná sestra.

Tou dobou jsem si myslel, že každá bude jiná a zvláštní, ale svlečené by klidně mohly být kterákoli. A teď mě její zadek láká asi tolik, co ořezávátko na tužky.

"Jsi hrozně vedle," oznamuju doktorce Paige Marshallové.

"Chci tě šukat tak moc, že to se mnou cloumá. A rozhodně nechci, aby někdo umřel, ale nechci taky mít mámu zase takovou, jako vždycky bývala."

Paige Marshallová vydechne. Ocucává si rty, až má z pusy pevně sevřený uzlíček, a loupe po mně očima. Přidrží si psací podložku na prsou zkříženými pažemi.

"Takže se sexem to nemá vůbec nic společného," oduší. "Jenom nechceš, aby se tvoje matka uzdravila. Neumíš zkrátka zacházet se silnými ženami a myslíš si, že když umře, skončí s tím i tvoje potíže s ní."

Máma volá ze svého pokoje: "Morty, za co tě platím?"

"Možná umíš lhát mým pacientkám," říká Paige Marshallová,

"dávát jim rozhrěšení a mířit jejich životní konflikty, ale sám sobě nelži." A pak dodá: "A nelži mně."

Paige Marshallová říká: "Radši bys, aby byla po smrti, než aby se uzdravila."

A já na to: "Ano. To jest ne. To jest nevím."

Celý život jsem své matce nebyl ani tolik synem, jako spíš rukojmím. Subjektem jejích sociálních a politických experimentů. Jejím osobním pokusným morčetem. Teď je ona moje a nevyklouzne mi tím, že umře nebo že se jí udělá líp. Chci zkrátka mít jednoho člověka, kterého bych zachraňoval. Chci jednoho člověka, který mě potřebuje. Chci být hrdinou, ale ne jen jedinkrát.

I když to znamená udržovat ji v bezmocném stavu, chci být něčím permanentním spasitelem.

"Já vím, já vím, vím, že to zní příšerně," povídám, "ale vážně netuším... aspoň myslím."

V té chvíli jsem měl Paige Marshallové povědět, co si myslím opravdu.

Že mě prostě unavuje pořád se mýlit, jen protože jsem chlap.

No řekněte, kolikrát vám může každý říkat, že jste utlačovatelský nepřítel ovládaný předsudky, než to vzdáte a tím nepřítelem se stanete? Tím chci říct, že mužským šovinistickým prasetem se nerodíme, ale stáváme, a stále víc a víc jich dneska vyrábějí ženy samy.

Po dostatečně dlouhé době se jenom převalíte na druhou stranu a smíříte se se skutečností, že jste sexistický, bigotní, necitlivý, hrubý, imbecilní imbecil. Ženy mají pravdu. Vy jste vedle.

Na tu myšlenku si zvyknete. A začnete podle toho žít.

I když bota nesedí, smrsknete se do ní.

Copak ve světě bez Boha nejsou novým bohem matky? Poslední posvátná nedobytná pevnost. Není mateřství posledním dokonalým magickým zázrakem? Jenže je to zázrak, který je mužům nedostupný.

Třebaže muži tvrdí, jak jsou rádi, že nerodí, no všechna ta bolest a krev, ve skutečnosti to jsou jenom kyselé hrozny. Věc se má tak, že muži nedokážou udělat nic ani přibližně tak neuvěřitelného. Svalová síla, abstraktní myšlení, faly - všechny výhody, které muži jakoby mají, jsou dosti pochybné.

Falem nemůžete ani zatlouct hřebík.

Co se schopností týče, rodí se ženy s nesmírným předstihem.

O rovnosti v právech můžeme začít mluvit až toho dne, kdy budou muži s to родit.

Ale to Paige neříkám.

Místo toho vykládám, jak moc chci někomu být strážným andělem.

Pomsta není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

"Tak mě přerizni a zachraň ji," pobízí mě doktorka Marshallová.

"Ale já ji nechci zachránit úplně," namítám. Děsí mě pomyšlení, že o ni přijdu, ale kdyby ne, možná přijdu sám o sebe.

Pořád mám v kapse kabátu mámin červený diář. Pořád musím sehnat čokoládový pudink.

"Nechceš, aby zemřela," shrnuje to Paige, "a nechceš, aby se uzdravila. Tak co vlastně chceš?"

"Někoho, kdo umí číst italsky."

"To jako proč?" ptá se Paige.

"Hele," ukazují diář. "Je mámin. A je psaný italsky."

Paige si sešitek vezme a listuje jím. Její uši vypadají vzrušeně a u krajů zarudle. "Na škole jsem chodila na italštinu čtyři roky,"

oznámí. "Můžu ti říct, co se tam píše."

Doktorka Paige Marshallová pořád listuje sešitkem a říká:

"Chceš, aby byla natrvalo slabá, takže ty budeš pořád na koni."

Zvedne ke mně oči a dodá: "To mi připadá, jako by se ti líbilo být

Bohem."

19

Po Koloniálním parku Dunsboro se potácejí černobílá kuřata, kuřata se zplacatělými hlavami. Jsou tu kuřata bez křídel nebo bez jedné nohy. Jsou tu kuřata bez obou nohou, která jen v bahně na dvorku kloužou a pádlují rozedřenými křídly. Slepá kuřata bez očí. Bez zobáků. Od narození. Defektní. Od narození to mají v těch slepicích mozečcích pomíchané.

Mezi vědou a sadismem vede neviditelné spojení, ale tady se zviditelňuje.

Ne že by na tom můj mozek byl o moc líp. Jen se podívejte na moji mámu.

Doktorka Paige Marshallová by je všechny měla vidět, jak se tu pinoží. Ne že by pak pochopila.

Denny je tu se mnou a Denny sahá do zadní kapsy kalhot a vytahuje stránku inzerátů z novin, složenou do úplně maličkého čtverečku. To je bezpochyby kontraband. Kdyby to viděla Jeho guvernérská jasnost, bude Denny vyhoštěn do nezaměstnanosti.

A Denny, nekecám, mi tu stránku z novin podává, rovnou na dvorku před stodolou, vedle chliva.

Kromě novin jsme tak autentičtí, že nic z toho, co máme na sobě, nebylo v tomhle století dokonce ani vypráno.

Lidi fotí a pokoušejí se odnést si z vás něco domů jako suvenýr. Lidi míří videokamerami a snaží se uvěznit vás ve své

dovolené. Všichni vás natáčejí a natáčejí i zmražená kuřata. Všichni se snaží, aby přítomnost do poslední minutky vytrvala navěky.

Aby zachovali všechny vteřinky.

Zevnitř chlíva se ozve srknutí, jak někdo nasál vzduch z trubičky. Nejsou vidět, ale je cítit to tiché napětí, při němž se partička lidí sklání v kroužku k sobě a snaží se zadržovat dech. Dívků odkašlání. Dojička Uršula. Je tam tolik marjány, že kašle i kráva.

Máme teď uklízet po krávách uschlé tamto, však víte, lívance, a Denny povídá: "Přečti si to, vole. Ten zaškrtnutej." Rozloží stránku, abych se mohl podívat. "Tady ten inzerát," ukazuje. Jeden z inzerátů je zakroužkovaný červeným inkoustem.

A přitom je tu dojička. Turisti. Nejméně miliarda možností, jak se nechat načapat. Vážně, okatěji to Denny už dělat nemůže.

Papír je vyhrátý od Dennyho zadku, cítím to na dlani a říkám:

"Tady ne, ty vole," a snažím se mu papír vrátit...

A když mu ho vrátím, Denny utrousí: "Promiň, já nechtěl, nechtěl jsem tě tahat do maléru. Jestli chceš, jenom ti to přečtu."

Školáci, co sem jezdí, se můžou potřhat z návštěvy kurníku, kde vidí, jak se klubou kuřata. Jenomže obyčejné kuře není tak zajímavé jako řekněme kuře jen s jedním okem nebo kuře bez krku nebo s křivou ochrnutou nohou, a tak děcka s vajíčky třesou.

Pořádně s nimi zatřesou a pak je vrátí zpátky.

Koho to štve, když se to pak všechno rodí deformované a šílené? Vše pro vzdělávání.

Ta šťastnější se rodí jenom mrtvá.

Zvědavost, anebo krutost. Určitě bychom se o tom mohli my dva s doktorkou Marshallovou bavit znovu a znovu.

Naberu lopatou pár kravinců a dávám pozor, aby se v prostředku nelámaly. Aby vlhký střed nesmrđěl. Mám na rukách tolik kravských sraček, že si hlavně nesmím okusovat nehty.

Denny stojí vedle mě a čte:

"Do dobrých rukou: muž, třidvacet let, zotavující se ze sebeпоškozuјících sklonů, omezený příjem a sociální dovednosti, čistotný." Pak přečte telefonní číslo. Je to jeho telefonní číslo.

"To naši, vole, to je jejich telefon," vykládá Denny. "Jako by mi něco naznačovali."

Našel to včera, leželo to u něj na posteli.

"To myslej mě," kýve Denny.

Říkám, že tomuhle rozumím. Pořád nabírám dřevěnou lopatou koláče a skládám je na sebe do takového toho pleteného. Vsak víte. Do košíku.

Denny chce vědět, jestli může bydlet u mě.

"Je to plán Zet," říká. "Obrácím se na tebe jako na poslední východisko."

Protože mě nechce prudit a protože sám není z toho, že bude bydlet u mě, bez sebe nadšením, na nic se neptám.

Z úst mu jsou cítit kukuřičné lupinky. Další narušení rázu historické postavy. Tak strašně si o ty průsery koleduje. Z kravna vyjde dojička Uršula a podívá se na nás zhulenýma očima, které se zrovna čerstvě podlily krví.

"Kdyby se ti líbila holka," povídám, "a ta by s tebou chtěla souložit jenom proto, aby otěhotněla, bral bys to?"

Uršula si vykasá sukni a dusá v dřevácích mezi kravinci. Nakopne slepé kuře, co se jí připletlo do cesty. Někdo ji při tom kopanci vyfotí. Nějací manžele přijdou Uršulu požádat, aby jim podržela děcko, že si je s ní vyfotí, ale pak nejspíš uvidí její oči.

"No já nevím," krčí Denny rameny. "Dítě, to není jako mít psa. Tím chci říct, že děti žijou dost dlouho, vole."

"Ale co když si to dítě nechce nechat?" pokračuju.

Denny se podívá nahoru a pak zase dolů, zadívá se do blba a pak zase na mě. "Nerozumím," diví se. "To myslíš jako že ho prodáš?"

"Myslím jako že ho obětuje," vysvětlím.

"Tý vole," povídá Denny.

"Řekněme," vykládám, "řekněme že mu rozmíchá ten nenarozený embryonální mozeček a ten sajrajt pak vycucne velikou jehlou a vstříkne ho do hlavy někomu, koho znáš a kdo má mozkovou poruchu, aby ho vyléčila."

Dennyho rty se na škvírku přiotevřou. "Vole, ale nemyslíš mě, že ne?"

Myslím svoji mámu.

Jmenuje se to neurální štěp. A je to jediná účinná metoda, jak v takhle pokročilém stadiu přebudovat mozek mojí mámy. Vědělo by se o tom víc, nebýt, jaksi, však chápete, potíží se sháněním té klíčové ingredience.

"Nadrobno mletý dítě," povídá Denny.

"Embryo," já na to.

Embryonální tkáň, jak řekla Paige Marshallová. Doktorka

Marshallová se svou pokožkou a ústy.

Uršula se zastaví u nás a ukazuje na noviny, které Denny drží v ruce. "Seš v prdeli, leda by na nich bylo datum 1734. Výbočení z role."

Na Dennyho hlavě se vlasy pokoušejí dorůst, jen některé zarůstají do masa a jsou uvězněné pod zarudlými nebo bílými bedřary.

Uršula couvne a pak se otočí. "Viktore," povídá, "kdybys mi něco chtěl, budu stloukat máslo."

Až pak, povídám. A ona se odvrátí.

"Takže to si jako máš vybrat mezi svojí mámou a svým prvním dítětem?" ptá se Denny.

Podle názoru doktorky Marshallové to zas tak dramaticky nevypadá. Děláme to den co den. Zabíjíme nenarozené, abychom zachránili staré. Ve zlaté záplavě v kapli mi špitá argumenty do ucha: copak tím pokaždé, když spálíme litr benzínu nebo vykácíme hektar deštného lesa, nezabíjíme budoucnost, abychom ochránili přítomnost? ptá se.

Nebo celý ten pyramidový systém státního sociálního zabezpečení.

Její nadra trčí mezi námi jako klíny a ona říká, že to dělá proto, že jí na moji matce záleží. A já bych mohl přispět aspoň tou malou částí.

Neptám se, co tou malou částí myslí.

A Denny říká: "Tak mi pověz tu pravdu o sobě."

Nevím. Nedokázal jsem se k tomu dopracovat. K té šukací části.

"Ale ne, já myslel, jestli sis už přečet ten diář své mámy,"

vysvětluje Denny.

Ne, nedokážu to. Tak nějak jsem uvízl v tomhle pofidérním problému s vražděním nevinů.

Denny se mi zadívá zpřímá do očí: "Nejseš ty ve skutečnosti..."

třeba... kyborg? Nejní tohle to velký tajemství tvý mámy?"

"Cože?" ptám se.

"No však víš," pokračuje, "umělej humanoid s omezenou životností, s implantovanými cizíma vzpomínkami na dětství, aby sis myslel, že jsi opravdovej člověk, až na to, že brzy umřeš."

A já se zase zadívám zpřímá na Dennyho: "Co je, vole, to ti moje máma navykládala, že jsem nějaký robot?"

"To se píše v jejím diáři?" zeptá se Denny.

Přijdou k nám dvě ženy s foťákem a jedna se zeptá: "Byl byste tak hodný?"

"Řekněte sýr," poradím jim a vyfotím je před kravínem. Odejdou spokojené, že polapily další prchavou vzpomínku, která málem ufnkla. Další zkamenělý okamžik do pokladnice.

"Ne, diář jsem nečet," povídám. "A nepíchal jsem Paige

Marshallovou. Nezvládnou ani prd, dokud se konečně nerozhodnu."

"Nojo, dobrý," nevzdává se Denny, "tak teda jsi jenom mozek někde v kádince, kteréj stimulujou chemikáliema a elektrínou, aby si myslel, že vede skutečnej život?"

"Ne," vrtím hlavou. "Mozek rozhodně nejsem. V tom to není."

"Tak dál," vykládá. "Možná jseš umělej inteligentní počítačovej program, kterýj v simulovaný realitě interaguje s jinejma programama."

"Co bys pak byl ty?" namítanu.

"Byl bych jenom jinej počítač," opáčí Denny. A pak dodá:

"Ale jo, vole, já rozumím. Nedokážu si spočítat ani, kdy mám přestoupit na autobus."

Přimhouří oči, zakloní hlavu, nakrčí jedno obočí a podívá se na mě. "Tak hádám naposled," začne.

Povídá: "Tak bacha, je to tak, že jsi pokusnej subjekt a celej svět, co znáš, je jenom umělej výtvar, ve kterým hrajou najatý herci, hrajou role všech lidí, co figurujou ve tvým životě, a počasí jsou jenom filmový triky a nebe je natřený namodro a místo krajiny jsou vždycky jenom kulisy. Je to tak?"

A já na to: "Eee?"

"A já jsem fakt moc nadanej a skvělej herec," rozkládá Denny,

"a jenom předstírám, že jsem tvůj pitoměj onanistickéj nýmandskéj nejlepší kamarád."

Někdo si vyfotí, jak skřípu zuby.

Sjedu Dennyho pohledem a povídám: "Vole, ty nic nehraješ."

Až ke mně přijde nějaký usměvavý turista. "Nazdar, Viktoro,"

pozdraví. "Tak ty děláš tady?"

Nemám ani šajn, odkud mě zná.

Z medicíny. Ze školy. Z nějaké jiné práce. Anebo by to mohl být někdo z ostatních sexuálních maniaků ze skupiny. Je to srandovní. Nevypadá na sexoholika, ale to nikdo.

"Maude, koukej," rýpe chlap loktem do ženské, se kterou přišel. "To je ten maník, jak ti o něm pořád vykládám. Jak jsem mu zachránil život."

A ženská: "No teda. Takže je to pravda?" Stáhne hlavu mezi ramena a protočí panenky. "Tady Reggie o vás pořád řeční. Já si odjakživa myslela, že přehání."

"Ale jo," kývám, "jo, tady, ehm, starouš Reg mi zachránil život."

"Ale kdo taky ne, žejo?" utrousí Denny.

"Máš se teď jak?" zajímá se Reggie. "Snažil jsem se ti posílat tolik peněz, co to šlo. Stačilo to na ten zub moudrosti, co jsi potřeboval vytáhnout?"

"Pro všechno na světě," poznamená Denny.

Do boty mi vrazí slepé kuře s půlkou hlavy a křídel, celé zamazané sajrajtem, a když se natáhnou dolů a pohládím je, tvoreček se pod peřím celý klepe. Vzniká tím měkké klapání, vrkavý zvuk skoro podobný předení.

Je to fajn, narazit na něco ještě dojímavějšího, než jak se teď cítím sám.

Pak se přistihnu s nehem v puse. Kravince. Kuřince.

Viz též: histoplazmóza. Viz též: tasemnice.

"Jo, ty prachy," povídám. "Díky, kámo." A odplivnu si. Pak znovu. Ozve se cvaknutí, Reggie si mě vyfotil. Další připitomělá chvilka, které lidi zařídili, aby vydržela navěky.

A Denny se podívá do novin, co drží v ruce, a ptá se: "Tak co, vole, můžu se nastěhovat do domu tvý mámy? Jo nebo ne?"

20

Mámin zákazník objednaný na třetí přijde a žmolá žlutou osušku a na prstě má pobledlý proužek, kde by měl být snubní prsten.

Jen se dveře zamknou, pokusí se jí dát peníze. Řekl jí, že se jmenuje Jones. Křestním jménem pan.

Chlapi, co sem zajdou poprvé, se chovají vždycky stejně. Ona jim říká, aby platili až pak. Aby se tolik nehnali. Aby zůstali celí oblečení. Není spěch.

Vykládá mu, že v jejím rozpisu je to samý pan Jones, Smith,

John Doe a Bob White, takže by si radši měl vybrat onačejší krycí jméno. Nakáže mu, ať si lehne na gauč. Zatáhne žaluzie. Ztlumí světlo.

Takhle by mohla vydělat řadu peněz. Neporoučuje tím podmínky propuštění, ale jen proto, že formulaci podmíněného propuštění chybí představivost.

Pána na gauči se zeptá: "Můžeme začít?"

I když chlap tvrdí, že o sex mu nejde, máma mu stejně doporučí, ať si přinese ručník. Přineste si ručník. Plat'te hotově.

Nedozadujte se faktury nebo platby na nějakou pojišťovnu, protože s tím se nebude obtěžovat. Zaplat'te hotově a pak vznesete požadavky.

Máte jenom padesát minut. Musíte vědět, co chcete.

To jest: která žena, jaké pozice, jaké kulisy, jaké pomůcky. Ne abyste se na ni na poslední chvíli vytasili s nějakou vymyšleností.

Nakáže panu Jonesovi, ať se natáhne. Ať zavře oči.

Nechtě tvář, ať se zbaví všeho napětí, ať je rozpustí. Nejdřív čelo; ať zplihne. Pak uvolněte místo mezi očima.

Představte si, že vaše čelo je hladké a uvolněné. Pak svaly okolo očí, jsou hladké a uvolněné. Pak svaly okolo úst, hladké a uvolněné.

I když chlapi tvrdili, že by jen chtěli trochu shodit, stejně chtěli sex. I když jen toužili přestat kouřit. Zvládnout stres.

Přestat si okusovat nehty. Vyléčit se ze škytavky. Přestat pít. Mít čistší pokožku. Ať šlo o cokoli, byli tu proto, že si dost nezašukali. Ať vykládali, že potřebují cokoli, dostali tu sex a bylo po problému.

Těžko říct, jestli mamka byla génus soucitnosti, anebo běhna.

Sex v podstatě léčí všechno.

Bud' byla nejlepší terapeutka v branži, anebo to byla coura, která šoustala s vašim mozkiem. Nebavilo ji takhle s klienty cloumat, ale taky nikdy neměla v plánu si tímhle způsobem vydělávat.

K tomuhle průběhu seance, to jest se sexem, poprvé došlo náhodou. Klient, který chtěl přestat kouřit, se chtěl nechat poslat zpátky v čase do doby, kdy mu bylo jedenáct a dal si prvně čouda.

Aby si vzpomněl, jak hnusně to chutnalo. Aby mohl přestat tak, že se vrátí zpět a nikdy s tím nezačne. To byl rámcový záměr.

Při druhé schůzce se zase chtěl setkat se svým otcem, který zemřel na rakovinu plic, čistě aby si popovídali. To bylo ještě pořád vcelku normální. Lidi se věčně chtějí sejít se slavnými zesnulými, kvůli poučení, kvůli radě. A bylo to tak skutečné, že při třetí seanci se klient chtěl sejít s Kleopatrou.

Ať všechno napětí steče z vaší tváře na krk, vykládala mamka každému klientovi, a potom z krku na prsa. Uvolněte si ramena.

Nechte je, ať povolí a položí se na gauč. Představte si, že vaše tělo tiskne cosi těžkého, co tlačí hlavu a paže hlouběji a hlouběji do čalounění gauče.

Uvolněte paže, lokty, ruce. Musíte cítit, jak napětí odtéká v čůrcích do všech prstů, pak se uvolněte a představte si, jak napětí crčí z konečků všech prstů pryč.

Uvedla jej vlastně do transu, do hypnotického vytržení, a pak řídila jeho zážitek. Nikam se v čase nevracel. Nic nebylo reálné.

Nejdůležitější ze všeho bylo, že chtěl, aby se to odehrávalo.

Mamka jen předříkávala podrobný scénář. Detailní popis. Barvitý komentář. Představte si, že posloucháte v rádiu přenos baseballového utkání. Teď si to představte, když jste hluboko v transu na úrovni théta, v hlubokém transu, kde vládnete sluchem i čichem. Chutí a hmatem. Představte si, jak se Kleopatra vykuluje z toho svého koberce, je nahá a přesně taková, po jaké jste odjakživa toužil.

Představte si Salomé. Představte si Marilyn Monroe. Jako že se můžete vrátit do jakéhokoli období dějin a rozdat si to s kteroukoli ženou, se ženami, které rády udělají všechno, co vy si dokážete vymyslet. S neuvěřitelnými ženami. Slavnými ženami.

Divadlo myslí. Hampejz podvědomí.

Tak to začalo.

Samozřejmě, provozovala hypnózu, ale nebyla to skutečná regrese do minulých životů. Spíš něco jako řízená meditace. Poručila panu Jonesovi, ať se soustředí na napětí na prsou a přiměje je ustoupit. Ať je nechá stéct k pasu, do kyčlí, do nohou. Ať si představí vodu vířící dolů odtokem. Ať uvolní celé tělo do poslední části a dovolí napětí, aby proudilo dolů nohama, holeněmi, chodidly.

Ať si představí odlétající kouř. Ať ho nechá rozptýlit. Ať se dívá, jak kouř mizí. Ztrácí se. Rozptyluje se.

V rozpisu má vedle jeho jména napsáno Marilyn Monroe, jako u většiny chlapů, co jsou u ní poprvé. Mohla by vyžít jen ze samotné Marilyn. Mohla by vyžít jen z princezny Diany.

Panu Jonesovi nakáže, ať si představí, že se dívá do modrého nebe, ať si představí maličké letadlo črtající na něm písmeno Z.

Pak ať nechá písmeno vymazat větrem. Pak ať si představí, jak letadlo píše písmeno Y. Ať je vítr vymaže. Pak písmeno X. A vymazat. Pak písmeno W.

Ať je vítr vymaže.

Vlastně jen stavěla scénu. Jen muže seznamovala s jejich idoly. Organizovala jim schůzky s jejich podvědomími, protože nic není tak pěkné, jako to, co si dokážete představit. Nikdo není tak krásný, jak krásného ho máte v hlavě. Nic není tak vzrušující jako vaše bájení.

Tu máte sex, o jakém jste jenom snili. Postavila scénu a seznámila aktéry. Po zbytek seance už jen hlídala hodinky a třeba si četla knížku nebo luštila křížovku.

Nikdy jste se nemohli dočkat zklamání.

Chlapík vězel hluboko v transu, ležel si a škulal sebou a nadsakoval jako pes, co ve snu honí králíky. Na každých několik chlapů připadal jeden, co křičel nebo sténal nebo skučel. To vás pak napadalo, co si asi myslí sousedi. Chlapi v čekárně ten rambajz slyšeli a byli z toho celí diví.

Po seanci chlapík byl celý propocený, košili měl vlhkou a přilepenou k tělu a na kalhotách fleky. Někteří by mohli pot vylévat z botek. Mohli by si ho vytřásat z vlasů. Gauč v její úřadovně byl nastříkaný Scotchgardem, ale nikdy nedostal šanci pořádně proschnout. Ted' je neprodyšně zabalený v světlém plastu, spíš aby sajrajt nasbíraný za roky zůstal uvnitř, než aby byl chráněn před vnějším světem.

Takže si všichni chlapi museli nosit ručníky, v aktovkách, v papírových sáčcích, v taškách přes rameno, a k nim čisté šaty na převlečení. Mezi klienty rozstříkávala osvěžovač vzduchu.

A větrala.

Panu Jonesovi povídá, ať nechá všechno napětí z celého těla nasbírat se ve špičkách prstů u nohou a pak odtéct.

Všechno napětí. Ať si představí, že celé jeho tělo plihne. Uvolňuje se. Hrouť se. Uvolňuje se. Těžkne. Uvolňuje se. Vyprazdňuje se. Uvolňuje se.

Ať dýchá břichem, ne hrudí. Nádech, výdech.

Nádech a potom výdech.

Nadechnout.

A vydechnout. Hladce a rovnoměrně.

Vaše nohy jsou znavené a těžké. Vaše paže jsou znavené a těžké.

Pitomý chlapeček si ze začátku pamatuje, jak mamka dělala úklid domů, ale nebylo to luxování ani utírání prachu, ale spirituální úklid, vymítání. Nejtěžší ze všeho bylo přimět lidi ze Zlatých stránek, aby ji uvedli v rubrice Exorcisté. To prostě chodíte a pálíte šalvěj. Modlíte se Otčenáš a obcházíte. Možná i zabušíte do hliněného bubínku. Pak prohlásíte, že dům je čistý. Klienti vám zaplatí jen za to.

Chladná místa, zápachy, děsivé pocity - většina lidí žádného vymítače nepotřebuje. Potřebují nový kotel nebo instalátéra nebo bytového architekta. Podstatné ale je, že nesejde na tom, co si myslíte vy. Důležitá je jejich jistota, že mají potíže. Většina těchhle kšeftů se shání přes realitky. V tomhle městě máme zákon o oznamovací povinnosti v obchodu s nemovitostmi a lidi přiznávají i ty nejpitomější chyby, nejen azbest a zakopané nádrže s naftou, ale i duchy a poltergeisty. Každý chce od života víc vzruchu, než se mu kdy dostává. Zákazníci, co už jsou rozdělaní, jen podepsat kupní smlouvu, se potřebují ve svém zájmu o dům trochu ujistit.

Zavolají z realitní kanceláře a vy zahrajete komedii, spálíte trochu šalvěje a všichni jsou vítězi.

Dostanou, co chtějí, a navrch pěknou vyprávěnkou. Zážitek.

Pak, jak si kluk vzpomíná, přišlo feng šuej, a klienti chtěli exorcismus a navíc taky, aby jim někdo pověděl, kam umístit pohovku. Klienti se vyptávali, kam se má postavit postel, aby neblokovala či vyzařující od rohu almary. Kam mají pověsit zrcadla, aby odrážela proud či nahoru do patra anebo pryč od otevřených dveří. Taková práce se z toho vyvinula. Takovou práci jste dělali s vysokoškolským diplomem z angličtiny.

Už sám její životopis byl důkazem reinkarnace.

S panem Jonesem probrala abecedu pozpátku. Stojíte na travnatém palouku, vysvětlila mu, ale najednou mraky klesají, jsou níž a níž, stahují se nad vámi, až jsou všude a vy jste v husté mlze.

V husté, světlé mlze.

Představte si, že stojíte v jasné, chladivé mlze. Budoucnost je po vaší pravici. Minulost po levici. Mlha na vaší tváři je chladná a vlhká.

Otočte se doleva a vykročte.

Představte si, vykládala panu Jonesovi, nedaleko v mlze nějaký obrys. Kráčejte dál. Cítíte, že mlha se začíná zvedat.

Cítíte na ramenou jasné a hřejivé slunce.

Obrys je blíž. S každým krokem je stále zřetelnější.

Tady ve vlastní myslí máte úplné soukromí. Tady nejsou žádné rozdíly mezi tím, co je, a tím, co by být mohlo. Nechytíte žádnou nemoc. Ani filcky. Neporušíte žádný zákon. Nespokojíte se s ničím menším než s tím nejlepším ze všeho, co si dokážete vybájit.

Můžete dělat cokoli, co si představíte.

Nadechněte, říkala každému klientovi. A vydechněte.

Můžete mít kohokoli. Kdekoli.

Nádech. A výdech.

Od feng šuej přešla k vyvolávání. Starověkých bohů, osvěcených válečníků, mrtvých domácích zvířátek, všechny padělala.

Vyvolávání ji dovedlo k hypnóze a k regresi do minulých životů.

Vracení lidí do minulosti ji dovedlo sem, k devíti klientům denně po dvou stech babek za kus. K chlapům v čekárně. K

manželkám, které volaly a ječely na klučinu:

"Já vím, že tam je. Nevím, co tvrdí, ale je ženatý."

K manželkám, co sedí venku v autech a volají odtud:

"Nemyslete si, že nevím, co se tam nahoře děje. Sledovala jsem ho."

Věc se nemá tak, že by mamka schválně povolala nejvlivnější ženy dějin, aby honily a hulily a držely zepředu i zezadu. Prostě se to nabalilo. První chlapík to rozkecal. Zavolal jeho přítel. Zavolal přítel toho druhého. Nejdřív se dožadovali léčby něčeho legitimního. Kouření nebo žvýkání tabáku. Plivání na veřejnosti. Sklonu k drobným krádežím. Pak už chtěli jen sex.

Chtěli Claru Bowovou a Betsy Rossovou a Elizabeth Taylorovou a královnu ze Sáby.

A ona denně běhala do knihovny a sháněla ženu na zítra,

Eleanor Rooseveltovou, Amelii Earhartovou, Harriet Beecher

Stoweovou.

Nádech, pak výdech.

Volali chlapi a chtěli klátit Helen Hayesovou, Margaret Sangerovou, a taky Aimee Semple McPhersonovou. Chtěli ojíždět

Edith Piaf, Sojourner Truthovou a císařovnu Teodoru. A mamku nejprve trápilo, jak to, že všichni ti chlapi jsou posedlí výhradně mrtvými ženami. A jak to, že si nikdy neřeknou o tutéž ženu dvakrát. A že bez ohledu na to, kolika podrobnostmi seanci vylepšila, chtěli jenom píchat a klátit, přirážet a prášit, vrznout si, pucovat, špuntovat, jebat, mastit kočku, píglovat, našroubovat ho tam, zarazit.

A někdy ani eufemismus nestačí.

Někdy je eufemismus pravdivější než to, co má údajně skrývat.

A opravdu nešlo o sex.

Ti chlapi mysleli vážně to, o co si říkali.

Nechtěli konverzaci nebo kostýmy nebo historickou přesnost.

Chtěli Emily Dickinsonovou, nahou, v lodičkách s jehlovými podpatky, jak má jednu nohu na zemi a druhou na stole, předkláně se a projíždějí si brkem na psaní mezi půlkami.

Zaplatili dvě stovky babek za to, že se dostali do transu a tam našli Mary Cassattovou v pušapce.

Všichni muži si ji nemohli dovolit, a tak vídala stále dokola tytéž typy. Parkovali se svými kombíky o šest ulic dál a k domu spěchali, drželi se u zdi a všichni měli za sebou sledovačku. Dovnitř se vpotáceli v tmavých brýlích, čekali za rozevřenými novinami a časopisy, dokud se neozvalo jejich jméno. Nebo krycí jméno. Když je mamka a pitomý klučina potkali na veřejnosti, dělali, že ji neznají. Na veřejnosti měli manželky. V supermarketu měli děti. V parku psy. Měli skutečná jména.

Platili jí mokřými dvacítkami a padesátkami z upocených peněženek plných potem vlhkých fotografií, průkazek z knihoven, platebních karet, klubových průkazek, řidičáků a drobných. Povinnosti. Zodpovědnost. Realita.

Představte si, říkala všem klientům, že vás hřeje slunce. Cítíte, jak je s každým výdechem stále teplejší a teplejší. Hřeje vás na tváři a na prsou a na ramenou.

Nadechněte. A vydechněte.

Nádech. A výdech.

Její stálí zákazníci najednou všichni chtěli představení se dvěma holkami, chtěli dvojčky, Indíru Gándhiovou a Carol Lombardovou. Margaret Meadovou a Audrey Hepburnovou a Dorotheu Dixovou. Stálí klienti dokonce ani nechtěli být sami sebou ze skutečného světa. Plešatí se dožadovali hustých dlouhých vlasů. Tlustoši žádali svaly. Pobledlí opálení. Po dostatečném počtu seancí každý nakonec požádal o pyšný třiceticentimetrový pyj.

Takže nešlo o skutečnou regresi do minulých životů. A nešlo o lásku. Nešlo o dějiny ani o realitu. Nebyla to televize, ale odehrávalo se to ve vašem mozku. Byl to přenos a ona byla vysílací stanice.

Nešlo o sex. Byla jen turistická průvodkyně erotickým snem.

Hypnotizérský pohon pro váš ohon.

Všichni chlapi si nechávali navlečené kalhoty. Pro omezení rozsahu škod. Pro jejich minimalizaci. Bylo v tom mnohem víc nepořádku, než jen fleky od semene. A neslo to hodně peněz.

Pan Jones dostal standardní zážitek s Marilyn. Ležel na gauči jako prkno, potil se a dýchal ústy. Oči měl protočené. V podpaží mu košile ztmavla. Poklopec se mu napínal.

A tady je, pověděla mamka panu Jonesovi.

Mlha je pryč, máme rozzářený, horký den. Cítíte vzduch na své nahé kůži, na holých pažích a nohách. Cítíte, jak je vám s každým výdechem tepleji. Cítíte, jak se vám prodlužuje a tvrdne. Už teď je tvrdší a těžší, nachovější a rozcitlivější, než jak jste kdy zažil.

Hodinky jí sdělovaly, že má ještě čtyřicet minut do příštího klienta.

Mlha je pryč, pane Jonesi, a tím obrysem přímo před vámi je Marilyn Monroe v přiléhavých saténových šatech. Je zlatavá a usměvavá, oči má přivřené, hlavu zakloněnou. Stojí na louce porostlé drobnými kvítky, zvedá ruce, a když přikročíte blíž, její šaty kloužou na zem.

Pitoměmu klučinovi mamka říkala, že to není sex. Ze to nejsou skutečné ženy, jen symboly. Projekce. Sexuální symboly.

Moc sugesce.

Pana Jonese mamka vybidla: "Vezměte si ji."

Řekla mu: "Je celá vaše."

21

První večer Denny přišel ke hlavním dveřím a držel něco zabaleného v růžovém povijanu. To jsem viděl kukátkem v máminých dveřích: Dennyho v jeho obrovitánském kabátě, Dennyho, jak tiskne k prsům nějaké dítě, nos se mu boulí, oči se mu boulí, všechno se kvůli optice kukátka boulí. Všechno je pokřivené.

Tiskne uzlíček tak usilovně, až se mu tou námahou odkrvují ruce.

A Denny křičí: "Otevři mi, vole!"

A já otevírám dveře až tam, kam dovolí řetěz. "Co to tam máš?" povídám.

A Denny přitáhne kolem uzlíčku látku a odpoví: "Jak ti to připadá?"

"Připadá mi to jako dítě," povídám.

"Správně," kývne Denny. Nadhodí si růžový uzlíček. "Pust' mě, vole, je to hrozně těžký."

Vyháknou řetěz. Ustoupím a Denny vrazí dovnitř a žene se do rohu obývacího a upustí dítě na pohovku pokrytou umělou hmotou.

Růžový povijan se rozbálí a ven vypadne kámen, šedý, s barvou žuly, vydrbaný, vypadá hladce. Jasně, žádné dítě, jen tenhle balvan.

"Díky za ten nápad s dítětem," povídá Denny. "Když lidi viděj mladýho chlapa s dítětem, najednou jsou miloučký.

Kdyby viděli chlapa, jak nese šutr, budou maličko nervózní. Zvlášť když si to chceš vzít do autobusu."

Přidrží si konec růžového povijanu pod bradou a začne si ho skládat na prsou. "A navíc, když máš dítě, vždycky tě pustěj sednout. A když zapomeneš zaplatit, nikdo tě nebuzeruje." Denny si hodí poskládanou látku přes rameno. "Tak tohle je barák tvý mámyr

Stůl v jídelně je plný dnešních blahopřání a šeků, mých děkovných dopisů, je tam i můj sešit kdo a kde. A kromě toho starý mámin desetiklávesový počítací strojek, takový ten na jedné straně s dlouhou rukojetí, za kterou se tahá. Zas se posadím a vypisuju dnešní složenku. "Jo, to je její barák, aspoň ještě pár měsíců, než mě z něj bernák vykope."

"To je fajn, že máš celej dům," říká Denny, "protože naši chtěj, abych si k sobě přestěhoval všechny kameny."

"Ty vole, a kolik jich máš?" chci vědět.

Tvrdí, že má jeden kámen za každý den abstinence. Právě to dělá v noci, aby se zaměstnal. Hledá kameny. Omývá je.

Vláci je domů. Tak se vyvíjí jeho léčba, k čemusi velkému a dobrému, místo aby jen nedělal to malé a blbé.

"To aby mi to neujelo, vole," vykládá. "Nedovedeš si představit, jak je těžký najít ve velkém městě pěkný kameny. Jako aby to nebyly kusy betonu nebo ty umělohmotný kameny, co si v nich lidi schovávají rezervní klíče."

Dneska přišlo celkem sedmdesát pět babek. Všechno od cizích lidí, co na mě v nějaké restauraci vybalili Heimlichův manévr.

Ani zdaleka tolik, jako podle mě musí stát taková nasogastrická sonda.

"No tak kolik jich zatím máš?" ptám se Dennyho.

"Sto dvacet sedm celých nula nula," odpoví Denny. Obejde stůl ke mně, podívá se na přání k narozeninám, podívá se na šeky.

"Tak kde je ten slavněj diář tvojí mámy?" zajímá se.

Vezme do ruky jedno přání.

"To nemůžeš číst."

"Tak promiň, vole," a Denny odkládá lístek na stůl.

Ale ne, povídám mu. Diář. Je napsaný nějakou cizí řečí. Proto si ho nemůže přečíst. Já si ho nemůžu přečíst. Máma si nejspíš usmyslela, že ho tak sepíše, abych jí do něj jako kluk nemohl nakukovat. "Je to italsky, vole," povídám.

"Italsky?" na to Denny.

"Jasně," kývám, "znáš špagety, ne?"

Denny, pořád v tom svém velikém kabátě, se zeptá: "Už jsi jed?"

Ještě ne. Zalepím obálku se složenkou.

"Myslíš, že mě zejtra vyhostěj?" ptá se Denny.

Ano, ne, možná. Uršula ho viděla s novinami.

Složenka je přichystaná na zítra do banky. Všechny děkovné dopisy, ponížené dopisy jsou podepsané a ofrankované a přichystané k odeslání. Beru si z pohovky kabát. Vedle dřepí Dennyho balvan a tiskne péra dolů.

"Tak co ty tvoje šutry," oslovím ho.

Denny otevřel hlavní dveře a stojí u nich a čeká, až pozhasínám. Ozve se ode dveří: "Nevím. Ale kameny, víš, to je něco jako pozemek. Jako by ty šutry byly stavebnice. Je to pozemek, ale smontovat si ho musíš sám. Jo, takový pozemkový vlastnictví, ale teď se to provozuje doma pod střechem."

"To jo," povídám.

Jdeme ven a já za námi zamknu. Noční nebe je celé ochmýřené hvězdami. Všechny jsou rozostřené. Měsíc nikde.

Denny se nahoru na ten bordel podívá z chodníku: "Podle mě když chtěl Bůh stvořit z chaosu Zemi, tak nejdřív složil k sobě spoustu šutrů."

Jdeme a na mě už jeho nová nutkává posedlost zabrala tolik, že očima propátrávám prázdné parcely a kouty a hledám kameny, které by se daly sebrat.

Denny se mnou jde k autobusové zastávce, růžový povijan má pořád složený přes rameno a říká: "Beru si jenom ty kameny, co nikdo nechce." Říká: "A každou noc беру jenom jeden kámen."

A další postup myslím vymyslím to... postupně."

Příšerná představa. Jak taháme domů balvany. Jak skládáme pozemek.

"Pamatuješ na tu holku?" nadhodí Denny. "Co si říká Daiquiri. Ta tanečnice se znamínkem vod rakoviny. Nespal jsi s ní, že ne?" zajímá se.

Jak provádíme drobné krádeže nemovitostí. Loupíme samotnou terra firma.
"Proč bych neměl?" odpovím.
Nejsme nic víc než párek ilegálních pozemkových zlodějíčků.
"Ve skutečnosti se jmenuje Beth," povídá Denny.
Podle toho, jak mu funguje mozek, má Denny nejspíš v plánu založit si vlastní planetu.

22

Doktorka Paige Marshallová napíná mezi rukama v rukavicích šňůrku z něčeho bílého. Stojí nad zplihlou stařenkou na nastavitelném zubařském křesle a osloví ji: "Paní Wintowerová? Potřebuju, abyste co nejvíc otevřela ústa."

V latexových rukavicích vypadají vaše ruce žluté, přesně takové jako kůže mrtvol. Kůže mrtvol pro potřeby anatomie v prvním ročníku medicíny, s vyholenými hlavami a stydkým ochlupením. S nizoučným strništěm chlupů. Kůže by mohla klidně patřit kuřeti, lacinému poraženému kuřeti, které žloutne a je samý pupínek. Peří nebo chlupy, všechno je to jen kreatin. Svaly na lidském stehně vypadají stejně jako tmavé krocení maso.

V prvním ročníku se kvůli anatomii nemůžete podívat na kuře nebo krocana, abyste hned nejedli mrtvolu.

Stařena zakloní hlavu a vycení zuby zasazené v hnědé křivce dásní. Ukáže jazyk s bílým povlakem. Oči má zavřené.

Právě tak tyhle stařenky vypadají u svatého přijímání, na katolické mši, když děláte ministranta a musíte obcházet s knězem, který vkládá hostie na jeden jazyk po druhém. Církev je toho názoru, že hostii si můžete vzít i do ruky a pak si ji dát do úst sami, ale kdepak babky. V kostele se i dneska můžete podívat přes oltářní mřížku a uvidět dvě stě rozevřených úst, dvě stě stařenek, jak vzpínají jazyky vstříc spáse.

Paige Marshallová se předkloní a vtiskne stařeně bílou šňůrku mezi zuby. Zatáhne, a když šňůrka s brnknutím vyleze ven, vypadnou i nějaké měkké a šedé drobky. Protáhne šňůrku další mezírkou a ona vyjde ven červená.

Krvácení z dásní, viz též: rakovina ústní dutiny.

Viz též: nekrotizující ulcerózní gingivitida.

Na ministrování je dobrá jedna věc, a to že můžete každému, kdo jde k přijímání, podržet pod bradou patěnu. To je zlatý tácek na štangli, na který máte chytit hostii, kdyby upadla. I když hostie dopadne až na zem, stejně se musí sníst. Tolik je posvátná. Stalo se z ní tělo Kristovo. Vtělení.

Dívám se zezadu, jak Paige Marshallová znovu a znovu vkládá zakrvácenou šňůrku stařeně do úst. Šedivé a bílé šmouhy a žmolky se jí sbírají na prsou bílého pláště. A růžové d'obky.

Do dveří se nakloní sestra: "Všichni jsou tu v pořádku?" Staré paní na vozíku se zeptá: "Neubližuje vám Paige, že ne?"

Stařena zachroptí v odpověď.

"Říkala jste něco?" zeptá se sestra.

Stařena polkne: "Paní doktorka je moc šetrná. Mnohem šetrnější, než když mi čistíte zuby vy."

"Jsme skoro hotoví," prohlásí doktorka Marshallová. "Zvládla jste to výborně, paní Wintowerová."

A sestra pokrčí rameny a odejde.

Na ministrování je dobrá jedna věc, a to když někoho patěnou majnete do krku. Lidi klečí a ruce mají sepnuté k modlitbě a máte vidět, jaký uprděný ksicht v tom okamžiku božského vytržení vystříhnu. To jsem k smrti miloval.

Kněz jim vkládá hostii na jazyk a povídá: "Tělo Kristovo."

A ten, kdo klečí u přijímání, na to: "Amen."

Nejlepší ze všeho je rýpnout je do hrdla tak, aby Amen vyšlo ven, jako když zažvatlá dítě. Anebo když zakejhá kachna.

Nebo zakdáká slepice. Ale hlavně to musíte udělat jakoby nešťastnou náhodou. A nesmíte se smát.

"Hotovo," prohlásí doktorka Marshallová. Narovná se, a když jde odhodit zakrvácenou šňůrku do koše, uvidí mě.

"Nechtěl jsem rušit," vysvětlím.

Pomáhá stařeně vstát z křesla. "Paní Wintowerová, můžete mi sem poslat paní Cunimicuovou?"

Paní Wintowerová přikývne. I přes líce je vidět, jak jí jazyk šmejdí v ústech, ohmatává zuby, je vidět, jak stará paní špulí ústa do sevřené růžičky. Než vyjde na chodbu, podívá se na mě a řekne: "Howarde, už jsem ti odpustila, žeš mě podváděl. Nemusíš za mnou chodit pořád."

"Nezapomeňte poslat paní Cunimicuovou," připomene doktorka Marshallová.

"Tak co?" nadhodím.

A Paige Marshallová odpoví: "Musím se celý den věnovat hygieně dutiny ústní. Co potřebuješ?"

Potřebuju vědět, co je v mámině diáři.

"Jo tohle," kývne. S mlasknutím si stáhne latexové rukavice a nacpe je do kontejnerku na nebezpečný odpad. "Ten diář dokazuje jednu jedinou věc, a to že tvoje matka trpěla šalebnými přeludy už než ses narodil."

Jakými přeludy?

Paige Marshallová se podívá na nástěnné hodiny. Máchne rukou ke křeslu, k tomu nastavitelnému křeslu s vinylovým rádobykoženým potahem, které zrovna opustila paní Wintowerová, a vyzve mě: "Posaď se." Natahuje si nový pár gumových rukavic.

To mi chce protáhnout chrup zubním hedvábím?

"Budeš pak mít lepší dech," povídá. Odtočí ze špulky kus hedvábí. "Sed' - a já ti povím, co je v diáři."

A tak si sedám a vlastní vahou vymáčknu z křesla oblak smradu.

"To jsem nebyl já," povídám. "Ten puch. Já to nebyl."

A Paige Marshallová na to: "Než ses narodil, strávila tvoje matka nějakou dobu v Itálii, je to tak?"

"Takže to je to strašný tajemství?"

A Paige Marshallová na to: "Cože?"

Ze jsem Ital?

"Ne," vrtí hlavou Paige. Nakloní se k mým ústům. "Ale tvoje matka je katolička, že ano?" Projede mi šňůrkou v mezírce mezi zuby a ono to zabolí.
"Prosím, ať je to vtip," žadoním přes její prsty. "Ze nejsem Ital a ještě katolík! To už by bylo k nesnesení."
A vykládám jí, že tohle všechno už dávno vím.
"Sklapni," povídá Paige. A narovná se.
"Tak kdo je můj otec?" chci vědět.
Skloní se mi k ústům a šňůrka projede mezi dva zadní zuby.
U kořene jazyka ucítím chuť krve. Paige pozorně mžourá hluboko do mě a říká: "No, jestli věříš v nejsvětější trojici, tak jsi svůj vlastní otec."
Že jsem svůj vlastní otec?
Paige pokračuje: "Chci jen zdůraznit, že podle všeho se demence tvojí matky objevila už v dobách tvého narození. Podle toho, co píše v diáři, trpěla preludy přinejmenším už krátce před čtyřicítkou."
Vybrnkne ven šňůrku a na plášť jí vyletí kousičky uvízlé potravy.
A já se zajímám, co myslela tou nejsvětější trojicí.
"Však víš," říká Paige, "přece Otec, Syn a Duch svatý. Trojjediný. Svatý Patrik a jetýlek." A zeptá se: "Nemůžeš tu pusu otevřít trochu víc?"
Tak už mi sakra hergot pověz, žádám ji, co se o mně v mámině diáři píše!
Podívá se na zkrvavenou šňůrku, kterou mi zrovna vytáhla z úst, a podívá se na krev a kousky jídla, kterými má pocákaný plášť, a řekne: "Mezi matkami je to vcelku obvyklý blud." Nakloní se se šňůrkou v ruce a obtočí ji kolem dalšího zubu.
Uvolňuji se kousky hmoty, natrávené hmoty, o které jsem ani nevěděl, že tam je, a padají ven. Jak mi tak tahá za zubní hedvábí hlavu, mohl bych klidně být kůň v ohlávce v Koloniálním parku Dunsboro.
"Tvoje nešťastná matka," říká Paige Marshallová a dívá se skrz kapičky krve rozčáknuté na čočkách brýlí, "je tak poblouzněná, až si opravdu myslí, že ve tvoji osobě nadešel druhý příchod Kristův."

23

Kdykoli jim někdo v novém autě nabídl, že je vezme, mamka pověděla řidiči: "Ne."
Stáli u krajnice a dívali se, jak ten nový cadillac nebo buick nebo toyota mizejí, a mamka nadhodila: "Pach nového auta je pachem smrti."
To bylo potřetí nebo snad počtvrté, co si pro něj přišla.
Vůně lepidla a pryskyřice v nových autech, to je formaldehyd, vykládala mu, stejná látka, jaká se používá ke konzervaci mrtvol.
Je v nových domech a novém nábytku. Vše je chemicky ošetřeno.
Člověk nadechuje formaldehyd z nových šatů. A když se ho nanadechuje dost, může čekat žaludeční křeče, zvracení a průjem.
Viz též: selhání jater.
Viz též: šok.
Viz též: smrt.
Pokud hledáš osvětlení, řekla mamka, nové auto není řešením.
U krajnice rostly náprstníky s nachovými a bílými květy na vysokých stoncích. "A digitalis," prohlásila mamka, "ten nezabírá taky."
Když sníte květy náprstníku, bude vám na zvracení, budete třeštit a mít rozmazané vidění.
Nad nimi se do nebe tyčila hora, která zachycovala mraky a byla porostlá borovicemi a výš měla i nějaký ten sníh. Byla tak velká, že ať pochodovali, jak dlouho chtěli, zůstávala pořád na stejném místě.
Mamka si z kabelky vyndala bílou trubičku. Opřela se malému pitomečkovi o rameno, aby měla lepší rovnováhu, strčila si trubičku do jedné nosní dírky a pořádně nasála. Pak trubičku upustila na šterkovou krajnici a jen stála a dívala se na horu.
Hora byla tak velká, že by kolem ní mohli klidně kráčet věčně.
Když ho mamka pustila, pitomý klučík zvedl trubičku. Otfel z ní podolkem košile krev a podal jí ji.
"Trichloretan," oznámila mamka a přidržela mu trubičku, ať se podívá. "Po rozsáhlém testování jsem zjistila, že to je nejlepší léčba na nebezpečný přebytek lidského vědění."
Zahrabala trubičku zase do kabelky.
"Například ta hora," ozvala se. Stiskla mezi palec a ukazováček bradu pitomého kluka a přinutila ho, aby se díval tam, co ona. "Ta velká nádherná hora. Myslím, že se mi ji na jedinou přelétavou chvíli podařilo opravdu vidět."
Další auto zpomalilo, nějaké hnědé a čtyřdvéřové, nějaký příliš nový model, a tak mamka jen mávla, ať jede dál.
Na krátký záblesk moka viděla horu, aniž by myslela na dřevařství a lyžařská střediska a laviny, lesoparky, tektoniku zemských desek, mikroklima, deštný stín nebo jin a jang. Viděla horu bez podpůrné kostry jazyka. Bez klece asociací.
Viděla ji, aniž by se dívala skrz čočku všech pravd o horách, které znala.
A to, co v tom záblesku zahlédla, to dokonce ani nebyla "hora". Nebyl to přírodní zdroj. Nemělo to jméno.
"To je veliký cíl," pravila. "Najít lék na vědění."
Na vzdělání. Na život, který probíhá v našich hlavách.
Po dálnici míjela auta a mamka a pitomý chlapec pořád šli a hora pořád dřepěla tam, co dřív.

Už od biblického příběhu Adama a Evy je lidstvo tak trochu příliš chytré, než aby mu to šlo k duhu, řekla mamka. Už od té doby, kdy snědl to jablko. Jejím cílem bylo najít když ne lék, tak aspoň léčebnou metodu, která by lidem vrátila nevinnost.

Formaldehyd nezabírá. Digitalis nezabírá.

Nezvládne to podle všeho žádný rauš, ani kouření muškátového květu nebo muškátového oříšku nebo slupek od buráků.

Žádný kopr ani listy hortenzie ani šťáva z hlávkového salátu.

Po večerech někdy mamka propašovala kluka k cizím lidem na zahradu. Pila tam pivo, které nechali v pastech na slimáky a hlemýžďe, a odobávala jejich durman a blín a šantu kočičí. Přimáčkla se k zaparkovaným autům a nasávala pach z palivových nádrží. Odšroubovala víčko v trávniku a čichala jejich topný olej.

"Tak si myslím, že když nás mohla Eva do toho maléru dostat, zvládnou nás já dostat ven," tvrdila mamka. "Bůh vážně má rád podnikavce."

Zpomalovala i jiná auta, auta s celými rodinami, plná zavazadel a psů, ale mamka jen mávala, ať jedou dál.

"Malý mozek neboli cerebellum," vykládala, "tam je ten problém."

Nějak to zařídít, aby používala pouze mozkový kmen, a byla by vyléčená.

Bylo by to cosi mezi štěstím a smutkem.

Rybám se nestává, že by je trýznily divoké výkyvy nálad.

Mořská houba nikdy nemá den-blbec.

Štěrk jim pod nohama křupal a podkluzoval. Míjející auta vytvářela vlastní teplý vítr.

"Mým cílem," řekla mamka, "není zjednodušit si život."

Řekla: "Mým cílem je zjednodušit samu sebe."

Pověděla pitomému hošíkovi, že semínka svačce nezabírají.

Zkoušela je. Účinky moc nevydrží. Listy batátů nefungují. A zrovna tak nefunguje pyretový extrakt z chryzantém. Ani čichání propanu. Ani listy reveně nebo azalek.

Mamka strávila noc v něčí zahradě a oni pak našli kousanec skoro na každé rostlině.

Tyhle "kosmetické drogy", říkala, tahle sedativa a antidepresiva, řeší jen symptomy většího problému.

Každá závislost, tvrdila, je jen způsob, jak řešit jeden a tentýž problém. Drogy nebo přejídání nebo alkohol nebo sex, je to jen jiný způsob, jak najít mír. Uniknout tomu, co víme. Našemu vzdělání. Našemu soustu z jablka.

Jazyk, vykládala, je jen způsob, jak vysvětlením popřít zázrak a slávu světa. Rozložit na prvočinitele. Zapřít. Řekla, že lidé se nedokážou vypořádat s tím, jak nádherný svět ve skutečnosti je.

S tím, že se nedá vysvětlit ani pochopit.

Před nimi na dálnici byla restaurace a všude kolem ní parkovaly kamiony větší než restaurace sama. Parkovala tam i některá z těch nových aut, která mamka nechtěla. Bylo cítit hodně různých jídel, jak se smaží v jednom a tomtéž žhavém oleji. Byly cítit motory běžící naprázdno.

"Nežijeme už ve skutečném světě," prohlásila. "Žijeme ve světě symbolů."

Mamka se zastavila a vsunula ruku do kabelky. Chytila chlapce za rameno a stála a dívala se na horu. "Už jenom poslední mrknutí na realitu," oznámila. "A pak se naobědváme."

Nato si vložila bílou trubičku do nosu a nadechla.

24

Podle Paige Marshallové přijela moje máma z Itálie už těhotná.

Ten rok se do jednoho kostela v severní Itálii někdo vloupal. To všechno stálo v mámině diáři.

Podle Paige Marshallové.

Moje máma si vsadila na jakousi novou metodu podpory plodnosti. Bylo jí skoro čtyřicet. Vdaná nebyla a manžela nechtěla, ale kdosi jí slíbil zázrak.

Tentýž kdosi se znal s kýmsi, kdo jednomu knězi ukradl zpod postele krabici od bot. V té krabici od bot byly poslední pozemské ostatky jistého muže. Kohosi slavného.

Byla to jeho předkožka.

Šlo o relikvii, takovou tu vábničku, na kterou se za středověku lákaly do kostelů davy. Jeden z řady proslulých penisů, které jsou ještě pořád na scéně. V roce 1977 si jistý americký urolog koupil za zhruba čtyři tisíce dolarů třicetimetový vysušený penis Napoleona Bonaparta. Rasputinův třicetimetový penis údajně spočívá na sametu v naleštěné dřevěné skříňce v Paříži. Padesátimetová obludnost Johna Dillingera údajně má být v nádobě s formaldehydem v Reedově lékařské klinice pozemního vojska.

Podle Paige Marshallové v mámině diáři stojí, že embrya vytvořená z tohoto genetického materiálu byla nabídnuta šesti ženám. Pět z nich se nikdy nepropracovalo k porodu.

Šesté embryo jsem já. A předkožka patřila Ježíši Kristu.

Tak šílená moje máma byla. Dokonce už před pětadvaceti lety byla takhle pošahaná.

Paige se zasmála a naklonila se, že další stařeně vyčistí zuby zubním hedvábím.

"Musíš matce přiznat, že je originální," utrousila.

Podle katolické církve se Ježíš shledal se svou předkožkou při svém vzkříšení a nanebevzetí. Podle vyprávění svaté Terezie z Avily Ježíš, když se jí zjevil a vzal si ji za nevěstu, použil svou předkožku jako snubní prsten.

Paige vytáhla šňůrku z mezírky mezi stařeninými zuby a krev a jídlo jí potřísnily skla jejich vlastních černých brýlí.

Černý mozeček vlasů hopsal ze strany na stranu, jak se snažila prozkoumat horní řadu zubů.

"I kdyby vyprávění tvojí matky bylo pravdivé," ozvala se,

"není tu žádný důkaz, že ten genetický materiál pocházel od skutečné historické osoby. Je mnohem pravděpodobnější, že tvým otcem byl prostě nějaký chudý židovský nýmand."

Stará paní na křesle, co otevírala rukám doktorky Marshallové ústa, protočila oči a zadívala se na mě.

"Tím pádem," povídá Paige Marshallová, "by tvoje spolupráce měla být bez problémů."

Spolupráce?

"Na léčbě, co chystám pro tvoji matku."

Zabít nenarozené dítě. I pokud nejsem on, říkám, stejně mám dojem, že by to Ježíš neschvaloval.

"Samozřejmě že schvaloval," namítla Paige. Vycukla šňůrku, až žmolek mezizubní ucpávky vylétl na mě. "Neobtětoval Bůh vlastního syna, aby zachránil lidstvo? Nepíše se to tak?"

A je to tu znovu, to nezřetelné spojení mezi vědou a sadismem.

Mezi zločinem a obětí. Mezi vraždou vlastního dítěte a tím, co

Abrahám v bibli málem udělal Izákovi.

Stařena odvrátila od doktorky Marshallové tvář a jazykem si vystrčila šňůrku i kousky zakrvaveného jídla z úst.

Podívala se na mě. "Tebe znám," oznámila skřípavě.

Stejně bezděčně, jako bych si odkýchl, říkám: Omlouvám se.

Lituju, že jsem jí oddělal kočku. Ze jsem jí přejel autem přes záhony. Lituju, že jsem sestřelil stíhačku s jejím manželem.

Lituju, že jsem jí spláchl křečika do hajzlu. S povzdechem jsem se jí optal: "Zapomněl jsem snad na něco?"

"Paní Cunimicuová," povídá Paige, "potřebuji, abyste hodně otevřela ústa."

A paní Cunimicuová řekla: "Byla jsem se synem a jeho rodinou na večeři a ty ses dusil a málem jsi umřel." Řekla: "Můj syn ti zachránil život."

Řekla: "Byla jsem na něj tolik hrdá. Ještě pořád o tom lidem vypráví."

Paige Marshallová se na mě podívala.

"Čistě mezi námi," dodala paní Cunimicuová, "mám dojem, že až do toho večera si Paul, to je můj syn, vždycky připadal, že je spíš zbabělec."

Paige si sedla a dívala se na stařenu a zas na mě a znovu a tam a sem.

Paní Cunimicuová si propletla prsty pod bradou, zavřela oči a usmála se. "Moje snacha," pokračovala, "se chtěla dát rozvést, ale když viděla, jak tě Paul zachránil, zase se do něj zamilovala."

Řekla: "Já vím, že jsi to jenom hrál. Ale všichni ostatní viděli jen to, co vidět chtěli."

Řekla: "Máš v sobě nesmírnou schopnost dávat lásku."

Stařena seděla a usmívala se a řekla: "Máš velice šlechetné srdce, to já poznám."

Tak rychle, jako bych kýchal, jí oznámím: "Jste posraná vrásčitá máklá baba."

A Paige sebou škubne.

Vykládám jim oběma, že mě unavuje, jak se mnou vymetou kdeco. Jasný? Takže si na nic nebudem hrát. Nemám ani prd, jakýpak srdce. Nepřimějte mě, abych cokoli cítil. Nedostanete mě.

Jsem pitoměj, necitelněj, pletichářskej hajzl. A šlus.

Tahle paní Cunimicuová. Paige Marshallová. Uršula. Nico.

Táňa, Lizá. Moje máma. Jsou dny, který vypadají jako utkání mezi mnou a všema pitomýma slepicema, co jich na tom zasraným světě je.

Jednou rukou chytanu Paige Marshallovou za paži a vleču ji ke dveřím.

Nikdo mě nezblbne tolik, abych se cítil jako Kristuspán.

"Poslechni," začnu. Rvu. "Kdybych toužil zažívat city, tak si kurva zajdu do kina!"

A stará paní Cunimicuová se usměje a povídá: "Dobrotu svojí skutečné povahy zakrýt nemůžeš. Přímou září, každý ji může vidět."

Držte hubu, poradím jí. A Paige Marshallové řeknu: "Pojď sem."

Však já jí dokážu, že nejsem Ježíš Kristus. Skutečná povaha?

Žvást. Žádná lidská duše není. City jsou jen žvást. Láska je žvást.

A já táhnu Paige po chodbě.

Žijeme a umíráme a všechno další je jen chorobný přelud.

Jenom pasivní slepičí žvásty o citech a prožitcích. Není žádná duše. Není žádný Bůh. Jsou jen rozhodnutí a nemoci a smrt.

A já nejsem nic než sprostý, prasácký beznadějný sexoholik a nemůžu se změnit a nemůžu přestat a nikdy nebudu nic jiného.

A prokážu to.

"Kam mě to vedeš?" zajímá se Paige, klopýtá a brýle a bílý plášť má pořád tečkované jídlem a krví.

Už teď si představuju ohavnosti, abych nevystříkl moc brzy, tak třeba domácí zvířátka, namočená benzinem a zapálená.

Vybavuji si toho šmejdského Tarzana a jeho cvičeného opičáka.

Myslím si, že tohle není nic než další debilní kapitola méj čtvrté fáze.

Zastavit čas. Fosilizovat okamžik. Zařídít, aby šukání trvalo navěky.

Vedu ji do kaple, odpovídám Paige. Jsem syn šílené matky. Ne syn boží.

Ať Bůh dokáže, že nemám pravdu. Může mě rozmáznout bleskem.

Vedu ji na oltář, sakra.

je klučina nedokázal srovnat v hlavě.

Obtěžování třetího stupně nebo bezohlednost druhého stupně nebo pohrdání prvního stupně nebo otravování druhého stupně, a kvůli tomu pak byl pitomý klučík tak vylekaný, že nedělal nic než to, co všichni ostatní. Cokoli nového nebo odlišného bylo nejspíš proti zákonu.

Cokoli riskantního nebo dobrodružného by jednoho jistě dostalo za katr.

Proto všichni tolik toužili promluvit si s mamkou.

Tentokrát byla venku z vězení jen pár týdnů a už se začaly dít věci.

Zákonů bylo strašně moc a samozřejmě taky bylo bezpočtu způsobů, jak to pohnojit.

Nejdřív se policie vyptávala na kupony.

Někdo si v centru zašel do kopírovacího střediska a na počítači si vytvořil a vytiskl stovky kuponů, které slibovaly zdarma oběd či večeři pro dva v hodnotě sedmdesát pět dolarů, s neomezenou platností. Všechny kupony byly vloženy do nabídkových dopisů, v nichž bylo poděkování za to, že jste tak výtečný zákazník, a kde se říkalo, že přiložený kupon je speciální reklamní nabídka.

Nemuseli jste udělat nic, jen si zajít na jídlo do restaurace hotelu Čtyřlístek.

Až se číšník vytasí s účtenkou, můžete jednoduše zaplatit kuponem. Včetně spropitného.

Tohle všechno někdo udělal. Rozeslal těch kuponů stovky poštou.

Akce nesla všechny znaky podniků paní Idy Manciniové.

Mamka pracovala v restauraci hotelu Čtyřlístek jako servírka po celý první týden, co se dostala z domova na půl cesty, ale vyrazili ji, protože hostům o jejich jídle říkala věci, které nechtěli vědět.

Pak prostě zmizela. Několik dnů nato neidentifikovaná žena při klidné, nudné části nějakého velkého, módního baletního představení vyběhla v hledišti do středové uličky a řvala.

Proto si policisté jednoho dne vyzvedli pitomého hošíka ze školy a odvezli ho do centra. Zjistit, jestli se mu třeba neozvala.

Mamka. Jestli třeba neví, kde se schovává.

Zhruba tou dobou několik set velice vzteklych zákazníků vtrhlo do kožišnictví s kupony na padesátiprocentní slevu, které dostali poštou.

Zhruba tou dobou tisícovka velmi vyděšených lidí dorazila na okresní kliniku pro léčbu pohlavních chorob a chtěli vyšetření, protože dostali dopisy s úřední hlavičkou okresu, které je varovaly, že jistý jejich dřívější sexuální partner byl diagnostikován jako nositel nějaké nakažlivé choroby.

Detektivové vzali toho kašpárka do centra v nijak neoznačeném autě a pak ho zavedli do patra v nijak neoznačené budově a poseděli s ním a jeho pěstounkou a vyptávali se, jestli se s ním Ida Manciniová nepokusila spojit.

A nemá nějakou představu, odkud bere finanční prostředky?

A proč podle něj dělá všechny ty ošklivé věci?

A klučina jen čekal.

Pomoc přijde brzy.

Mamka mu říkala, že je jí to líto. Lidi se tolik let dřeli, aby byl svět bezpečnější a organizovanější. Nikomu nedošlo, jak potom bude nudný. Když byl celý svět oplocen a rozparcelován a zdaněn a regulován, když byli všichni přešetřeni a registrováni a opatřeni adresou a záznamy. Nikde nebylo moc prostoru pro dobrodružství, leda kromě takového, co se dá koupit. Na lochnesce. V kině. Jenže stejně to nemohlo být nikdy víc než falešné vzrušení. Každý věděl, že dinosauři ty děti nakonec nesežerou. Zkušební obecenstvo vždycky hlasováním rozhodlo, že nebude šance ani na větší falešnou katastrofu. A protože skutečná katastrofa, skutečné riziko jsou vyloučeny, nezbyla nám žádná naděje na skutečnou spásu. Na skutečnou euforii. Skutečné vzrušení. Radost. Objevování. Vynalézání,

Stejně zákony, které nám dopřávají bezpečí, nás zároveň odsuzují k nudit.

Bez přístupu k pravému chaosu nikde nebudeme mít pravý mír duše.

Leda by se všechno zhoršilo, nic se nezlepší.

Takovéhle věci mu mamka vykládávala.

Říkávala: "Jediná hranice, co zbyla, je svět nehmatatelného.

Všechno ostatní je příliš natěsno sešpendlené."

Zavřené v kleci příliš početných zákonů.

Nehmatatelným myslela internet, film, hudbu, literaturu, výtvarné umění, klevety, počítačové programy, cokoli nerealného.

Virtuální reality. Věci jen jako. Kulturu.

Nerealné má víc moci než reálné.

Protože nic není tak dokonalé jako to, co si dokážeme představit.

Protože přetrvávají jediné nehmotné ideje, pojmy, víry, výmysly. Kámen se drolí. Dřevo hnije. Lidé, inu, lidé umírají. Zato věci tak křehké jako myšlenka, sen, báje, ty tu jsou dál a dál.

Jen umět změnit lidské myšlení, říkala. To, jak berou sami sebe. To, jak berou svět. Kdyby to člověk dovedl, mohl by změnit i celý jejich život. A to je jediná trvalá věc, jakou může vytvořit.

A kromě toho, říkala mamka, budou tvoje vzpomínky a vyprávění a dobrodružství do jisté míry to jediné, co po sobě zanecháš.

Naposledy u soudu, než šla naposledy do vězení, se mamka před soudcem hrdě narovnala a pověděla mu: "Mým cílem je být motorem vzruchů v životě druhých."

Zadávala se pitomému chlapečkovi zpřímá do očí a řekla:

"Mým záměrem je dopřát lidem skvělé historky k vyprávění."

Než ji stráž odvedla s železky na rukou dozadu, zakřičela:

"Odsuzovat mě je zbytečné. Naše byrokracie a naše zákony stejně udělaly ze světa jeden čistý, bezpečný pracovní lágr."

Zakřičela: "Vychováváme generaci otroků."

A pak zase šupky s Idou Manciniovou do vězení.

Nenapravitelná není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Ta nezjištěná žena, ta, co při baletu běhala po uličce, ta křičela: "Učíme naše děti bezmocnosti."

Upalovala uličkou k požárnímu východu a vřískala: "Jsme tak uzpůsobení a zmanipulování, že tohle už sakra ani není svět, je to výletní plavba."

A ten pitomý malý připsražený potíživista, jak tak seděl u detektivů, se zeptal, jestli by u toho nemohl být taky pan obhájce

Fred Hastings.

A jeden detektiv utrousil velice sprosté slovo.

A v tom okamžiku se rozezněl požární poplach.

A i když zvonek drnčel, detektivové se pořád vyptávali:

"NEMÁŠ PONĚTÍ, KDE BY SE TVOJE MATKA DALA NAJÍT?"

Přeřvávali zvonění a ptali se:

"NEMOHL BYS NÁM ASPOŇ POVĚDĚT, CO MÁ ZA LUBEM PŘÍŠTĚ?"

Pěstounka hulákala přes alarm a ptala se:

"COPAK TY NÁM NECHCEŠ POMOCT, ABYSME JÍ MOHLI POMOCT?"

A pak poplach přestal.

Do dveří nakoukla nějaká paní a povídá: "Jen klid, pánové.

Asi to byl jenom planej poplach."

Požární poplach už neohlašuje požár, kdepak, už ne.

A ten sráč mňává, ten kluk povídá: "Můžu si u vás skočit na záchod?"

26

Ze zdola se na nás dívá půlměsíc zrcadlící se ve stříbrné plechovce od piva. Klečíme s Denny u někoho na zahrádce a Denny ukazovákem odcvrnkává slimáky a hlemýždě. Pak zvedne plechovku plnou až po okraj, odraz a opravdový obličej se pořád víc a víc blíží a nakonec se ty falešné rty dotknou těch pravých.

Denny vypije asi půlku piva. "Takhle pijou pivo v Evropě, vole," povídá.

Z pastiček na slimáky?

"Ale ne, vole," na to Denny. Podá mi plechovku. "Zvětralý a zteplálý."

Políbím vlastní odraz a piju a měsíc mi nakukuje přes rameno.

Na chodníku na nás čeká kočárek a pneumatiky má dole rozplácnutější než nahoře. Dno kočárku se pronáší k zemi a v růžovém povijanu je zabalený pískovcový balvan příliš velký, než abychom ho Denny nebo já zvedli. Na horním okraji dečky je nastrčená růžová dětská hlavička z gumy.

"To s tím souložením v kostele," ozve se Denny. "Tos neudělal, ze ne:"

Nejen že neudělal. Já to nedokázal.

Nedokázal jsem klátit, vrznout si, jebat, našroubovat ho tam, špuntovat. Všechny ty eufemismy, co nejsou eufemismy.

My dva s Denny jsme jenom obyčejní chlapíci, co vzali o půlnoci dítě na projížďku. Dva roztomilí mladí pánové v téhle roztomilé čtvrti s velkými domy usazenými na vlastních zahradách.

Se všemi těmi domy vybavenými soběstačnou, klimatizovanou, apartní iluzí bezpečí.

My dva s Denny jsme asi tak nevinní jako nádor.

Neškodní jako houba, co obsahuje psilocybin.

Je to tak nóbl čtvrť, že dokonce i to pivo pro slimáky je dovezené z Německa nebo z Mexika. Hupneme přes plot do další zahrádky a čmúcháme pod keřky po další rundě.

"Hele, vole," začnu a nahlížím pod listy a křoví. "Ty si nemyslíš, že mám dobrý srdce, že ne?"

A Denny řekne: "Propána, to ne, vole."

Obešli jsme už pár ulic a pár zahrad s pivem, takže vím, že Denny mluví pravdu. "A nemyslíš si," vyzvídám, "že potají jsem vlastně citlivý člověk a zosobnění dokonalý křesťanský lásky."

"Kdepak, vole," vrtí hlavou Denny. "Jseš zmrď."

A já na to: "Díky. Jenom se ptám."

A Denny vstane, zpomalně, táhne to jen nohama, a v plechovce v jeho dlaních je další odraz nočního nebe a on ohlásí:

"Našel, vole."

Co se týče mě a toho kostela, vykládám mu, tak víc mě zklamal

Bůh než já sám. Měl mě rozmáznout bleskem. No co, Bůh je bůh.

A já jsem jenom zmrď. Dokonce jsem Paige Marshallovou ani nesvlékl. Stetoskop měla pořád na krku, houpal se jí mezi ňadry, a já jsem ji přimáchl zadkem k oltáři. Ani jsem jí nesundal plášť.

Přitiskla si stetoskop na prsa a řekla: "Dělej rychle." Řekla.

"Chci, aby ses synchronizoval s mým srdcem."

To je neřád, že ženská se nikdy nemusí ani za mák držet, aby se neudělala moc brzy.

A já jsem prostě nemohl. Ta pitomost s Ježíšem mě už válcovala naplocho.

Denny mi podá pivo a já se napiju. Denny vyplivne mrtvého slimáka a poradí mi: "Vole, radši to pij skrz zuby."

Dokonce i když je Paige Marshallová, když je paní doktorka

Marshallová v kostele a natažená na oltáři a svlečená, prostě nechci, aby se z ní stala další matrace v řadě.

Protože nic není tak dokonalé jako to, co si dokážeme představit.

Protože nic není tak vzrušující jako vaše výmysly.

Nadechnout. A pak vydechnout.

"Hele, vole," povídá Denny. "Tohle už bude poslední na noc.

Seberem šutr a jedem domů."

Už jenom jednu řadu baráků, jo? Už jenom jednu rundu zahrádek. Nejsem dost namol, abych na celý tenhle den zapomněl.

Je to tak nóbl čtvrt'. Přeskočím plot do vedlejší zahrady a přistanu na hlavě v něčích růžích. Kdesi zašteká pes.

Celou tu dobu, co jsme byli u oltáře a já se pokoušel přimět ocas, aby ztvrdnul, na nás shlížel kříž, naleštěné světlé dřevo.

Žádný ztrýzněný pán. Žádná trnová koruna. Žádné obletující mouchy a pot. Žádný smrad. Žádná krev ani utrpení.

Aspoň ne v tomhle kostele. Žádný krvavý déšť. Žádná invaze kobylek.

Paige celou tu dobu jen stála se stetoskopem na uších a poslouchala vlastní srdce.

Andělíci na stropě byli přemalováni. Světlo deroucí se skrz mozaikové sklo bylo hutné a zlaté a vznášel se v něm prach. Dopadalo v silném pevném sloupu, teplém a těžkém sloupu, který se linul až na nás.

Prosím pozor, byl by doktor Freud tak laskav a zvedl bílý telefon?

Svět symbolů, žádný skutečný svět.

Denny se dívá, jak jsem uvízl a krvácím od trnů, mám potřhané šaty a ležím v křoví. "Já to myslel dobře," povídá.

"Tohle je určité poslední varování."

Vůně růží, pach inkontinence u svatého Antonína.

Pes se rozštěká a škrábe na zadní dveře, aby ho pustili ven.

V kuchyni se rozsvítí a v okně se někdo objeví. Pak se rozsvítí i na zadní verandě a to byste koukali, jak rychle se odlifruju z toho trní a běžím na ulici.

Proti nám po chodníku jde pár, jdou v objetí a tulí se k sobě.

Žena se tváří tře muži o klopu a on ji líbá na temeno.

Denny už tlačí kočárek, tak rychle, že se přední kola zasekávají v trhlinách na chodníku, a gumová dětská hlavička odletí.

Růžová hlavička s rozevřenými skelnými očima proletí kolem šťastného párečku a dokutálí se do škarpy.

"Vole," říká mi Denny, "moh' bys mi to sebrat?"

Šaty mám orvané a lepkavé od krve, ve tváři mám zaseknuté trny, proběhnu kolem páru a seberu hlavu z listů a svinstva.

Muž vyjekne a odtáhne se.

A žena řekne: "Viktore? Jsi přece Viktor Mancini. Propána."

Určitě mi zachránila život, protože fakt nemám ánunk, kdo to je.

Když jsem to tam v kapli vzdal, když jsme si už zapínali šaty, oznámil jsem Paige: "Na tu fetální tkáň, zapomeň. Pusť z hlavy to, že nesnáším silné ženy." A dál: "Chceš znát ten skutečný důvod, proč tě nebudu šukat?"

Dopínám si knoflíky na pumpkách a vykládám jí: "Možná je to vlastně tak, že bych tě radši chtěl mít rád."

Paige má obě ruce nad hlavou a stahuje černý mozeček z vlasů zase natěsno. "Třeba se sex a dobrý vztah ke druhému navzájem nevylučují."

A já se rozesměju. Utahuju si nákrčník a oznamuju jí, že ano.

Ze určitě se vylučují.

Dostali jsme se s Denny až k číslu sedm set čehosi, o čem cedule tvrdí, že to je Březová ulice. Denny tlačí kočárek a já mu povídám: "Vzal jsi to špatným směrem, vole." Ukážu dozadu a povídám: "Mámin dům je támhle."

Denny drandí dál a dnem kočárku taktak že nedře o chodník.

Šťastný páreček stojí s otevřenými pusami, jsou už o dvě ulice dál, ale pořád se na nás dívají.

Doběhnu vedle něj a házím si růžovou hlavu panenky z ruky do ruky. "Vole," říkám. "Otoč to."

"Nejdřív se musíme dostat za číslo osm set," na to Denny.

A tam je co?

"Nemělo by tam bejt nic," vysvětluje Denny. "Patřovalo to strejdovi Donovi."

Zástavba skončí a blok číslo osm set je volná parcela, na dalším bloku za ní stojí zase domy. Parcela je zarostlá vysokou trávou a u krajů jsou vysazené staré jabloně, které mají kůru celou popukanou a kroutí se nahoru do tmy.

Uvnitř, za nějakým křovím, za šlahouny ostružin a za keřiky se spoustou trnů na každé větvičce, tam uprostřed je holé místo.

Na rohu je velká cedule, lepenka natřená na bílo a nahoře na ní je obrázek domů z červených cihel, které stojí jeden vedle druhého a z oken s květníky mávají lidi. Pod domy stojí černě napsáno: ZDE STAVÍ OKRES MENNINGTOWN RODINNÉ

DOMKY. Země dole pod cedulí je celá posněžená oprýskanou bílou barvou. Při pohledu zblízka je vidět, že lepenka se kroutí a cihlové domky jsou popraskané a vybledlé do růžová.

Denny překulí balvan z kočárku a on dopadne do vysoké trávy u chodníku. Vyklepe růžovou přikrývku a podá mi dva rohy.

Společně ji složíme a Denny říká: "Kdybys chtěl právej opak životního vzoru, tak to je můj strejda Don."

Pak Denny hodí složenou přikrývku do kočárku a začne ho tlačit zpátky k domovu.

A já za ním volám: "Vole, ty ten kámen nechceš?"

A Denny odpoví: "V místní organizaci Matek proti alkoholu za volantem určitě uspořádali oslavu, když se dozvěděli, že starej

Don Menning je mrtvej."

Vítr se zvedne a ohýbá vysoké traviny. Teď tu nebydlí nikdo, jen rostliny, a přes tmavý střed parcely je vidět v protější ulici světla na verandách domů. Mezi tím se črtají černé klikyháky přestárých jabloní.

"Takže je to park?" ptám se.

"Ani ne," odpoví Denny. Pořád jde a dodá: "Patří to mně."

Hodím po něm hlavu panenky: "Fakt?"

"Před pár dnama mi to naši volali," utrousí a chytí hlavu a upustí ji do kočárku. Kráčíme pod světly, kolem ztemnělých domů, co patří kdekomu.

Moje boty na přezku se blýskají, ruce mám vražené do kapes.

"Hele, vole?" nadhodím. "Určitě si nemyslíš, že bych byl něco na způsob Ježíše Krista, že ne?"

A dodám: "Prosím tě, řekni, že ne."

Jdeme dál.

A Denny dál tlačí kočárek a povídá: "Postav se k tomu čelem, vole. Málem jsi souložil na stole Páně. Už se po tý šikmý ploše řítíš nejvyšší rychlostí."

Jdeme dál a účinky piva vyprcháávají a jednoho až překvapí, jak je noční vzduch studený.

"Prosím tě, vole," škemrám. "Pověz mi pravdu."

Nejsem dobrý a laskavý a soucitný a nic z těchhle sraček.

Jsem prostě a jednoduše bezohledná nula s mršinou místo mozku. Tak to vyžiju. Takový jsem. Jenom obšournický, vyfikundistický, vobjízdecký mizerný srač a sexuální maniak, a na to bych nikdy, nikdy neměl zapomínat.

"Pověz mi ještě jednou, že jsem bezcitnej zmrď," dožaduju se.

27

Dneska večer to má proběhnout tak, že se schovám ve skříni v ložnici, až se ta holka bude sprchovat. A až vyleze ven celá mokrá a vzduch bude samá pára a mlha od spreje na vlasy a parfému, až vyjde, bude až na krajkový župánek nahý. Pak vyskočím s nějakou punčochou navlečenou přes hlavu a s tmavými brýlemi. Hodím ji na postel. Přiložím jí k hrdlu nůž. A pak ji znásilním.

Tak je to prosté. Sešup po šikmé ploše pokračuje.

Hlavní je pořád si klást otázku: Co by Ježíš rozhodně neudělal?

Jenže přímo na posteli ji znásilnit nemůžu, upozornila, přehoz je hedvábný, světle růžový, nadělaly by se fleky. A taky ne na podlaze, protože koberec by ji dřel do kůže. Domluvili jsme se na podlaze, ale bude na ní osuška. Nevezmu žádnou lepší osušku pro hosty, říkala. Oznámila mi, že nechá odrbanou osušku na prádelníku a já ji budu muset rozložit na zemi s dostatečným předstihem, abych nepokazil atmosféru.

Než zajde do sprchy, nechá v ložnici otevřené okno.

Takže se schovávám ve skříni a jsem nahý a všechny její šaty z čistírny se na mě lepí a punčochu mám přes hlavu a mám na sobě tmavé brýle a držím ten nejtupější nůž, co jsem našel, a čekám.

Osuška už leží na podlaze. Punčocha tak hřeje, že mi po tváři jen crčí pot. Vlasy připlácnuté k hlavě mě začínají svědit.

U okna ne, nakázala mi. A taky ne u krbu. Řekla, ať ji znásilním blíž k šatní skříni, ale ne moc blízko. Řekla, ať se pokusím osušku rozložit na místě, kde se hodně chodí, ale koberec tam není zas tolik ošoupaný.

Ta holka se jmenuje Gwen a já jsem ji potkal v knihkupectví, v oddělení knih zabývajících se péčí o zdraví. Těžko říct, kdo sbalil koho, ale předstírala, že si čte knihu o léčbě závislosti na sexu ve dvanácti fázích a já jsem měl na sobě svoje maskáče pro štěstí a vrazil jsem do ní v ruce se stejnou knížkou a uvědomil jsem si, že to je zas jedna nebezpečná známost.

Dělají to i ptáci. A včely.

Ten nával endorfinů potřebuju. Na uklidnění. Můžu se utlouct po fenylmetylamínu. Takový jsem. Mám závislost. A co, komu to vadí?

V kavárně patřící k tomu knihkupectví mi Gwen řekla, ať si seženu provaz, ale ne nylonovou šňůru, protože to moc bolí.

A od konopného provazu má vyrážku. Šla by i elektrikařská izolační páska, ale ne přes ústa, a žádná lepicí páska.

"Strhávat si lepicí pásku," vysvětlila, "to je asi tak erotický, jako když si depiluju nohy."

Porovnali jsme si, kdy co máme, a vyloučili čtvrtěk. V pátek jsem měl pravidelné setkání sexoholiků. Tenhle týden pro mě nezbudou žádné pipinky. Sobotu trávim u svatého Antonína.

Ona většinou v neděli večer v kostele pomáhala s dobročinnou loterií, a tak jsme se dohodli na pondělku. V pondělí v devět, ne v osm, protože ona dělá pozdě do večera, a ne v deset, protože druhý den musím já být brzy ráno v práci.

Takže přišlo pondělí. Izolační páska je přichystaná. Osuška rozložená - a když na ni vyletím s nožem, ona řekne: "To máš na hlavě moje punčocháče?"

Zkroutím jí jednu ruku za záda a přiložím jí chladné ostří na krk.

"Upřímně řečeno," poznamená, "tos teda přehnal. Řekla jsem, že mě můžeš znásilnit. Ale určitě jsem neřekla, že mi můžeš zničit punčocháče."

Rukou s nožem chytanu klopou krajkového županu a snažím se ji ho strhnout z ramen.

"Počkej, počkej, počkej," brání se a pleská mě po ruce. "Ukaž, udělám to sama. Ty bys mi to roztrh." Vykrouť se mi.

Zeptám se, jestli si můžu sundat brýle.

"Ne," odsekne a vyklouzne ze županu. Pak zajde k otevřené skřini a pověsí župan na čalouněné ramínko. Jenže já skoro nevidím.

"Nebud' takovej sobec," povídá. Ted' je nahý a vezme mě za ruku a přiloží si ji na zápěstí. Pak si ruku dá za záda, otočí se a přimáčkne se nahými zády ke mně. Můj ocas se vrtí výš a výš, jak mě vzrušuje její teplá mezírka na zadku.

"Potřebuju, aby násilník byl anonymní," vysvětluje.

Vykládám jí, že koupit si punčocháče je moc trapné. Chlap, který kupuje punčocháče, je buď lupič, anebo uchyl; každopádně si od vás pokladní možná ani ty peníze nemusí vzít.

"Panejo, přestaň kňourat," zpraží mě. "Každej násilník, co u mě kdy byl, si přines vlastní punčocháče."

A navíc, vykládám jí, když se člověk podívá do regálu, mají tam punčocháče všech barev a velikostí. Tělová barva, hnědá, béžová, tříslová, černá, kobaltová, a nikde není napsáno "vhodné k natažení přes hlavu".

Odvrátí se a zasténá. "Můžu ti něco říct? Můžu ti říct jednu jedinou věc?"

Copak, ptám se.

A ona: "Hrozně ti táhne z pusy."

Když jsme seděli v kavárně v knihkupectví a ještě sprádali scénář, řekla: "Hlavně nezapomeň předtím dát nůž do ledničky.

Potřebuju, aby byl fakt moc a moc ledověj."

Zeptal jsem se, jestli nemůžu použít gumový nůž.

A ona řekla: "Nůž je pro celkovou úroveň mýho prožitku moc důležitěj."

Řekla: "Nejlíp když mi přiložíš ostří nože na krk dřív, než bude mít pokojovou teplotu."

Řekla: "Ale dávej pozor, protože jestli mě náhodou šmikneš," naklonila se ke mně přes stůl a vystrčila na mě bradu, "jestli mě jenom malinko škrábneš, dostanu tě do vězení, ještě než si stihneš natáhnout kalhoty."

Upíjela bylinkový čaj a pak odložila šálek na podšálek a povídá: "Moje nosní dutiny by ocenily, kdybys na sebe neplácal žádnou kolínskou nebo vodu po holení nebo deodorant se silnou vůní, protože jsem velice citlivá."

Tyhle nadřžené sexoholické kočky mají tak vysokou toleranci.

Prostě se nedokážou nenechat přefíznout. Nemůžou s tím přestat, ať věci začnou být jakkoli ponižující.

Bože, jak to mám rád, když v té závislosti nejsem sám.

V kavárně si Gwen zvedla kabelku do klína a začala v ní hrabat. "Tumáš," a rozložila mi ofocenou stránku se seznamem podrobností, na kterých trvá. Úplně nahoře stálo:

U znásilnění jde o dominanci. Ne o romantiku. Nezamilovávej se do mě. Nelíbej mě na ústa. Nečekej, že se po aktu zdržíš. Nechtěj si u mě zajít na záchod.

Je pondělí večer, jsem v její ložnici, ona je nahá a mačká se na mě a říká: "Chci, abys mě uhočil." Říká: "Ale ne moc silně a ne moc lehce. Prostě tak akorát, abych se udělala."

Jednou rukou jí držím ruku za zády. Dře se o mě zadkem a má ho až na bílé čárky od šňůrek opálený, zato tvář má bledou a voskovkou od přílišných dávek zvlhčujících krémů. V zrcadle na dveřích šatní skříně ji spatřím zepředu a vidím, jak jí můj obličej vykukuje přes rameno. Vlasy a flíčky potu na místech, kde se moje prsa a její záda tisknou k sobě. Její pokožka je cítit horkým plastem, jako opalovací lehátko. Druhou rukou držím nůž, tak jak to chce, ptám se, to ji mám praštit tím nožem?

"Ne," vysvětluje. "To bys mě bodnul. Když někoho praštíš nožem, tak se tomu říká bodání." A dodá: "Nůž polož a uhoď mě dlaní."

Takže se chystám odhodit nůž.

A Gwen říká: "Na postel ne."

Takže odhodím nůž na prádelník a napřáhnu ruku k ráně.

Když je ke mně zády, je to fakt dost nešikovné.

A ona řekne: "Ale ne do obličeje."

Takže namířím ruku trochu níž.

A ona řekne: "A nebij mě do prsou, nebo se mi udělají bouličky."

Viz též: cystická mastitida.

Říká: "Co kdybys mě jenom plácnul přes zadek?"

Co takhle kdyby prostě zavřela klapačku, říkám já, a nechala mě, ať ji znásilním podle svého.

A Gwen říká: "Jestli to bereš takhle, tak si můžeš toho svýho pind'oura hned spakovat a vypadnout."

Protože před nedávným vylezla ze sprchy, kožešinku má měkkou a hustou, ne tak spláclou a zmatnělou, jako když nějaké ženě sundáte spodní prádlo. Volnou rukou se jí tam vkradu mezi nohama a připadá mi falešná, gumová, umělohmotná. Příliš hebká.

Mírně namaštěná.

"Co to máš s pochvou?" ptám se.

Gwen se podívá dolů. "Cože?" zeptá se. "Aha, tohle. To je Femidom. Dámský kondom. Kraje trochu čouhají. Nechci od tebe dostat žádnou nemoc."

Je to jen můj osobní názor, povídám, ale myslel jsem si, že znásilnění by mělo být spontánnější, no prostě zločin z vášně.

"To se hned vidí, že víš hovno o tom, jak někoho správně znásilnit," opáčí. "Dobrý násilník si zločin pečlivě naplánuje. Každou maličkost změní v rituál. Mělo by to být skoro jako církevní obřad."

To, co se tu děje, povídá Gwen, je posvátné.

V kavárně v knihkupectví mi podala ofocený list papíru a zeptala se: "Souhlasíš se všemi těmi podmínkami?"

Na papíru se psalo: Neptej se, kde jsem zaměstnaná.

Neptej se, jestli mě to nebolí.

U mě doma nekuř.

Nečekej, že zůstaneš přes noc.

Na papíru se psalo: Bezpečné slovo zní: PUDL.

Zeptal jsem se, co myslí tím bezpečným slovem.

"Pokud začne jít moc do tuhého nebo pokud to někomu z nás nebude sedět," vykládá, "stačí říct ,pudl' a všechno přestane."

Ptám se, jestli budu moct vystříknout.

"Pokud je to pro tebe tak důležitý..."

Tak jo, dobře, kde to mám podepsat?

Tyhle dojemné sexoholické kočky. Tak nadržené, jen ho tam mít.

Bez šatů vypadá trochu pohuble. Její kůže páli a je vlhká, jako by se z ní dala ždímat teplá mýdlová voda. Nohy má tak hubené, že se dotýkají až úplně u zadku. Ploché drobné prsy jako by byly přilepené k hrudníku. Pořád ji držím ruku za zády a dívám se na nás v zrcadle na dveřích skříně; má dlouhý krk a povíslá ramena, jako láhev od vína.

"Přestaň, prosím tě," ozve se. "To bolí. Prosím, nech mě, dám ti peníze."

Kolik? chci vědět.

"Přestaň, prosím tě," říká. "Nebo začnu křičet."

A tak jí pustím ruku a odstoupím. "Nekřič," požádám ji.

"Hlavně nekřič."

Gwen si vzdychne a pak se líně otočí a praští mě do prsou. "Ty debile!" zuří. "Neřekla jsem ,pudl'."

Je to sexuální obdoba hry na pikolu.

Zase se mi zakrouží do sevření. Pak dopajdám k osušce a ona říká: "Počkej." Zajde k prádelníku a vrátí se s růžovým umělohmotným vibrátorem.

"Hele," namítám, "ale na mě ho brát nebudeš."

Gwen se oklepe. "Samozřejmě že ne. Ten je můj."

"A co se mnou?" povídám.

A ona na to: "Je mi líto, příště si přines vlastní vibrátor."

"Ale ne," říkám, "co s mým penisem?"

A ptám se: "Jak ten do toho zapadá?"

Gwen si sedá na osušku a vrtí hlavou a říká: "Proč to vlastně dělám? Proč vždycky sbalím chlapa, co chce hlavně být milý a konvenční? Ještě aby ses se mnou nakonec nechtěl oženit!" Říká: "Jednou jedinkrát bych chtěla mít opravdu hrubiánský vztah.

Jednou jedinkrát!"

Říká: "Můžeš při tom znásilňování masturbovat. Ale jenom na osušce a jenom když mě vůbec nepocákáš."

Rozloží si osušku kolem zadku a poplácá na froté místečko kousek od sebe. "Až to bude," poradí mi, "můžeš ten svůj orgasmus umístit semhle."

Plácá rukou, plácý pláč.

No dobrý, tak jo, povídám, a teď co?

Gwen vzdychne a přistrčí mi vibrátor pod nos. "Zneužij mě!"

vybafne. "Ponižuj mě, ty blbče blbá! Zneučti mě, ty honibrku jeden! Ponižuj mě!"

Není mi úplně jasné, kde se to zapíná, a tak mi musí tlačítko ukázat. Pak se to rozvrčí tak silně, až to upustím. A ono to hopsá po podlaze a já tu potvornost musím chytat.

Gwen zvedne kolena a ta se spustí na strany, asi jako když se rozevře kniha, a já si kleknu na kraj osušky a zavedu tu bzučící špičku kousek mezi její měkké umělohmotné krajíčky. Druhou rukou si honím ptáka. Lýtká má vyholená a sbíhají se k vyklenutým chodidlům s modrým lakem na nehtech. Leží se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima a roztaženýma nohama. Ruce sepne natažené nad hlavou, až se jí ňadra vytáhnou do dokonalých kupiček do dlaně a vyrazí: "Ne, Dennisi, to ne. To nechci, Dennisi."

Nedělej to. Ne. To nesmíš."

"Jmenuju se Viktor," já na to.

A ona říká, ať držím klapačku, že se soustředí.

A já se snažím, abychom si oba pěkně užívali, jenže tohle je sexuální obdoba toho, když se drbete na břicho a zároveň na hlavě.

Buď se soustředím na ni, anebo na sebe. To, anebo ono, každopádně je to jako nepovedená trojička. Jeden vždycky jde z kola ven. Vibrátor je navíc kluzký a je dřina ho udržet. Zahřívá se a zavání gumou a kouřem, jako by uvnitř něco hořelo.

Gwen jen na škvírku pootevře jedno oko, zamžourá, jak si proháním péro, a varuje mě: "Já první!"

Zápasím s ocasem. Protahuju Gwen. Protahuju Gwen. Spíš než jako pachatel znásilnění si připadám jako kominík.

Konečky

Femidomu pořád zajiždějí dovnitř a já musím přestávat a dvěma prsty je vytahovat.

"Ne, Dennisi," skučí Gwen. "Přestaň, Dennisi, přestaň," hlas jí vychází hluboko z hrdla. Odhrnuje si vlasy a zajíká se.

Femidom zase vklouzne dovnitř a já ho nechám tak. Vibrátor ho zatluče hlouběji a hlouběji. Říká, ať si druhou rukou hraju s jejími bradavkami.

Tu druhou ruku potřebuju, namítnu. Koule mám stažené, jen to vypustit, a říkám: "Jo, to jo. Takhle jo."

A Gwen na to: "Opovaž se," a nasliní si dva prsty. Zabodne se do mě pohledem a šmidlá si prsty mezi nohama a snaží se mě předejnat.

A mně stačí si představit Paige Marshallovou, to je moje tajná zbraň, a je po závodě.

A v té chvíliče před výstřikem, v té chvíli, kdy se člověku stáhne řít, se obrátím k tomu místečku na osušce, jak říkala

Gwen. Připadám si pitomě a jako na povel, a moje bílé vojsko startuje ven a snad jen omylem jsem to nějak netrefil a letí to až na její růžový přehoz. Na tu její velkou, měkoučkou, nadýchanou růžovou krajinku. Obloukem vylétá dávka po dávce, žhavé srážející se chuchle všech velikostí, všude na přehoz a na polštáře a na růžové hedvábné třásně na krajích.

Co by Ježíš rozhodně neudělal?

Spermatický sprejer.

Vandalismus není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Gwen zhrouceně leží na osušce, přerývaně dýchá, oči má zavřené, vibrátor bzučí uvnitř ní. Obrací panenky, teče mezi prsty a šeptá: "Předběhnu tě..."

Šeptá: "Ty zmetku, já tě předběhnu..."

Cpu se zas do kalhot a sahám po kabátu. Bílé vojsko visí všude po posteli, po závěsech, po tapetách, a Gwen pořád leží a ztěžka dýchá a vibrátor z ní napůl vyklouzl. Chvilinku nato vyklouzl úplně a hopsá po podlaze jako mokrá masitá ryba.

Teprve pak

Gwen otevře oči. Začne se zvedat na loktech a uvidí tu spoušť.

Už jsem napůl v okně, ale ještě řeknu: "Jo, a mimochodem..."

Řeknu: "Pudl." A za sebou slyším první výkřik, který nepředstírá.

28

V létě roku 1642 se v massachusettském městě Plymouth stalo, že byl nezletilý chlapec obviněn z páchání sodomie s kobyloou, kravkou, dvěma kozami, pěti ovcemi, dvěma telaty a krocanem.

To je pravdivý příběh, je to v knížkách. V souladu s biblickými zákony dle třetí knihy Mojžíšovy, řečené Leviticus, přinutili chlapce, aby se díval, jak všechna zvířata zabili. Pak zabili i jej a jeho tělo hodili k mrtvým zvířatům na hromadu a pohřbili v neoznačené jámě.

To bylo ještě před terapeutickými debatními skupinami pro sexoholiky.

Kdyby ten chlapec psal svou zpověď pro čtvrtou fázi, bylo by to jako příručka pro drobné chovatele.

"Nějaké otázky?" ptám se.

Ctvrtáci se na mě jen dívají. Holčička ze čtvrté řady vznesla dotaz: "Co je to páchat sodomií?"

Zeptej se slečny učitelky, povídám.

Každou půlhodinu se po mně chce, abych dělal výklad dalšímu stádu čtvrtáků o kravinách, kterým se nikdo učit nechce, jako třeba, jak zapálit oheň. Jak vyřezat panenku s hlavičkou z jablíčka. Jak udělat inkoust z ořechů ořešáku černého. Jako by jim něco z toho pomohlo na dobrou univerzitu.

Kromě mrzačení nebohých kuřat sem taky všichni tihle čtvrtáci přinesou nějakou nákazu nebo parazita. Není žádná záhada, proč si Denny pořád utírá nos a kašle. Vši, roupi, chlamydie, trichomonióza... fakt, tahle děcka na školním výletě, to jsou jezdcí z Apokalypsy v kapesním formátu.

Místo poučných keců o Otcích poutnicích jim vykládám, že jejich dětská hra, kde se odříkává "kroužek a v něm růžička", je založena na epidemii dýmějového moru roku 1665. Černá smrt vytvářela na lidech tvrdé, napuchlé, černé fleky, vlastně záněty mizních uzlin, kterým se říkalo hlízy (odtud též hlízový mor) nebo morové růže a které měly okolo bledý kroužek. Za šest měsíců skončilo v masových hrobech sto tisíc lidí.

A kde se říkanka rýmuje s "v kapse pěkná vonička", tam je to zase narážka na to, co lidi v Londýně nosili v kapsách, aby necítili pach z mrtvol.

Když chcete založit oheň, stačí dát na hromádku pár větviček a suché trávy. Vykřesat jiskru pazourkem. Pěkně to rozfoukat.

Ale nemyslete si ani na chvíličku, že se jim při výkladu o zapalování ohně rozjiskří očička. Jiskra na nikoho neudělá dojem. Děti se křčí v první řadě a v klínech schovávají miniaturní videohry.

Děti vám zívají do obličeje. Všechny se hihňají a štipou se a obracejí oči v sloup, jen se podívají na moje pumpky a špinavou košili.

Radši jim vykládám, že v roce 1672 morová rána padla na

Neapol a zabila asi tak čtyři sta tisíc lidí.

V roce 1711 pobil mor v celé Svaté říši římské pět set tisíc lidí.

V roce 1781 zemřely na celém světě miliony na chřipku. V roce 1792 další epidemie zabila osm set tisíc lidí v Egyptě. Roku 1793 komáři šířili žlutou zimnici po Filadelfii a zemřely tisíce lidí.

Jeden kluk vzadu špitne: "To je horší jak kolovrátek."

Další děti si otevrou krabičky se svačinami a kouknou se mezi chleby.

Venku za oknem je Denny nahrbený v kládě. Tentokrát čistě ze zvyku. Městská rada oznámila, že bude po obědě vyhoštěn.

Vkládě se prostě cítí nejbezpečnější sám před sebou. Nic není zamčené, dokonce ani zavřené, ale on se hrbí a ruce a krk má tam, kde byly po měsíce.

Když děti šly sem ze tkalcovny, jeden kluk strkal Dennymu klacík do nosu a pak se mu ho pokoušel vsunout do pusy.

Další mu pro štěstí hladili vyholenou hlavu.

Rozděláváním ohně se zabije jenom tak patnáct minut, a tak potom mám každému stádu děcek ukázat velké hrnce na vaření a proutěná košťata a ohřívadla do postele a podobné kraviny.

V místnosti se stropem vysokým jen metr devadesát vždycky vypadají děti větší. Jeden kluk zezadu povídá: "Zas nám dali ten zkurvenej vajíčkověj salát."

Tady v osmáctém století sedím na římse velikého otevřeného krbu a vyzbrojil jsem se obvyklými mučicími nástroji, velkými železnými háky, pohrabáči, kozlíky a cejchovadly. Popraskává důkladný oheň. Nejlepší chvílka vytáhnout z uhlíků železné kleště a dělat, jako že si prohlížím jejich od rzi důlkaté, do běla rozžhavené konečky. Všechny děti couvnou.

A já se zeptám, tak co, děti, umí mi někdo povědět, jak lidi v osmáctém století obvykle mučili nahé chlapečky k smrti? Tím si vždycky získám jejich pozornost.

Ani jedna ruka se nezvedne.

Pořád si prohlížím kleště. "Nikdo se nehlásí?"

Pořád žádná ruka.

"Vážně," povídám a začnu rozžhavené kleště rozevírat a zase zavírat. "Vaše učitelka vám bude muset povědět, jak tehdy zabíjeli chlapečky."

Učitelka čeká venku. Stalo se, že před hodinou dvěma, když její třída mykala vlnu, jsme my dva s touhle jejich učitelkou v udrně vyplytvali trochu spermatu, ona si jistojistě myslela, že z toho vyleze něco romantického, ale co. S tváří zabořenou hluboko do její nádherné kaučukové prdelky jsem si říkal, jak ohromující je, co všechno žena vyčte, když jí nedopatřením povíte, že ji milujete.

V deseti případech z deseti tím chlap myslí, že miluje to.

Když na sobě máte štramáckou plátěnou košili, nákrčník a staromódní gatě, celý svět si vám chce sednout na obličej.

Podělíte se o konce vašeho naducaného horkého podaváku a mohli byste klidně vypadnout z obálky nějakého brožovaného viktoriánského pornografického sešítu. Povídám jí: "Ach, moje malá, přimkni se ke mně svým lepším tělem. Ano, přimkni se ke mně."

Sprostáčky ze slovníku osmáctého století.

Jejich učitelka se jmenuje Amanda nebo Allison nebo Amy.

Nějaké jméno se samohláskami.

Hlavní je pořád si klást otázku: Co by Ježíš rozhodně neudělal?

Teď před její třídou začerněnými pazourami strčím kleště zpátky do ohně a pak na děcka zakývám dvěma začernalými prsty, což je univerzální znamení pro pojdte blíž.

Děti zezadu tlačí na ty vepředu. Ty vepředu se rozhlížíjí a jedno vypískne: "Slečno Laceyová?"

Stín v okně znamená, že slečna Laceyová se dívá, ale jen po ní střelím očima, zadívá se jinak.

Blíž ke mně, kývám na děti. Ta stará veršovanka o Jiříčkovi, co rozplakával holčičky, ale když si přišli hrát chlapečky, tak utekl, vykládám jim, ta je ve skutečnosti o anglickém králi Jiřím IV., který nikdy neměl dost.

"Dost čeho?" zeptá se kluk.

A já na to: "Zeptejte se slečny učitelky."

Slečna Laceyová dál číhá.

"Líbí se vám, jaký tu mám oheň?" zeptám se a kývnu ke plamenům. "Jo, tehdy lidi každou chvíli potřebovali protáhnout komín, jenomže v komínech je fakt dost těsno a vedou vysoko, a tak lidi nutili malé chlapce, aby do nich lezli a oškrabovali vnitřek."

A protože tam bylo tak těsno, vyprávím jim, ti chlapci by tam uvízli, pokud by na sobě měli nějaké oblečení.

"A tak lezli komínem...," rozkládám, "asi jako Santa Claus...,"

zvednu z ohně žhavý pohrabáč, "ale nahatí."

Plivnu na rudý konec pohrabáče a slina do ztichlé místnosti hlasitě zasyčí.

"A víte, jak umírali?" ptám se. "Hlásí se někdo?"

Žádné ruce se nezvedají.

"Víte, co je to šourek?" zajímám se.

Nikdo neříká, že ví, ani nikdo nekýve, a tak jim doporučím:

"Zeptejte se slečny Laceyové."

Při té naší ranní seanci v udrně mi slečna Laceyová honila ptáka dlaní s důkladnou dávkou slin. Pak jsme se ocumlávali navzájem, potili se jako diví a plácali nesmysly a ona se odtáhla, aby si mě mohla pořádně prohlédnout. Všude kolem nás v matném kouřovém světle visely velké, falešné, umělohmotné šunkky. Přímou tekla, vedla mi rázně ruku a mezi každými dvěma slovy supěla. Otfela si ústa a zeptala se mě, jestli mám nějakou ochranu.

"To je mi paráda," odpověděl jsem jí. "Nezapomnělas, že je rok 1734? Padesát procent všech dětí umírá při porodu."

Odfoukla si z obličeje zplihlý pramen vlasů. "Tak jsem to nemyslela."

Olízl jsem ji přímo uprostřed prsou, jel nahoru ke krku a pak jsem ji přikryl ústy ucho. Pořád jsem ji honil vlhkými prsty a nadhodil jsem: "Copak, máš nějakou ohavnou nákazu, o které bych měl vědět?"

Tahá mě vzadu za půlky a nasliňuje si prst a říká: "Prostě dám na ochranu."

A já na to: "Paráda."

A dodávám: "Za tohle by mě mohli vyrazit," a natáhnu si na ptáka gumu.

Vlhkým prstem jako červem kroutí rýhou v mém zadku, druhou rukou mě přes něj pleskne a utrousí: "A jak je podle tebe asi mně?"

Abych nevystříkl, myslím na chcípé krysy a shnilé zeli a turecké záchody. "Ne, já myslel to, že latex vynaleznu až za

sto let," povídám.

Pohrabáčem namířím na čtvrtáky a vykládám: "A ti chlapečci vylézali z krbů celí od sazí. A saze se jim zadíraly do dlaní a do kolen a do loktů a nikdo neměl mýdlo, a tak byli černí pořád."

Takhle tehdy vypadal celý jejich život. Den co den je někdo nutil lézt do komínů a oni věčně šplhali v temnotě a kopt se jim dostával do úst a do nosů a vůbec nechodili do školy a neměli televizi ani videohry ani krabicový džus z manga a papáji a neměli reprodukovanou hudbu a dálkové ovládání a boty a všechny dny byly stejné.

"Ti chlapečci," máchám pohrabáčem nad davem děcek, "byli prostě kluci jako vy. Úplně jako vy."

Bloudím pohledem od jednoho ke druhému a každému se na chvíli zadívám přímo do očí.

"A jednoho dne se každý z těch chlapců probudil a měl na přirození podebrané místo. A to podebrané místo se nehojilo.

A pak to metastazovalo a lezlo to všem těm hochům po čámových žlázkách nahoru do břicha a potom," vyprávím, "potom už bylo pozdě."

Harampádí z mého vzdělávání na medicíně.

A vykládám, že někdy se pokusili takového chlapce zachránit tím, že mu odřízli šourek, jenže to bylo ještě před nemocnicemi a léky. V osmáctém století tomu ještě pořád místo nádory říkali

"bradavice od sazí".

"A tyhle bradavice od sazí," povídám dětem, "to byla první objevená forma rakoviny."

Pak se optám, jestli někdo ví, proč se tomu říká rakovina.

Žádné ruce.

"Nenuťte mě vyvolávat," řeknu.

Vudírně si slečna Laceyová rozbírala prsty zauzleniny v provlhlých vlasech. "Poslechni?" Jako by to byla úplně nevinná otázka, nadhodila: "Máš snad taky nějaký život venku, mimo park, ne?"

Vytíral jsem si podpaží do sucha napudrovanou parukou.

"Nebudeme si na nic hrát, jo?"

Řasila si punčocháče, jak to ženy dělají, aby do nich mohly vsunout nohy. "Tehle anonymní sex, to je symptom patologické závislosti na sexu."

Já se radši беру jako plejboje, jako cosi na způsob Jamese

Bonda.

A slečna Laceyová povídá: "Třeba i James Bond byl sexuální maniak."

Na tomhle místě bych jí asi měl říct pravdu. Obdivuju lidi se závislostmi. Ve světě, kde všichni čekají na nějaké slepé, náhodné neštěstí nebo nečekanou chorobu, má závislý člověk ten luxus, že ví, co na něj za dalším rohem číhá. Převzal aspoň nějakou vládu nad svým konečným osudem a závislost nedovolí přičině jeho smrti, aby byla naprostým překvapením.

Trpět závislostí je svým způsobem velice aktivní opatření.

Dobrá závislost zbavuje smrt všech dohadů. Plánovat si způsob odchodu přece jen je možné.

A myslet si, že každý lidský život by měl pokračovat pořád dál a dál, ne, vážně, to je holčičí blbost.

Viz též: Paige Marshallová.

Viz též: Ida Manciniová.

Po pravdě řečeno sex není žádný sex, pokud nemáte pokaždé nového partnera. Poprvé je to jedinkrát, kdy jsou u toho vaše hlava i tělo zároveň. Dokonce už když tohle poprvé trvá druhou hodinu, začne se váš rozum někde toulat. A už nemáte tu plnou anestetickou kvalitu dobrého prvního a anonymního sexu.

Co by Ježíš rozhodně neudělal?

Jenže místo toho všeho jsem slečně Laceyové jen zalhal: "Dáš mi na sebe nějaké spojení?"

Čtvrtákům povídám, že rakovina se tomu říká, protože když ve vás vyroste nádor, a když se prodere skrz kůži ven, vypadá jako velký červený rak. Pak rak pukne a uvnitř je celý krvavý a bílý.

"Ať doktoři zkoušeli, co chtěli," povídám zamlklým dětičkám,

"všichni ti chlapečci skončili ve špině a nemoci a řvali příšernou bolestí. A kdopak mi poví, co se stalo pak?"

Žádné ruce se nezvedají.

"Co by," povídám. "Umřeli, jak jinak."

A strčím pohrabáč zase do ohně.

"Jsou nějaké otázky?" vybidnu je.

Žádné zdvižené ruce, a tak jim vykládám o těch dost pochybných výzkumech, při kterých vědci oholili myši a namazali je smegmatem od koní. Tím se mělo dokázat, že rakovinu způsobuje předkožka.

Vyletí tučet rukou a já povídám: "Zeptejte se učitelky."

Jak ohavná práce to musela být, holit ty nebohé myši. A pak si najít pár neobřezaných koní.

Hodiny na krbové římse ukazují, že naše půlhodina je skoro u konce. Venku za okny se Denny pořád krčí v kládě. Má to jenom do jedné. Zastaví se u něj toulavý vesnický pes, zvedne nohu, žlutý kouřící proud namíří rovnou na Dennyho dřevák.

"A to není všechno," prohlásím. "Taky George Washington si držel otroky a nikdy neporazil tu třešeň a ve skutečnosti to byla ženská."

Když už se derou ke dveřím, řeknu jim: "A už neprudte toho kluka v kládě." Řvu. "A přestaňte kurva trást těma slepičima vajíčkama."

Čistě abych rozvířil bahýnko, poradím jim, aby se zeptali sýraře, proč má tak zarudlé a rozšířené oči. Aby se zeptali kováře na ty ošklivé čárky, co se mu táhnou nahoru a dolů po vnitřní straně paží. Volám za těmi infekčními obludkami,

že pokud mají nějaká znamínka nebo pihy, je to rakovina, která čeká na svou chvíli. Volám za nimi: "Slunce je váš nepřítel. Chodte po ulici na té zastíněné straně."

29

Denny už bydlí u mě a já našel v lednici kus žuly v barvě pepř a sůl. Denny vláčí domů hroudy čediče a ruce má doruda zašpiněné od oxidů železa. Balí do růžového povijanu černé žulové dlaždice a dohládka vyhlazené kameny z řeky a desky kvarcitu jiskřivého od slidy a autobusem je vozí domů.

Všechny ty děti, co si Denny osvojuje. Celá generace na hromadě.

Denny tahá domů pískovec a vápenec, po jednom balvanovitém růžovoučkém nákladu naráz. Na cestě před domem z nich hadicí ostříkává bláto. Denny je vrší v obýváku za pohovkou. Vrší je v rozích kuchyně.

Každý den se vrátím po těžké zabírače v osmnáctém století domů a v kuchyni na lince vedle výlevky trůní velký kus lávy.

A v lednici, na druhé polici ze zdola, je ten šedivý balvaneček.

"Vole, proč je ten šutr v lednici?" ptám se.

Denny je tady, v kuchyni, vytahuje teplé čisté kameny z myčky a otírá je utěrkou na nádobí. "Protože ta polička je moje, jak jsi říkal," povídá. "A není to jen tak šutr, je to žula."

"Ale proč v lednici?" vybafnu.

A Denny: "Protože v troubě je už plno."

Trouba je plná kamení. Mrazák je plný. Skříňky v kuchyni jsou tak plné, že se rvou ze stěn.

Plán počítal s jedním kamenem denně, jenže Denny má tak strašně závisláckou povahu. Teď musí domů přivléct pět šest šutrů denně, jen aby návyk udržoval. Myčka denně maká a po lince v kuchyni jsou rozložené máminy pěkné osušky a na nich schnou spousty kamenů. Kulatých šedých kamenů. Hranatých černých kamenů. Rozbitých hnědých kamenů se žlutým žilkováním. Travertin. Každou novou dávku Denny přinese domů, nasází do myčky a čisté, oschlé kameny ze včerejška hodí do sklepa.

Ze začátku není kvůli všemu kamení ve sklepe vidět podlaha.

Pak se kameny vrší až k dolnímu schodu. Pak je sklep plný do půlky schodů. A když otevřete dveře do sklepa teď, kameny narovnané uvnitř se vyvalí do kuchyně. Už není žádný sklep.

"Vole, nějak se nám to tu zaplňuje," povídám. "Jako když bydlíme v dolní baňce od přesýpacích hodin."

Jako kdyby nám svým způsobem ubýval čas.

Jako by nás pohřbívali zaživa.

Denny vždycky čeká ve špinavých šatech, v kazajce, která se pod rameny rozpadá, v nákrčníku, ze kterého visí cucky, na autobusové zastávce, vždycky si tiskne k prsům růžový uzlíček.

Když svaly na pažích začínají usínat, vždycky si ten náklad nadhodí. A když autobus přijede, Denny se špínou na tvářích pochrupuje opřený o bubnující kov uvnitř vozu a pořád drží svoje dítě.

"Vole, říkal jsi, že máš naplánovaněj jeden kámen denně,"

ozvu se u snídaně.

A Denny na to: "Nic jinýho taky nedělám. Jeden denně."

A já zase: "Vole, ty seš nenapravitelnej hadrák. A nelži. Víš, že zvládáš aspoň tak deset šutrů denně."

Denny odkládá kámen do koupelny, do skříňky na léky, a říká: "No jo, tak teda jsem maličko v předstihu."

Kameny jsou schované i v nádrži od záchoda, povídám mu.

"Jenom proto, že jsou to kameny," vykládám mu, "to ještě neznamená, že to není návyk na léky."

Denny, kterému pořád teče z nosu, má vyholenou hlavu a kterému povijan navlhl od deště, vždycky čeká na autobusové zastávce a kašle. Přehazuje si uzlíček z paže na paži. Obličej má zachumlaný a popotahuje za růžové sametové kraje povijanu.

Vypadá to, že chce chránit dítě, ale ve skutečnosti chce zakrýt, že tam má sopečný tuf.

Děšť mu crčí vzadu z trojrohého klobouku. Kameny mu rvou kapsy.

A uvnitř všech těch mokrých šatů je Denny, který vláčí všechnu tu tíhu, pořád vyhublejší a vyhublejší.

Tahá s sebou něco, co vypadá jako dítě, a tím si jen koleduje o to, aby ho dřív nebo později někdo ze sousedů obvinil ze zlého nakládání s ním nebo ze zanedbávání povinné péče. Lidi jsou celí žhaví prohlásit o někom, že nedostává rodičovským povinnostem, a dítě šoupnout k pěstounům, jo jo, i když to je jenom moje osobní zkušenost.

Večer co večer se vracím domů po sebevražedné zalykací šichtě - a Denny si přišel s nějakým novým balvanem.

Křemenem nebo achátem nebo mramorem. Živcem nebo obsidiánem nebo argilitem.

Večer co večer se vracím domů poté, co jsem ukoval hrdiny z nýmandů - a myčka běží. Ještě si musím sednout ke každodennímu účetnictví, sečíst šeky, poslat dnešní děkovné dopisy, a na mojí židli sedí kámen. Moje papíry a věci na stole v jídelně jsou celé přikryté kamením.

Nejdřív říkám Denny, že ve svém pokoji nechci žádné kamení. Může si je dávat všude jinde. Do chodeb. Do skříní. A potom už jen říkám: "Hlavně mi nedávej kameny do postele."

"Ale na tyhle straně nikdy nespíš," upozorní Denny.

A já na to: "To není podstatný. Nechci žádný kameny v posteli, to je podstatný."

Vracím se domů po pár hodinách skupinové terapie s Nico nebo Lízou nebo Táňou - a kameny jsou i v mikrovlnce.

Kameny jsou v sušičce na šaty. V pračce.

Někdy trvá do tří do čtyř nad ránem, než se Denny objeví na cestě před domem a táhne nový kámen, některé noci je ten kámen tak veliký, že ho musí dovnitř vevalit. Pak ho přidá na haldu dalšího kamení v koupelně, ve sklepe, v mámině pokoji.

Tahat domů šutry je Dennyho celodenní práce.

Když byl Denny v práci poslední den, když ho vyhostili, Jeho královské koloniální guvernérstvo stálo u dveří celnice a četlo si z knížečky v kožené vazbě. Ta věcička se mu v dlaních skoro ztrácela, ale byla v černé kůži s okraji zdobenými zlacením a s několika záložkami, které visely od horního konce hřbetu: jedna černá, jedna zelená a jedna červená stužka. "Jakož oblak hyne a mizí," četl, "tak ten, kterýž sestupuje do hrobu, nevystoupí zase."

Denny se ke mně naklonil a povídá: "Podle toho s tím oblakem a mizením bych řek, že myslí mě."

Jeho vznešené lordstvo Charlie, pan koloniální guvernér, stál v jednu hodinu na náměstí, četl nám a obličej měl skloněný ke své knížečce. Studený vítr vlácel kouř ze všech komínů ke straně.

Byly tam dojičky. Byli tam ševci. Byl tam kovář. A všem ze šatů a vlasů a z dechu a z paruk táhlo hašišem. Táhlo marjánou.

Všichni měli oči zarudlé a zpustošené.

Teta Landsonovic a slečinka Plainová brečely do zástěr, ale jen proto, že oplakávání měly v popisu práce. Strážní stáli s mušketami v obou rukou a byli nachystaní eskortovat Dennyho ven do divočiny parkoviště. Vlajka kolonie popleskávala stažená na půl žerdi na střeše celnice. Banda turistů to pozorovala přes hledáčky videokamer. Jedli popkorn z krabic a co upadlo, sezobávali jim u nohou kuřecí mutanti. Ocucávali si cukrovou vatu z prstů.

"Heleďte," zavolal Denny, "nemohli byste na mě místo toho vyhoštění šlehnout pár šutrů? Kamenování je fajn a ty kameny by byly bezva dárek na rozloučenou."

Všichni feťáčtí kolonisté sebou při slově "šlehnout" škulbi.

Zadívali se na koloniálního guvernéra a pak zase na vlastní boty a chvilku trvalo, než jim zmizela červen z tváří.

"Odevzdáváme tedy jeho tělo zemi, by podlehl rozkladu,"

pravil guvernér, ale jeho proslov zanikl v hluku tryskového letadla nízko nalétávajícího na přistání.

Stráž odvedla Dennyho ke bránám Koloniálního parku Dunsboro, byly to dvě řady mužů s puškami a Denny mašuroval mezi nimi. Provedli ho skrz bránu, přes parkoviště a potom až na autobusovou zastávku, na samý kraj jedenadvacátého století.

"Tak co, vole?" pokřikoval jsem na něj z brány kolonie, "co budeš dělat se vším tím volným časem, když seš teď mrtvěj?"

"Hlavní je, co nebudu dělat," opravil mě Denny. "A to si teda piš, že do toho zas nepadnu."

To znamenalo, že bude shánět kameny, místo aby si ho honil.

Ze se bude udržovat v poklusu, hladu, únavě a chudobě, takže mu nezbude žádná energie na to, aby sháněl porno a mastil kládu.

Večer toho dne, co ho vyhostili, se Denny ukázal před máminým domem s kamenem v náručí a v doprovodu policisty. Utřel si nos do rukávu.

"Promiňte, ale znáte tohohle člověka?" ozval se polda.

A pak polda povídá: "Viktore? Seš přece Viktor Mancini, ne?"

No ne, Viktore, jak se vede? Jak žiješ?" A zvedl ruku s velikou plochou dlaně obrácenou ke mně.

Došlo mi, že si polda se mnou chce plácnout, tak jsem mu vyhověl, ale musel jsem si trochu nadskočit, protože byl jako hora.

A stejně jsem se netrefil přesně. Pak povídám: "Jo, to je Denny."

Je to v pohodě, bydlí tady."

Polda se obrátil k Dennyemu. "No jen si představ. Zachráním chlapovi život a on si mě ani nepamatuje."

Samozřejmě.

"To bylo, jak jsem se málem zadusil!" pospíším si.

A polda: "Takže sis vzpomněl!"

"No hlavně díky, žeš mi přivedl kámoše Dennyho domů živýho a zdravýho." Vtáhl jsem Dennyho dovnitř a chystal se zavřít dveře.

A polda povídá: "Vede se ti teď dobře, Viktore? Nepotřebuješ něco?"

Zajdu do kuchyně a napíšu na lístek jméno. Podám papírek policajtovi: "Nemoh bys tomuhle chlapovi tak trochu udělat ze života peklo? Třeba to zorganizovat tak, aby ho pozvali na rektoskopii?"

Na papíru stojí jméno Jeho vznešeného lordstva Charlieho, pana koloniálního guvernéra.

Co by Ježíš rozhodně neudělal?

A polda se usměje a utrousí: "Mrknu se, co se dá dělat."

A já mu zavřu před nosem.

Denny pustí kámen na podlahu a zeptá se, jestli bych nemohl postrádat pár babek. V jednom kamenictví mají žulový stavební blok. Důkladný stavební kámen, kámen s dobrou pevností v tlaku, Denny si zjistil cenu za tunu a spočítal si, že tenhle by si mohl koupit za deset babek.

"Kámen jako kámen," povídá Denny, "ale hranatej kámen, to je požehnání."

Obývák vypadá, jako by do něj vjela lavina. Nejdřív se kameny válely na zemi kolem pohovky. Pak zmizely stolký a z kamení vykukovala jenom stínidla lamp. Zula a pískovec. Šedé a modré a černé a hnědé kameny. V některých pokojích už chodíme přímáčkutí ke zdi.

Tak co to chce stavět? zajímám se.

A Denny říká: "Dej mi těch deset babek a já ti dovolím, abys mi pomáhal."

"K čemu ti vlastně všechny ty pitomý šutry budou?" ptám se.

"Nejde o to něčeho dosáhnout," vykládá Denny, "jde o to něco dělat, víš, jde o ten proces."

"Ale co budeš se vším tím kamením dělat?"

A Denny na to: "To se dozvím, až jich nasbírám dost."

"Jenomže co je dost?" ptám se.

"To taky nevím, vole," říká Denny, "jenom chci, aby ten můj život k něčemu vedl."

Denny vykládá, že každý den dokáže prostě jen tak někam vyvanout, jak sedíš před televizí, a on chce mít za každý den kámen jako důkaz. Něco hmatatelného. Jedinou věc. Památníček vyznačující konec každého dne. Každého dne, který nestrávil onanováním.

Náhrobek není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

"Tak možná můj život k něčemu povede," říká Denny. "K něčemu, co vydrží."

Já na to, že by měli založit dvanáctifázový odvykávací program proti závislosti na kamení.

A Denny povídá: "Jako kdyby to pomáhalo." Povídá: "Kdy ty sis naposled na svoji čtvrtou fázi třeba jenom vzpomněl?"

30

Mamka a pitomý připosraný klučík si jednou zašli do zoo. Tahle zoologická zahrada byla tak slavná, že ji obklopovaly celé lány parkoviště. Bylo to v jednom městě, dalo se tam zajet a stoupnout si do fronty dětí a maminek, co s penězi v ruce čekali, až je pustí dovnitř.

Bylo to po falešném poplachu na policejní stanici, když detektivové nechali kluka, aby si sám našel záchod, a venku u kraje ulice parkovala mamka a povídá: "Chceš pomoci osvobodit zvířata?"

To bylo počtvrté nebo popáté, co si pro něj přišla.

Soud to později ohodnotil jako "bezohledné poškozování majetku města".

Ten den mamčin obličej vypadal právě jako u těch psů, co jim koutky očí padají dolů a mají příliš kůže, takže jejich oči vypadají ospalé.

"Jak bernardýn, sakra," řekla, když na sebe namířila zpětné zrcátko.

Na sobě měla tričko, bůhví, kde ho sebrala, tričko, na kterém stálo Dělán potíže. Bylo nové, ale i tak už byla na jednom rukávu trocha krve z nosu.

Ostatní mamky a děti si spolu pořád povídali.

Fronta se šinula moc a moc dlouho. Nikde na dohled nebyli žádní policisté.

Zatímco stáli frontu, mamka pravila, že pokud se člověk chce dostat do letadla jako první a chce cestovat se svým zvířecím mazlíčkem, oboje to jde, a snadno. Aerolinky dovolují bláznivým lidem cestovat se zvířátky na klíně. Vláda jim to nakazuje.

Další informace významná pro přežití.

Jak stáli frontu, dala mu pár obálek a pár nálepek s adresami, ať je lepí na ty obálky. Pak mu dala nějaké kupony a dopisy, které měl překládat a vkládat dovnitř.

"Prostě zavolaš na leteckou společnost," vysvětlovala, "a povíš jim, že si s sebou musíš vzít, uklidňující zvíře'."

Vážně tomu tak u aerolinek říkají. Může to být pes, opice, králík, ale rozhodně to nesmí být kočka. Vláda je toho názoru, že kočky nikoho neuklidňují.

Letecká společnost nemůže žádat o důkaz, že jsi magor, říkála mamka. To by byla diskriminace. Po slepci taky nikdo nechce, aby dokazoval, že nevidí.

"Když jsi blázen," pokračovala, "není tvoje chyba, jak se chováš a jak vypadáš."

Na kuponech se psalo: Poukázka na jeden oběd zdarma v hotelu Čtyrlístek.

Tvrdila, že blázni a mrzáci mají přednost při výběru sedadel v letadlech, takže bez ohledu na to, kolik lidí bylo před tebou, se s tou svou opicí dostaneš na začátek fronty. Zkroutila ústa na jednu stranu a důkladně nasávala vzduch nosní dírkou na té straně, pak ji zkroutila na druhou stranu a zase šňupala. Jednu ruku měla pořád blízko nosu a dotýkala se ho a mnula si ho. Štípala se do jeho špičky. Číchala si pod čerstvě nalakovanými nehty.

Zadívala se do nebe a natáhla zpátky do nosu kapku krve. Blázni, řekla, můžou všechno.

Dala mu známky, ať je olizuje a lepí na obálky.

Fronta se po kousíčkách sunula dopředu, a když byli u okénka, mamka řekla: "Nemohla bych dostat ubrousek?" Podala do okénka ofrankované obálky: "A nevadilo by vám, kdybyste nám rozeslali tyhle dopisy?"

Vevnitř v zoo byla zvířata za mřížemi, za silnou umělou hmotou, za hlubokými vodními příkopy, a ta zvířata se většinou jen válela na zemi a drbala se mezi zadními nohama.

"Poctivě řečeno," řekla mamka trochu moc nahlas, "když dáš divokému zvířeti pěkné a čisté místečko k životu a k tomu spoustu dobrého zdravého žrádla, právě takhle se ti odmění."

Ostatní mamky skláněly hlavy a něco svým dětem šeptaly a pak je vlekly pryč, podívat se na jiná zvířata.

Před nimi se opičáci pumpovali a stříkali proudy husté bílé tekutiny. Ta stékala po vnitřní straně tlusté umělohmotné stěny.

Tam už byla stará tekutina, nastříkaná v silné vrstvě a zaschlá tak, že skrz ni skoro nebylo vidět.

"Když jim sebereš zápas o přežití, tohle z toho vyjde," vykládala mamka.

Dikobrazové si to dělají tak, vykládala, když se právě na to dívali, že se třou o kus dřeva. Sednou na něj jako čarodějnice na koště a dřou ho, dokud nepáchne a nelepi od jejich moči a tekutin z jejich žláz. A když smrdí dost, nikdy ho nevymění za jiný kus dřeva.

Mamka se dívala na dikobraza, jak rejdí na svém kusu dřeva, a povídá: "Taková jemná metafora."

Chlapeček si představoval, jak pouštět všechny zvířata na svobodu. Tygry a tučňáky, a jak se to všechno rve. Jak se levharti a nosorožci koušou. Ten mrňavý hajzlík byl z toho nápadu celý unesený.

"Jediná věc, která nás od zvířat odlišuje," pokračovala mamka,

"Je, že my máme pornografii." Nic než další symboly, tvrdila. Nevěděla jistě, jestli jsme tím pádem lepší než zvířata, anebo horší.

Sloni na to můžou použít choboty, povídá mamka.

Chápani můžou používat ocasy.

Klučina se nemohl dočkat nějaké nebezpečné nehody.

"Masturbace," vykládala mamka, "je jejich jedinou únikovou metodou."

Byla, než jsme přišli my, myslel si kluk.

Smutná vytřeštěná zvířata s přimhouřenýma očima, medvědi a gorily a vydry, všechno se to krčí k sobě, skelná očička se skoro zavírají, zvířata skoro nedýchají. Unavené packy jsou celé polepené. Oči celé zanícené.

Delfini a kytovci se třou o hladké stěny nádrží, říkála mamka.

Jeleni si dřou parohy v trávě, tvrdila, dokud nedosáhnou orgasmu.

Přímě před nimi vyklopil na kamení tu svou špinku medvěd malajský. Pak se svalil na záda a zavřel oči. Pind'ourek nechal žalostně zasychat na sluníčku.

Není to smutné? špitl kluk.

"Ještě horší," kývla mamka.

Pověděla mu o slavné kosatce, co hrála ve filmu a pak ji přestěhovali do přepychového nového akvária, ale pořád nádrž špinila. Ošetřovatelé z toho měli těžkou hlavu. Došlo to tak daleko, že se teď snaží ji pustit na svobodu.

"Promasturbovat se ke svobodě," pravila mamka. "To by se Michelu Foucaultovi moc líbilo."

A prohlásila, že když kopulují pes a fenka, konec psova penisu zduří a fenčiny vaginální svaly se stáhnou. Dokonce i po páření psi zůstávají pevně svázáni a po krátkou dobu jsou proti tomu bezmocní a jsou k politování.

Mamka taky řekla, že stejný scénář platí i pro většinu manželství.

Tou dobou už i ty poslední maminky odehaly svoje děti pryč od nich. Když byli sami, zeptal se kluk šeptem, kde vezmou klíče, aby mohli pustit všechna zvířata na svobodu.

"Mám je u sebe," odpověděla mamka.

Před opičí klecí sáhla mamka do kabelky a vyndala plnou hrst pilulek, maličkých kulatých nachových pilulek. Celou hrst hodila skrz mříže a pilulky se rozběhly a kutálely. Pár opic se na ně šlo opatrně podívat.

Kluk zapomněl na krátkou chvilku šeptat. "To je jed?" zeptal se.

A mamka se rozesmála. "To je mi ale nápad," podivila se. "Kdepak, zlatíčko, nechceme ty opičky osvobodit až tak moc."

Opice už teď přišly všechny a baštily pilulky.

"Jen klid, děťátko moje," prohlásila mamka. Vrazila ruku do kabelky a vytáhla trubičku s trichloroetanem. "Tohle?" vložila si jednu nachovou pilulku na jazyk. "To je jenom staré dobré, vyzkoušené LSD."

Pak si vsunula trubičku s trichloroetanem z jedné strany do nosu. Anebo možná ne. Možná to tak vůbec nebylo.

31

Denny už sedí v první brázdě, ve tmě, črtá do žlutého skicáře, který má na klíně, a na stole vedle něj stojí tři prázdné láhve od piva a čtvrtá poloprázdná. Nedívá se nahoru na tanečnici, brunetu s rovnými černými vlasy, která je na všech čtyřech. Ona zmiřá hlavou ze strany na stranu a zametá jeviště vlasy, které v rudém světle vypadají nachově. Rukama ji odhazuje vlasy z tváře a plíží se ke kraji scény.

Hraje hlučné taneční techno promíšené samplý psího štěkání, autoalarmů a řevu ze srazů Hitlerjugend. Je slyšet rozbíjené sklo a výstřely. V hudbě slyšíte ječet ženy a houkat sirény požárních aut.

"Hej, Picasso," řekne tanečnice a kývne Dennyemu nohou před očima.

Denny ani nezvedne hlavu od skicáře, vytáhne z kapsy od kalhot dolar a vsune jí ho mezi prsty na noze. Na sedadle vedle něj je zas jeden kámen zabalený v růžovém.

Vážně, když už tancujeme na požární sirény, svět se nějak porouchal. Požární sirény už neznamenají požár.

A kdyby byl opravdový požár, jenom by poslali někoho s příjemným hlasem, aby oznámil: "Upozorňujeme majitele buicku kombi s poznávací značkou BRK 773, že nechal rozsvícená světla." Kdyby nastal opravdový jaderný útok, jen by povykovali:

"Pan Austin Letterman má telefon u baru. Prosíme pana Lettermana k baru."

Svět by neskončil vzlykem nebo ránou, jako u Elliota, ale diskrétním, vkusným hlášením: "Pan Bili Riverdale má hovor na lince dvě." A pak konec.

Tanečnice si jednou rukou vytáhne z mezíčky mezi prsty na noze Dennyho bankovku. Leží na břiše, lokty má opřené o kraj jeviště, ňadra si tiskne k sobě a povídá: "Ukaž, jak to dopadlo."

Denny rychle udělá posledních pár čar a otočí skicář, aby viděla.

"To jako mám být já?" řekne dívka.

"Ne," opáčí Denny, zase skicář obrátí a prohlíží si ho sám.

"To jako má být složité zdobený sloup, jak je dělali Římané. Koukni sem," a na něco ukáže ušmudlaným prstem, "takhle Římané kombinovali voluty jónského typu s korintskými akantovými listy, aniž by při tom změnili proporce."

Ta tanečnice, to je Cherry Daiquiri, kterou známe od poslední návštěvy tady, až na to, že si blond vlasy obarvila na černo. A na vnitřní straně jednoho stehna má maličkou kulatou náplast.

Mezitím už jsem došel k Dennyemu a dívám se mu přes rameno. "Hele, vole," povídám.

A Denny: "Copak, vole?"

Já na to: "Mám dojem, že jsi zase byl v knihovně."

A Cherry říká: "To je fajn, že ses o to znamínko začala starat."

Cherry Daiquiri roztočí vlasy kolem hlavy jako vějíř. Prohne se a pak si ty dlouhé černé vlasy přehodí zpátky přes ramena.

"A obarvila jsem si vlasy," povídá. Jednou rukou sáhne dozadu, vezme do ní pramínek, podrží mi ho před očima a mne mezi dvěma prsty.

"Jsou teď černý," oznamuje.

"Myslela jsem si, že to je bezpečnější," povídá, "protože jsi říkal, že mezi blondýnami je nejvíc rakoviny kůže."

Já třesu všemi lálhvemi od piva a snažím se najít tu, kde ještě něco zbylo, a podívám se na Dennyho.

Denny kreslí, neposlouchá, ani tu není.

Složitě korintské toskánské násloupí s vlysem a římsou... některé lidi by měli pouštět do knihovny výhradně na předpis. Fakt, ty knihy o architektuře jsou Dennyho pornografie. Jo, ono to začíná trochou kamení. A končí to vějířovitým žebrovím. Račte uznat, taková už je Amerika. Začnete s honěním ptáků a skončíte u orgií. Kouříte si travku a najednou jste na heráku. To je celá naše kultura: víc, lip, silněji, rychleji. Klíčovým slovem je pokrok.

V Americe platí, že když tu svou závislost pořád neobnovujete a nevylepšujete, tak jste selhali.

Podívám se na Cherry a poklepu si na hlavu. Pak namířím prst na ni. Mrknu. "Chytrá holka," povídám.

Snaží se dát si jednu nohu za krk. "Opatrnosti není nikdy dost," hlásí. Kožíšek má pořád vyholený a pokožku pořád růžovou a pihatou. Nehty na nohou stříbrné. Hudba přejde k palbě ze samopalů, pak hvízdají shazované bomby a Cherry oznámí:

"Přestávka." Najde mezeru v oponě a zmizí v zákulisí.

"Tak se na nás podívej, vole," ozvu se. Najdu poslední láhev a pivo je zteplalé. "Ženským se stačí svlíknout a my jim dáme všechny peníze. Proč jsme takoví otroci, chápeš to?"

Denny přehodí ve skicáři stránku a pustí se do něčeho nového.

Přendám jeho kámen na zem a sednu si.

Jsem zkrátka utahaný, vykládám mu. Vypadá to, že ženy se mnou vždycky jenom zametají. Nejdřív máma, teď doktorka Marshallová. A abych se nenudil mezi tím, jsou tu Nico a Táňa a Lízá.

Gwen, co mě dokonce ani nenechá, abych ji znásilnil. Všechny jedou jenom samy na sebe. Všechny si myslí, že muži zastarali.

Nejsou potřeba. Jako bysme nebyli víc než nějaký sexuální apendix.

Než podpurný systém pro erekci. Nebo peněženku.

A od nynějška už neustupuju ani o kousek, říkám.

Stávkuju.

Od nynějška si ženy můžou otevírat dveře samy.

Můžou si samy platit večeři.

Už žádné nepomůžu stěhovat těžkou pohovku, žádné.

A taky nebudu otevírat příliš utažená víčka od skleniček.

A nikdy, nikdy už nebudu sklápět prkýnko na záchodě.

Do hajzlu, ode dneška každý prkýnko pochčiju.

Dvěma prsty zamávám na servírku, což je univerzální znak pro to, že chci další dvě piva.

A říkám: "Jen at se ženské pěkně zkusí obejít beze mě. My se budeme dívat, jak se ten jejich samičí vesmírek zadře a zastaví."

Cítím teplé pivo z Dennyho úst, zubů a nánosu jeleního loje, tak moc se zrovna potřebuju napít.

"A to ti povídám," pokračuju, "kdybych teď byl na potápějící se lodi, jdu do záchranného člunu první."

Zeny nepotřebujeme. Na světě je halda jiných věcí, se kterými se dá provozovat sex, jen si zajděte na schůzku sexoholiků a dělejte si poznámky. Můžete si ohřát meloun v mikrovlnce. Některé sekačky na trávu mají vibrující rukojeti zrovna na úrovni pasu.

Jsou tu vysavače a sedačky z pytlů se sypkou náplní. Internetové stránky. Celé pluky ostřílených chatových mazáků, co přes síť předstírají, že jsou šestnáctileté holčičky. Nekecám, nejrajcovnější kyberpipiny jsou z penzionovaných agentů FBI.

Prosím vás, račte mi ukázat jedinou věc na tomhle světě, která je tím, za co ji máte.

A Denny mi říká, jo, vážně to říkám: "Ženy nechtějí rovnoprávnost. Mají víc moci, když jsou utlačované. Potřebují, aby muži byli jedno veliké nepřátelské spiknutí. Na tom se zakládá celá jejich identita."

A Denny jen otočí hlavu jako sova, podívá se na mě, oči má pod obočím schoulené jako pecičky a povídá: "Vole, ty po té svý šikmý ploše kloužeš do hajzlu."

"Ne, myslím to vážně," já na to.

A vykládám, že toho, kdo vymyslel robertka, bych byl s to zabít. Fakt že jo.

Hudba přejde do sirén leteckého poplachu. Pak si zpoza opony vykračuje nová tanečnice, je celá růžová v panenkovském prádelku a její kožíšek a řadra jsou zrovna na dosah.

Sundá přes rameno jedno ramínko. Cumlá si ukazováček.

Druhé ramínko spadne a teď už košílce brání sklouznout jí k nohám jen ta řadra.

My dva s Denny se díváme a košílka padá.

32

Když přijede odtahovák z autoklubu, slečna z recepce si potřebuje vyjít ven, a tak jí říkám, že klidně, já na recepci dohlídnu.

Vážně, když mě autobus dneska vyhodil před svatým Antonínem, všiml jsem si, že má dvě pneumatiky prázdné. Obě

zadní kola stála až na ráfcích a já jí to řekl a snažil jsem se celou tu dobu se jí dívat do očí. Bezpečnostní monitor ukazuje jídelnu, kde staré ženy obědvají jakousi kaši v různých odstínech šedi. Knoflík interkomu je na jedničce a je slyšet zneškodněná hudba a jak někde teče voda. Monitor přeskočí do prázdné dílny na pracovní terapii. Uteče deset vteřin. Pak společenská místnost s vypnutou televizí. Pak, za dalších deset vteřin, knihovna, kde Paige tlačí moji mámu na vozíčku kolem polic s odrbanými starými knihami. Otáčím knoflíkem na interkomu, dokud je na čísle šest nezaslechnu. "Kéž bych měla odvahu proti všemu nebojovat a o všem nepochybovat," říká máma. Natáhne ruku a dotkne se hřbetu knihy. "Kéž bych jenom jednou mohla říct: Tady to. To mi dost vyhovuje. Prostě proto, že jsem si to vybrala." Vytáhne knihu, podívá se na přední stranu desek, pak knihu zase zastrčí do police a zavrtí hlavou. A její hlas z reproduktoru, tlumený a samý šum, vykládá dál: "Jak ses rozhodla stát se doktorkou?" Paige krčí rameny. "Za něco člověk to mládí vyměnit musí..." Monitor přeskočí na záběr na prázdnou nákladní rampu za svatým Antonínem. Komentář hlasem mojí mámy: "Ale jak jsi k tomu dospěla?" A komentář hlasem Paige na to: "Nevím. Od jisté doby jsem prostě chtěla být doktorkou..." a pak tichne a přechází do jiného pokoje. Monitor přeskočí na záběr parkoviště, kde parkuje odtahovák, jehož řidič klečí u modrého auta. Slečna z recepcy stojí kousek stranou se založenýma rukama. Přepínám z čísla na číslo a naslouchám. Monitor přeskočí a ukáže mě, jak sedím s uchem přimáčknutým na reproduktor. Na čísle pět se ozývá něčí bušení do psacího stroje. Na osmičce bzučí sušička. Na dvojce slyším mámu říkat: "Znáš to staré rčení, že kdo si nepamatuje na minulost, je odsouzen ji opakovat? Tak já si myslím, že ti, kdo si ji pamatují, jsou na tom ještě hůř." Komentář říká Paiginým hlasem: "Ti, co si pamatují minulost, to většinou zbabrají fakt důkladně." Monitor přepne a ukáže je, jak se sunou po chodbě a máma má v klíně otevřenou knihu. Dokonce i v černobílé je poznat, že to je její diář. A ona si z něj čte a usmívá se. Zvedne hlavu a zkroutí se, aby viděla Paige za vozíkem. "Podle mého názoru jsou ti, co si pamatují minulost, právě tím ochromení." Paige ji tlačí dál a pak se ozve: "Co takhle: Ti, kdo dokážou na minulost zapomenout, mají před námi veliký náskok?" A jejich hlasy se znovu vytrácejí. Na čísle tři někdo chrápe. Na čísle deset povrzává houpací křeslo. Monitor přeskočí a ukáže parkoviště, kde recepční podpisuje nějaký papír na podložce. Než Paige zase najdu, slečna se vrátí a řekne, že pneumatikám není vůbec nic. A zase si mě bude úkosem měřit. Co by Ježíš rozhodně neudělal? Ukáže se, že z nich nějaký zmrd jenom vypustil vzduch.

33

Středy rovná se Nico.

Pátky rovná se Táňa.

Soboty rovná se Líza a já ji doženu na parkovišti u kulturního střediska. Vyplýtváme trochu spermatu o dvojce dveře dál, než je setkání sexoholiků, v kumbálku na náradí, hned vedle mopu, div nestojíme ve kbelíku s vodou. Líza se může opřít o kartony toaletního papíru a já jí podnikám tak důkladné nápoly do půlek, až při každém přiražení ducne hlavou do police s poskládanými hadry na podlahu. Olizuju jí pot ze zad, trocha nikotinu nezaškodí.

Tohle je život pozemský, jak ho znám já. Obhroublý, nepořádný sex, jehož první fázi je rozložit po zemi noviny. Právě se snažím uvést věci do toho stavu, v jakém byly před Paige Marshallovou. Vrátit se o fázi zpátky. Zrekonstruovat, jak můj život probíhal až do doby před pár týdny. Jak moje dysfunkce báječně fungovala.

"Řekla bys mi, kdybych začal být moc ohleduplný, víd'?"

ptám se Lízinych rozčuchaných vlasů na zátylku.

Přitahuju si ji za boky k sobě a domáhám se: "Pověz mi pravdu."

Přirážím pravidelným, stálým rytmem a vyzvídám: "Nemyslíš si, že jsem nějak změkkosrdcatěl, že ne?"

Abych nestříkal, představuju si místa, kde došlo k leteckým neštěstím, a taky jak jsem šlápl do hovna.

Pták mi jen hoří a já si představuju policejní snímky autonehod a zásahů zblízka brokovnicí. Abych vůbec nic necítil, jenom přirážím a odrážím.

Přirážím ocas a odrážím pocity. Když jste sexoholik, je to v podstatě totéž.

Jsem hluboko v ní a sunu pod ni ruce. Hloubej už to nejde a rukama šmátrám a kroutím oběma tvrdými špičatými bradavkami.

Líza otiskuje svůj tmavohnědý stín do světla hnědého kartonu toaletního papíru a říká: "Jen klid." Říká: "Co si to snažíš dokázat?"

Ze jsem necitelný mizera.

Ze mi fakt na ničem nesejde.

Co by Ježíš rozhodně neudělal?

Líza, Líza se svým formulářem na tříhodinovou vycházku svírá karton toaletního papíru a trhavě pokašlává a já pod rukama cítím, jak se jí břišní svaly křečovitě svírají a jak se vlní. Svaly jejího pánevního dna, musculus pubococcygeus,

se škubavě stahují a urputné sevření na mém ocasu je k neuvěření.

Viz též: Grafenbergův bod.

Viz též: bod G.

Viz též: tantrický posvátný bod.

Viz též: taoistická černá perla.

Líza se otevřenými dlaněmi opře o stěnu a tlačí se dozadu ke mně.

Tolik jmen pro totéž místo, tolik symbolů pro reálnou věc.

Federace feministických středisek zdravotní péče tomu říká vaginální erotogenní zóna. Holandský anatom ze sedmáctého století Regnier de Graaf témuž shluku erektilní tkáně, nervů a žil říkal ženská prostata. Tolik jmen pro pět centimetrů uretry, které můžete nahmatat skrz přední stěnu vagíny. Přes zadní stěnu vagíny. To, čemu někteří lidé říkají krček močového měchýře.

To všechno je jedno a totéž územíčko ve tvaru fazolky, které kdekdo chce pojmenovat.

Vztyčit na něm vlastní vlajku. Vlastní symbol.

Abych nevystříkl, představuju si anatomii pro první ročník a pitevní oddělení dvou ramének klitorisu, která jsou obě asi tak dlouhá jako ukazováček. Představuju si pitvu spongiózních těles, dvou válečků erektilní tkáně v penisu.

Odřízneme vaječník. Vyjmeme varlata. Naučíte se vyjmát řezem celé nervy a odkládat je stranou. Mrtvolky jsou cítit formalinem, formaldehydem. Tou vůní nových aut.

Když si naplníte hlavu mrtvolami, můžete rajtovat hodiny a nedostanete se nikam.

Můžete se protlouct celým životem, a přitom necítit nic, jen kůži. To je kouzlo těchhle sexoholických kočiček.

Když jste závislí, můžete fungovat a necítit nic, jen opilost nebo rauš nebo hlad. Ovšem když to porovnáte s jinými pocity, se smutkem, vztekem, strachem, obavami, zoufalstvím a depresí, nevypadá už závislost tak zle. Vypadá jako velice žádoucí alternativa.

V pondělí se po práci zdržím doma a probírám se máminými starými nahrávkami z terapeutických seancí. Zásoba žen za dvě tisíciletí na jedné polici. Hlas moje matky, pevný a hluboký, jaký býval, když jsem byl mňavý hovňous.

Hampýz podvědomí.

Pohádky na dobrou noc.

Představte si, že vaše tělo tiskne velká váha, která zatlačuje hlavu a paže stále hlouběji do polstrování gauče. Když si pásku pustíte do sluchátek, tak nezapomeňte usnout na osušce.

Tady, na jedné nahrané seanci, je jméno Mary Toddové Lincolnové.

Kdepak. Moc ošklivá.

Viz též: seance s Wallis Simpsonovou.

Viz též: seance s Marthou Rayovou.

Tady jsou sestry Brontëovy. Ne skutečné ženy, jen symboly, jen jména jako prázdné skořápky, do kterých se můžete promítnout, které můžete naplnit starodávnými stereotypy a klišé, mléčně bílá pokožka, honzíky, knoflíčkové boty a krinolíny. Nahé až na korzety z velrybí kostice a háčkované síťky na vlasy, tady jsou, Emily a Charlotta a Anna, leží jednoho horkého odpoledne v salonku nahé a znužené na divanech vycpaných koňskými žíněmi.

Sexuální symboly. Zbytek si doplníte sami, pomůcky i pozice, psací stůl se stahovací roletou, harmonium. Dosadíte sami sebe jako Heathcliffa nebo pana Rochesteru. Vložte prostě kazetu a uvolněte se.

Jako bychom si minulost kdy mohli představit. Minulost, budoucnost, život na jiných planetách, všechno je to prodloužení, projekce života, který známe.

Jsem zamčený ve svém pokoji a Denny přichází a odchází.

Jako by to bylo jen jakési nevinné nedopatření, přistihnu se, jak probírám palcem všechny Marshallové v seznamu.

Není tam.

Někdy večer po práci jezdím autobusem, co máji svatého Antonína. Nikdy není v žádném okně. Když jedu kolem, nedá se poznat, které auto na parkovišti je její. A já nevystoupím.

Nevím, jestli bych jí profízl pneumatiky nebo nechal milostné psaníčko.

Denny přichází a odchází a v domě je den ode dne mříž kamenů. A pokud někoho nevidáte každý den, vidíte, jak se mění. Dívám se z okna v patře, jak Denny přichází a odchází a jak vozí v nákupním vozíku větší a větší kameny, a den co den Denny vypadá v tom starém kabátě větší. Obličej má opálenější, prsa a ramena narostla dost, aby kabát vypínala, takže už tolik neplandá.

Není jako hora, ale je větší, je na Dennyho velký.

Dívám se na Dennyho z okna a jsem kámen. Jsem ostrov.

Volám dolů, jestli nepotřebuje pomoct.

Denny se na chodníku rozhlédne a v náručí si tiskne kámen k prsům.

"Tady, nahoře," volám. "Nepotřebuješ, abych ti pomoh?"

Denny shodí kámen na nákupní vozík a pokrčí rameny. Zavrtí hlavou, podívá se ke mně nahoru a cloní si oči jednou rukou. "Já pomoci nepotřebuju," volá, "ale můžeš, jestli chceš."

Takže nic.

Já chci, aby mě potřebovali.

Nutně musím být pro někoho nepostradatelný. Nutně musím mít někoho, kdo mi spolkne všechnen volný čas, všechno ego, všechnu pozornost. Někoho, kdo je na mně závislý. Vzájemná závislost.

Viz též: Paige Marshallová.

Stejně tak i droga může být trochu dobrá a trochu špatná.

Nejíte. Nespíte. Porce Lízy, to není opravdové jídlo. A porce Sary Bernhardtové, to není opravdový spánek.

Kouzlo závislosti na sexu je v tom, že se nikdy necítíte hladoví nebo unavení nebo znužení nebo osamělí.

Na stole v jídelně se vrší všechny nové gratulace. Všechny šeky a přání od spousty cizích lidí, kteří by rádi věřili, že jsou pro někoho druhého hrdiny. Kteří si myslí, že je někdo potřebuje.

Nějaká žena píše, že pro mě založila dopisovou modlitební akci.

Takovou spirituální pyramidovou hru. Jako kdyby se proti Bohu dalo nějak spiknout. Dokopat ho k něčemu.

Tenká hranice mezi modlením a sekýrováním.

V úterý večer se nějaký hlas v záznamníku dožaduje svolení, aby moji mámu přestěhovali u svatého Antonína do třetího patra, do patra, kam se chodí umírat. Nejdřív ze všeho slyším, že to není hlas doktorky Marshallové.

Jasně, vřískám na záznamník. Odstěhujte tu praštěnou bábu nahoru. Ať se má, ale já za žádná hrdinská opatření platit nebudu. Nasogastrické sondy. Dýchací přístroje. Mohl bych reagovat laskavěji, ale pomyslete, jak konejšivě ta sekretářka na mě mluví.

Jako by předpokládala, že jsem citlivý člověk.

Doporučím tlumenému nahranému hlasu, ať mi už nevolá, dokud paní Manciniová nebude na prkně.

Kromě případů, kdy hraju komedii kvůli penězům, jsem radši, když mě lidi nenávidí, než aby jim mě bylo líto.

Když tohle slyším, nedostávám vztek. Není mi smutno. Už cítím jenom nadrženosť.

A středy rovná se Nico.

Jsme na dámách a čalouněná pěst její stydké kosti mě tluče do nosu. Nico sebou vrtí nahoru a dolů po mojí tváři. Dvě hodiny si Nico proplétá prsty na mém zátylku a přitahuje si můj obličej do sebe, až se dusím stydkými chlupy.

Když doluju jazykem v jejích stydkých pyscích, doluju jím v záhybech ucha doktorky Marshallové. Dýchám nosem a vztahuju jazyk ku spáse.

Ve čtvrtek nejdřív Virginia Woolfová. Pak Anaïs Nin. Pak tak akorát čas na seanci se Sakadžaweou z kmene Šošonů, než bude ráno a já se budu muset vrátit do práce do roku 1734.

Mezitím zapisuju svou minulost do sešitu. Tím dělám svou čtvrtou fázi, svou nebojácnou a úplnou mravní inventarizaci.

Pátky rovná se Táňa.

Do pátku už v mámině domě nejsou žádné kameny.

K domu přijde Táňa a Táňa znamená análně.

Kouzlo soulože zezadu je v tom, že je pokaždé těsná jako panna. A Táňa si nosí hračky. Korálky a tyčky a sondičky, všechny páchnou jako od bělidla a ona je s sebou pašuje v černé kožené tašce, kterou má v kufru auta. Táňa mi jednou rukou a ústy zpracovává ptáka a zároveň mi do zadní dírky tiskne první kuličku z dlouhého řetězu ze spousty namaštěných červených gumových kuliček.

Mám zavřené oči a pokouším se dostatečně uvolnit.

Nadechnout. Pak vydechnout.

Myslet na opičáka a kaštiny.

Pomalů a rovnoměrně, nádech a pak výdech.

Táňa do mě kroutí první kuličku a já se ptám: "Řekla bys mi to, kdybych se projevoval moc lítostivě, žejo?"

A první kulička lupne dovnitř.

"Proč mi lidi nevěří," vztekám se, "když jim říkám, že mi na ničem nezáleží?"

A druhá kulička lupne dovnitř.

"A přitom já fakt, fakt na všechno seru," tvrdím.

Další kulička lupne dovnitř.

"Už si nenechám ublížit," říkám.

Ještě něco jiného ve mně lupne.

Táňa mi pořád rdousí ptáka, pak si visící šňůru omotá kolem ruky a škube.

Představte si, že vám ženská rve vnitřnosti z těla.

Viz též: má umírající matka.

Viz též: doktorka Paige Marshallová.

Táňa znovu škube a já pálím, bílé vojsko se rozplácává o tapetu na stěně ložnice hned vedle její tváře. Znovu zatáhne a můj pták souchotinářsky kašle a pořád kašle.

Pořád pálí bez munice a já říkám: "Sakra. To jsem fakt cejtil."

Co by Ježíš rozhodně neudělal?

Předkláním se a opírám oběma dlaněmi o stěnu, trochu prohnu kolena a dožaduju se: "Polehoučku." Dožaduju se Tání:

"Nestartuješ sekačku."

A Táňa klečí pode mnou, jen se dívá na masné a smradlavé kuličky na podlaze a povídá: "No teda." Zvedne šňůru s červenými gumovými kuličkami, abych to viděl taky, a povídá: "Mělo jich tam bejt deset."

Je jich jenom osm a k tomu něco jako dlouhý kus prázdné šňůrky.

Zadek mě bolí tolik, že si sáhnou dozadu a pak se podívám na prsty, jestli tam není krev. Podle toho, jak moc mě to v tu chvíli bolí, mě naprosto ohromí, že krev není na všem.

Skřípu zuby. "To byla náramná zábava, co ty na to?"

A Táňa: "Potřebuju od tebe podepsat propustku, abych se mohla vrátit do vězení." Spustí šňůru kuliček zpátky do černé tašky a nadhodí: "Možná by ses moh stavit na pohotovosti."

Viz též: ucpaný tračník.

Viz též: zástava střevní pasáže.

Viz též: křeče, horečka, septický šok, selhání srdce.

Je to už pět dnů, co si vzpomínám, že jsem měl dost hlad, abych se najedl. Nebyl jsem unavený. Ani ustaraný nebo vztekly nebo vystrašený nebo žíznlivý. Nemůžu ani říct, jestli ve vzduchu něco smrdí. Vím jenom, že je pátek, protože je tu Táňa.

Paige a její mezizubní hedvábí. Táňa a její hračky. Gwen a její bezpečné slovo. Všechny ty ženy mě vláčejí sem tam na provázku.

"Ale ne, kdepak," odpovídám Táně. Podepíšu formulář v kolonce ručitel. "Vážně," říkám, "nic se nestalo. Necítím, že by vevnitř něco zůstalo."

A Táňa si propustku bere a říká: "Tomu se mi nechce věřit."

Legrační je, že ani já nemám jistotu, jestli tomu věřím.

34

Nemám pojištění, dokonce ani řidičák, a tak si zavolám taxíka, aby mi roztáhnul a nahodil mámino staré auto. V rádiu mluví o tom, kde je jaká zácpa, o srážce dvou aut na dálniční přípoje, o tahači, který chcipl na dálnici k letišti. Jen co doplním nádrž, najdu si nějakou nehodu a zařadím se do fronty. Čistě pro ten pocit, že jsem součástí něčeho.

Když sedím v dopravní zácpě, srdce mi buší pravidelným rytmem. Nejsem sám. Uvázl jsem tu a klidně bych mohl být normální člověk, který se vrací za manželkou, dětmi, domů. Mohl bych předstírat, že můj život je něco víc než jen čekání na příští pohromu. Že vím, jak fungovat. Jako si jiné děti hrají na doktora, já bych si mohl hrát na to, že dojíždím do práce.

Po sítě jdu navštívit Dennyho na prázdnou parcelu, kde vyložil všechny svoje kameny, na parcelu, kde měl okres Mennigtown stavět rodinné domky a kde on teď lepí kameny na sebe maltou, řadu po řadě, takže už má zed'. "Ahoj," říkám.

A Denny: "Vole."

Denny říká: "Jak se má tvoje máma?"

A já na to, že je mi to jedno.

Denny rozdělá zednickou lžicí na poslední řadu kamenů vrstvu toho žmolkovitého šedivého bahýnka. Špičatým ocelovým koncem lžice šmidlá po maltě, dokud není rovná. Prkýnkem uhladí spáry mezi kameny, které už osadil.

Pod stromem, dost blízko, abyste poznali, že to je Cherry

Daiquiri ze striptýzového klubu, sedí dívka. Sedí na rozložené dece a z hnědého sáčku vyndává bílé kartony s donáškovým jídlem a ty pak všechny otevírá.

Denny začíná usazovat do nové malty kameny.

"Co to stavíš?" ptám se.

Denny pokrčí rameny. Zakroučí hranatý hnědý kámen hlouběji do malty. Lžicí přimáčkne maltu mezi dvěma kameny. Skládá z celé jedné generace svých děťátek něco velkého.

Neměl bys to nejdřív postavit na papíře? Nepotřebuješ mít plán? povídám. A taky musíš mít povolení a pustit sem někoho jako stavební dohled. Musíš složit poplatky. Znáš stavební nařízení.

"Jak to?" diví se Denny.

Převaluje nohou kameny a pak si vybere ten nejlepší a posadí ho na místo. Když chceš namalovat obraz, povolení nepotřebuješ, tvrdí. Nemusíš předložit plány, když chceš napsat knihu. A jsou knihy, které napáchaly víc škody, než kdo z lidí sám. Nemusíš si nechat provést inspekci svojí básně. Existuje cosi jako svoboda vyjádření.

Denny říká: "Nepotřebuješ povolení, abys moh mít dítě. Tak proč máš mít povolení, abys moh postavit dům?"

A já na to: "Jenže co když postavíš nebezpečnej, ošklivej dům?"

A Denny namítá: "No a co když vychováš nebezpečný, hajzlovský dítě?"

A já zvednu mezi námi zařatou pěst a říkám: "Doufám, že tím nemyslíš mě, vole."

Denny se otočil po Cherry Daiquiri, která sedí v trávě, a ohlásí: "Jmenuje se Beth."

"Nemysli si ani na vteřinu, že město ti tu volnomyšlenkářskou stavební logiku zbaští," povídám.

A povídám: "Není tak přitažlivá, jak si myslíš."

Denny si podolkem košile otre pot z čela. Je vidět, že břišní svaly má jako vlnkované brnění, a říká: "Měl by ses na ni zajít podívat."

Vídím ji dobře odsud.

"Já myslel na svoji mámu," odtuší.

Už mě vůbec nepoznává. Nebudu jí scházet.

"Ne kvůli ní," vysvětluje Denny. "Měl bys to jít dodělat kvůli sobě."

Dennymu po pažích přebíhají stíny tam, kde se mu napínají svaly. Dennymu teď paže vyplňují rukávy potem zakyslého trička.

Jeho hubené paže vypadají veliké. Pokleslá ramínka se rozšiřují.

S každou řadou musí zdvihat kameny o něco výš. S každou řadou musí být silnější. Denny povídá: "Chceš tu zůstat a dát si Čínu?"

Povídá: "Vypadáš trochu zdrchaně."

Ptám se, jestli teď s tou holkou, s tou Beth žije.

Ptám se, jestli ji nepřivedl do jiného stavu nebo tak něco.

A Denny oběma rukama zvedá velký šedivý balvan k pasu a krčí rameny. Před měsícem bychom tenhle kámen sotva zvedli oba.

Jestli potřebuje, povídám mu, zprovoznil jsem staré mámino auto.
"Běž se podívat, jak je na tom tvoje máma," radí Denny. "A pak se vrať a pomoz nám."
Všichni v Koloniálním parku ho pozdravují, vykládám mu.
A Denny na to: "Nelži mi, vole. Jestli tu někdo potřebuje povzbudit, tak já to nejsem."

35

Přetáčím rychle vzkazy na mámině záznamníku a nacházím stále stejný mírný hlas, tlumený a chápající, jak říká: "Stav se zhoršuje..." Jak říká: "Kritický..." Jak říká: "Matka..." Jak říká: "Zakročit..."

Pořád jen klepu do tlačítka, přetočit dál.

Na dnešní noc je na polici Colleen Mooreová, co já vím, kdo to byl. Je tam Constance Lloydová, co já vím, kdo to byl. Je tam

Judy Garlandová. Je tam Eva Braunová. Je jasné, že zbyla samá druhá sorta.

Hlas na záznamníku utichá a zase začíná mluvit.

"...jsem obvolala několik klinik, kde provádějí umělá oplodnění a které jsou uvedeny v diáři jeho matky," povídá.

Je to Paige Marshallová.

Přetočím to zpátky.

"Dobrý den, tady doktorka Marshallová," říká hlas. "Potřebuji mluvit s Víktorem Mancinim. Povězte prosím panu Mancinimu, že jsem obvolala několik klinik, kde provádějí umělá oplodnění a které jsou uvedeny v diáři jeho matky, a že se zdá, že všechny jsou legální. Dokonce i jména lékařů odpovídají." Říká:

"Nejpodivnější na tom je, že když jsem se jich začala ptát na Idu

Manciniovou, velice je to vyvedlo z míry."

Říká: "Vypadá to, že v tom bude přece jen víc než jen výmysly paní Manciniové."

V pozadí se ozve hlas: "Paige?"

Mužský hlas.

"Poslouchejte," říká ona, "přišel můj manžel, takže požádejte

Viktora Manciniho, aby se co nejdříve dostavil do Pečovatelského střediska svatého Antonína."

Mužský hlas: "Paige? Co to děláš? Proč šeptáš -"

A hovor končí.

36

Takže sobota rovná se návštěva mámy.

V recepci u svatého Antonína říkám recepční, že jsem Viktor Mancini a přišel jsem navštívit svou matku, Idu Manciniovou.

"Leda," povídám, "leda by už umřela."

Recepční mě obdaří pohledem, takovým tím, při kterém sklopíte bradu a prohlížíte si toho člověka, kterého tolik, tolik litujete. Skloníte hlavu ke straně, abyste se na něho museli dívat odspoda. Submisivní pohled. Zvednete při tom obočí až k vlasům.

Je to pohled vyjadřující nekonečnou slitovnost. Ústa stisknete a zašklebíte se a to je všechno, už přesně víte, jak se na mě ta recepční dívá.

A říká: "Samozřejmě že vaše matka je pořád s námi."

A já říkám: "Nevykládejte si to špatně, ale svým způsobem bych byl radši, kdyby nebyla." Obličej na chvíli zapomene, že má vyjadřovat lítost, rty se stáhnou a odhalí zuby. Většinu žen přinutíte, aby se vám přestaly dívat přímo do očí, tak, že si olíznete rty. Ty, co pohledem neuhnou... prostě se vám povedl zásah do černého.

Jen tam běžte, povídá mi, paní Manciniová je pořád v prvním patře.

Slečna Manciniová, opravuju ji. Moje matka není vdaná, leda byste tím ohavným oidipovským způsobem počítali mě.

Ptám se, jestli je tu Paige Marshallová.

"Samozřejmě že je," odpoví recepční a teď už obličej trochu odvrátila a prohlíží si mě úkosem. Pohled vyjadřující nedůvěru.

Za bezpečnostními dveřmi začínají všechny ty potrhle staré

Imy a Lavinie a Violy a Olivie pomalu na chodítkách a vozících migrovat ke mně. Všechny chronické svlékačky.

Všechny odhozené babičky a syslice s kapsami plnými rozžvýkaného jídla, ty, co zapomněly polykat a co mají plíce plné jídla a pití.

Všechny se na mě usmívají. Jen září. Všechny mají na sobě ty umělohmotné náramky, které zamykají dveře, ale stejně vypadají líp, než jak se cítím já.

Společenská místnost voní po růžích a citronech a borovicích. Hlučný pidisvět uvnitř televize se domáhá pozornosti.

Rozházené skládačky. Zatím nikdo nepřestěhoval moji mámu do třetího patra, do patra smrti, a v jejím pokoji je Paige Marshallová a sedí na tvídem čalouněném sklopném křesle a čte si z podložky a na nose má brýle, a když mě uvidí, povídá: "Podívej se na sebe."

Povídá: "Tvoje matka není jediná, komu by prospěla umělá výživa."

Říkám, že jsem si poslechl její vzkaz.

Moje máma je. Je jenom v posteli. Je v posteli a spí a to je všechno a její břicho vytváří pod přikrývkou maličkou nafouklou mohylku. Kostí jsou jediné, co zbylo z paží a rukou. Hlava je vtištěná do polštáře, oči pevně sevřené. Konce brady se pohnou, jak na chvíli zaťala čelist, pak se celý obličej dá do kupy, aby mohla polknout.

Oči se rázem otevrou a ona ke mně napřáhne zelenošedé prsty, strašidelně, jako pod vodou, pomalým plaveckým

záběrem, chvějícím se, jako se chvěje světlo na dně bazénu, když jste ještě maličcí a přespáváte v nějakém motelu hned vedle dálnice. Umělohmotný náramek jí visí na zápěstí. "Frede," řekne.

Zase polkne, celý obličej se tou snahou schumlá. "Fred Hastings." Očima sklouzne stranou a usměje se na Paige.

"Tammy,"

osloví ji. "Fred a Tammy Hastingsovi."

Její někdejší obhájce a jeho manželka.

Všechny poznámky o tom, jak být Fredem Hastingsem, jsem si nechal doma. Nemůžu se rozpomenout, jestli jezdím ve fordu nebo v dodgi. A kolik dětí jako mám mít. Jakou barvu jsme nakonec vybrali pro jídelnu. Nemůžu si vzpomenout na jedinou podrobnost ze svého údajného života.

Paige pořád sedí na křesílku, dojdu k ní, položím jí ruku na rameno v bílém plášti a řeknu: "Jak vám je, paní Manciniová?"

Zvedne strašlivou zelenošedou ruku a obrací ji hned dlaní a hned zase hřbetem nahoru, což je univerzální znamení pro slovo jakžtakž. Se zavřenýma očima se usměje a říká: "Doufala jsem, že přišel Viktor."

Paige škubne ramenem a setřese z něj moji ruku.

A já povídám: "Myslel jsem si, že mě máš radši."

Povídám: "Viktora nemá nikdo moc rád."

Matka natáhne prsty k Paige a ptá se: "Miluješ ho?"

Paige se na mě podívá.

"Myslím tady Freda," vysvětluje máma. "Miluješ ho?"

Paige začne rychle cvakat a vycvakávat propisku. Nedívá se na mě, upírá pohled do podložky, kterou má na klíně, a odpoví:

"Ano."

A máma se usměje. Napřáhne prsty ke mně a ptá se. "A ty, ty ji miluješ?"

Možná tak, jako dikobraz miluje svůj kus dřeva, jestli tomuhle říkáte láska.

Možná tak, jako delfín miluje hladkou stěnu své nádrže.

Říkám ale: "Asi že jo."

Máma nakrčí hlavu, zabodne bradu až do krku a poulí na mě oči. "Frede!"

A já řeknu: "Nojo, tak jo." Řeknu: "Miluju ji."

Strašlivé zelenošedé ruce spočinou na břiškové mohyle. "Máte oba náramné štěstí," oznámí máma. Zavře oči a dodá: "Viktor v lásce ke druhým lidem nijak moc nevyniká."

Dodá: "Nejvíc mám strach z toho, že až tu nebudu, nezbude na celém světě nikdo, kdo by Viktora miloval."

Tihle zatracení staroušci. Ty lidské trosky.

Láska je žvást. City jsou žvásty. Jsem kus kamene. Hajzl. Jsem necitelný parchant a jsem na to pyšný.

Co by Ježíš rozhodně neudělal?

Jestli si jeden může vybrat mezi tím, že nebude milován, a tím, že bude zranitelný a citlivý a citový, tak si tu lásku pěkně nechtě.

Sám nevím, jestli to, co jsem právě řekl, že miluju Paige, byla lež nebo přísaha. Ale byl to laciný trik. Nic než další halda holčičích kydů. Není žádná lidská duše a já vím kurevsky jistě, že se rozhodně nerozpláču.

Máma má pořád zavžené oči a její hrudník se nadouvá a vypouští v dlouhých, důkladných cyklech.

Nádech. Výdech. Představte si, že vaše tělo tiskne velká tíha, spočítejte hlavou a pažemi, hlouběji a hlouběji.

A už spí.

Paige vstává z křesílka a kývne ke dveřím a já jdu za ní na chodbu.

Rozhlédne se a povídá: "Chceš jít do kaple?"

Nemám nějak náladu, fakt.

"Promluvit si."

Tak jo, říkám. Jdu s ní a říkám: "Díky. Myslím za to, že jsi tam lhala."

A Paige na to: "Kdo říká, že jsem lhala?"

Znamená to, že mě miluje? Nemožné.

"No dobrá," opraví se, "nejspíš jsem si to trochu přikrášlila."

Mám tě ráda. Někdy."

Nádech. Výdech.

Paige za námi zavře dveře kaple. "Sáhni si," vezme si moji ruku a přidrží si ji na plochem břiše. "Měřila jsem si teplotu. Můj čas už je pryč."

Cítím, jak mi od bůhvíčeho těžknou vnitřnosti. "Fakt?" říkám. "To jsem tě možná předběh."

Táňa a její gumové prdelní hračky.

Paige se otočí a jde ode mě, zvolna, a pořád odvrácená ode mě prohlásí: "Nevím, jak o tom mám s tebou mluvit."

Slunce prochází mozaikovým sklem, celá stěna ve stovkách odstínů zlaté. Kříž ze světlého dřeva. Symboly. Oltář a oltářní mřížka, všechno je to tady. Paige si jde sednout do jedné lavice, do kostelní lavice, a vzdychne si. Jednou rukou sevře horní okraj psací podložky, druhou nadzvedne nějaké připnuté papíry, abych viděl, co má pod nimi za červenou věc.

Mámin diář.

Podá mi diář a povídá: "Můžeš si fakta ověřit sám. Přesněji řečeno ti doporučuju, abys to udělal. Aspoň pro klid vlastní mysli."

Beru si sešitek a vevnitř je pořád hatmatilka. No dobře, tak hatmatilka v italštině.

A Paige povídá: "Dobrá je jediná věc, a to že neexistuje naprostá jistota, že genetický materiál, který použili, pocházel od skutečné historické postavy."

Všechno ostatní sedí, říká. Data, kliniky, specialisté. Dokonce i lidé z církve, se kterými mluvila, trvali na tom, že ukradený materiál, ta tkáň, kterou na klinice kultivovali, byla jediná autentická předkožka. Tvrdí, že v Římě to hráblo do obrovského politického mraveniště.

"Jediná další dobrá věc," pokračuje, "je to, že jsem nikomu nepověděla, kdo jsi."

Jéžiš, říkám.

"Ne, já myslela kdo jsi teď," opravuje mě.

"Ale ne, já jenom sakroval," povídám.

Je to asi takový pocit, jako když vám zrovna přišly mizerné výsledky biopsie. "Tak co to vlastně znamená?" ptám se.

Paige krčí rameny. "Když si to tak probereš, tak nic," povídá.

Kývne na diář, který držím v rukou. "Leda by sis chtěl zpackat život, poradila bych ti, abys to spálil."

Jak to ovlivňuje nás, ji a mě, zajímám se.

"Už bychom se neměli scházet, jestli myslíš tohle," odpoví.

Snad přece nevěří všem těm hovadinám, to snad ne, ptám se.

A Paige říká: "Viděla jsem tě se zdejšími pacientkami a vím, jak po rozhovoru s tebou všechny došly míru." Sedí, předkloní se s lokty na kolenou a s bradou v dlaních a pokračuje: "Nemůžu prostě riskovat, že tvoje matka má pravdu. Všichni, se kterými jsem mluvila v Itálii, nemohli být tak paranoidní. No co když jsi doopravdy úžasný a svatý syn boží, co když?"

Požehnaný a bezchybný smrtelný projev Boha.

Ze zacpaných střev se dere nahoru krknutí a v krku mám kyselo.

Kocovina není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

"Takže tím chceš říct, že chrápeš jenom se smrtelníky?"

nadhodím.

A Paige se předklání a podívá se na mě tím slitovným pohledem, tím, co tak často používá ta slečna v recepci, s bradou zabořenou na hrudi, s obočím zdviženým ke vlasům, a říká: "Je mi hrozně líto, že jsem se do toho navezla. Slibuji, že to nepovím živé duši."

A co s mojí mámou?

Paige vzdychne a krčí rameny. "To je snadné. Trpí přeludy.

Nikdo jí nebude věřit."

Ale ne, já myslím, jestli brzy umře?

"Nejspíš," kývne Paige, "leda by se stal zázrak."

37

Uršula přestane, aby mohla nabrat dech, a podívá se nahoru na mě. Protřepe si prsty jedné ruky a zmáčkne zápěstí na druhé a povídá: "Kdybys byl máselnice, měli bysme máslo už před půl hodinou."

Je mi líto, já na to.

Plivne si do dlaně a sevře ji na mém ptáku a povídá: "To vůbec nejsi ty."

Už ani nebudu předstírat, že vím, kdo a co jsem.

Zase jeden vlekloucí se den v roce 1734, a tak jsme si zalezli do hromady sena ve stáji. Já mám ruce zkřížené za hlavou, Uršula se tulí u mě. Moc se radši nehýbeme, protože jinak nás i skrz šaty píchají suchá stébla. Oba se díváme nahoru na trámy, na trámy a na propletenou spodní stranu doškové střechy. Dolů visí na vláknech pavouci.

Uršula začne pumpovat a říká: "Viděls v televizi Dennyho?"

Kdy?

"Včera večer."

O co šlo?

Uršula potřese hlavou. "Něco staví. Lidi si stěžují. Lidi si myslí, že to je nějaký kostel, a on nechce říct jaký."

Je to až dojemné, jak neumíme žít s věcmi, které nechápeme.

Jak potřebujeme, aby všechno bylo ocedulkované a vysvětlené a rozložené na prvočinitele. Dokonce i když je to docela určitě nepochopitelné. Dokonce i Bůh.

Zneškodnění není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Není to kostel, povídám. Hodím si vázanku přes rameno a odhrnu si podolek košile z kalhot.

A Uršula na to: "V televizi si teda myslej, že to kostel je."

Špičky prstů jedné ruky zatlačím kolem pupku čili umbiliku, ale digitální palpace nevypovídá jednoznačně. Poklepu a naslouchám, jestli nejsou nějaké změny ve zvuku, které by mohly naznačovat, že tam je pevná hmota, ale perkuse nevypovídá jednoznačně.

Velkému svaly, svěrači, který drží sračky uvnitř, doktoři neříkají jinak než zevní svěrač, a když něco nacpete až za něj, ani omylem to nevyjde ven bez důkladného přispění. Na nemocničních pohotovostech takovému přispění říkají odstranění cizích těles z konečníku.

Požádám Uršulu, jestli by mi nemohla položit ucho na holé břicho a povědět mi, jestli něco uslyší.

"Denny to v hlavě nikdy neměl moc v pořádku," mele si, ale nakloní se a přitiskne mi teplé ucho na pupík. Pupek.

Umbilicus, jak by řekl lékař.

Typický pacient, který přijde s cizími tělesy v konečníku, je muž po čtyřicítce nebo padesátce. Cizí těleso se mu dovnitř dostalo téměř vždy vlastním přičiněním.

A Uršula říká: "Co jako mám slyšet?"

Sřevní zvuky.

"Škrundání, kvičení, rachtání, cokoli," já na to. Cokoli, co by naznačovalo, že se moje střeva jednou pohnou a stolice se jenom nehromadí za nějakou překážkou.

Jako klinický jev se cizí tělesa v konečníku objevují rok od roku častěji. Existují záznamy o cizích tělesech, která zůstala na místě roky, aniž by perforovala střevo nebo způsobila citelné zdravotní komplikace. I když Uršula něco zaslechne, nebude to vypovídat jednoznačně. K tomu by byl potřeba rentgenový snímek břišní partie a rektosigmoidoskopie.

Představte si sami sebe na vyšetřovacím stole s koleny přitáženými až na prsa, takřkajíc v kozelci. Hýždě vám odtáhnou od sebe a tak přidrží lepicí páskou. Někdo bude vykonávat tlak na břišní oblast, někdo další vsune jemné klíštky a pokusí se transanálně cizím tělesem manipulovat a vyjmout je. To vše se přirozeně provádí za lokální anestezie. Přirozeně se u toho nikdo nehihná a nepožuje si fotky, ale stejně.

Stejně. Mluvíme o mně.

Představte si na monitoru obraz ze sigmoidoskopu, zelené světlo se hrne stísněným tunýlkem mukózní tkáně, vlhkým a růžovým, hrne se do napučené tmy, až se ta věc konečně ukáže v telce, takže ji každý může vidět: mrtvý křeček.

Viz též: hlavička panenky Barbie.

Viz též: červené gumové prdelní kuličky.

Uršula přestala kvrdlat rukou nahoru dolů a prohlásila: "Slyším, jak ti tluče srdce." Prohlásila: "Zní to, jako bys měl pěkně nahnáno."

Ne. Kdepak, namítám, je mi prostě náramně.

"To mi teda nepřipadá," dýchá mi Uršula hore na oblast periaabdominální. "Dostávám z toho karpální tunel."

"To myslíš syndrom karpálního tunelu," opravuju ji. "A to nemůžeš, protože ten nevynalezou až do průmyslové revoluce."

Aby se cizím tělesům zabránilo dostat se výš do tračníku, můžete je vytahovat za použití Foleyova katétru a do tračníku nad těleso vsunout balóněk. Pak balóněk nafouknete. Obvyklejší je vakuum nad cizím tělesem; to se obvykle vytvoří, když byla zavedena vinná či pivní láhev.

Uršula má ucho pořád u mě na břiše. "Viš, s kým to máš?"

zajímá se.

To nebylo moc vtipný, já na to.

Když jde o láhve zavedené otevřeným koncem napřed, musíte zavést kolem láhve Robinsonův katétr a umožnit vzduchu, aby proudil kolem ní a vakuum odstranil. U láhví zavedených zavřeným koncem napřed je třeba vsunout do otevřeného konce retraktor a pak naplnit láhev sádrou. Když sádra retraktor utěsni, táhnete za něj a láhev vyjmete.

Jinou metodou je použít klystýr, to je ale méně spolehlivé.

Jsme s Uršulou ve stájích a je slyšet, jak se venku dává do deště. Kapky ťapají po došcích a voda zurčí po ulici. Světlo v oknech je matnější, tmavošedé, a ozývají se rychlé, opakující se čvachtavé zvuky, jak se někdo běží schovat.

Deformovaná černobílá kuřata se tlačí dovnitř dírou v prkenné stěně, čepýří peří a vytřásají z něj vodu.

A já povídám: "Co ještě v televizi říkali o Denny?"

O Denny a Beth.

Povídám: "Myslíš si, že Ježíš věděl, že je Ježíš, úplně automaticky, od začátku, anebo mu to jeho máma nebo tak někdo řekl a on do toho dorost?"

Z mého klína se ozývá tlumené škrundání, ale nejde to zevnitř mě.

Uršula vydechne a pak si zase odchrchlá. Ruka jí na mně zvadne. Na mně zvadlém. Její vlasy se mi rozprostřou po nohou.

Její teplé měkké ucho se mi boří do břicha.

Skrz záda košile mě píchá seno.

Kuřata se hrabou v prachu a seně. Pavouci se otáčejí.

38

Ušní svíčka se dělá tak, že vezmete pravidelný kus papíru a stočíte ho do tenoučké trubičky. Není to žádný zázrak. Ale člověk musí začít u věcí, které už zná.

Jsou to jen další paběrky, co mi zbyly z medicíny, a já je teď přednáším v Koloniálním parku Dunsboro dětem na školním výletě.

Ke skutečným, nefalšovaným zázrakům se člověk možná musí propracovat.

Denny celý den v dešti stavěl na sebe kameny, a když pak přišel ke mně, řekl, že má uši tak zanesené mazem, až neslyší.

Teď sedí v mámině kuchyni na židli, Beth stojí u dveří a zadkem se zlehka opírá o roh kuchyňské linky. Denny sedí na židli postavené u stolu bokem a jednu paži má položenou na desce stolu.

A já mu povídám, ať se nehýbe.

Balím papír do těsné trubičky. "Dejme tomu," říkám, "dejme tomu, že Ježíš Kristus, aby z něj byl syn boží a aby v tom byl fakt dobrej, musel trénovat."

Nakážu Beth, ať v kuchyni zhasne, a zakroutím jeden konec tenké papírové ruličky do stísněného tmavého tunýlku Dennyho ucha. Trochu mu z něj čouhají chlupy, ale představuje to menší požární riziko než u většiny lidí. Kroutím trubičku do ucha, ne moc hluboko, jen tolik, aby držela na místě, až ji pustím.

Abych se soustředil, snažím se nemyslet na ucho Paige Marshallové.

"Dejme tomu, že Ježíš tím tréninkem strávil celé mládí," vykládám, "než vůbec udělal jeden jediný zázrak."

Denny sedí ve tmě na židli a z ucha mu čouhá bílá papírová rulička.

"Jak to, že se nic nedočítáme o prvních, nevydařených Ježíšových pokusech?" vykládám. "Anebo o tom, že ty velký zázraky nevystřílí, dokud nebyl po třicátce?"

Beth na mě vystrkuje poklopec těsných džín, a tak použiju jejich zip jako škrťátko, zapálím sirkou a nesu plamínek přes místnost k Dennyho hlavě. Sirkou zapálím konec papírové trubičky.

Jak jsem sirkou škrtl, v místnosti je cítit síra.

Z hořícího konce trubičky se vznáší kouř a Denny povídá:

"Ale nenecháš to, aby mě to popálilo, že ne?"

Plamen se plazí blíž k jeho hlavě. Spálený konec trubičky se kroutí a rozevívá a rozpadá. Kousky černého papíru s oranžovými jiskrami kroutícími se jako červi, kousky horkého papíru se vznášejí ke stropu. Některé kousky černého papíru se jen pokrouť a spadnou.

Opravdu se tomu tak říká. Ušní svíčka.

A já povídám: "Co když Ježíš začal prostě tím, že prokazoval lidem dobré skutky, však to znáš, že pomáhal stařenkám přes ulici, anebo lidem říkal, že nechali rozsvícený reflektory?" Povídám: "No ne přesně tohle, ale víš, o co mi jde."

Pozoruju oheň, jak se svíjí blíž a blíž k Dennyho uchu, a vykládám: "Co když Ježíš na těch velkých akcích s chlebem a rybama pracoval roky? No třeba ta věc s Lazarem, k tomu se přece nejdřív musel nějak vypracovat, ne?"

A Denny kroutí oči na stranu a snaží se zablédnout, jak blízko oheň je, a ptá se: "Beth, nespálí mě to už?"

A Beth se podívá na mě a ptá se: "Viktore?"

A já: "To je dobrý."

Beth se zapírá ještě víc do linky a otočí obličej, aby tam neviděla. "Vypadá to jako nějaký úchylný mučení," povídá.

"Možná," vykládám, "možná si dokonce ani Ježíš ze začátku nevěřil."

A nakloním se k Dennyho obličejí a jedním fukem plamen uhasím. Dlaní chytnu Dennyho pod bradou, aby se necukal, a vytáhnu mu z ucha zbytek papírové ruličky. Když mu ho ukážu, je papír mazlavý a tmavý od ušního mazu, který do něj oheň natavil.

Beth rozsvítí.

Denny jí ukáže ohořelou trubičku a Beth si ji očichá a řekne:

"Smrdí."

"Možná jsou zázraky něco jako nadání," rozkládám já, "a musí se začít od maličkostí."

Denny si na to čisté ucho přiloží dlaň a pak ji zase odtáhne.

Přikrývá si ho a odkrývá a pak řekne: "Je to o moc lepší."

"Tím nechci říct, že Ježíš předváděl karetní kouzla," vysvětluju, "ale třeba by pro začátek stačilo neubližovat lidem."

Beth popojde a jednou rukou si přidrží vlasy, aby se mohla sklonit a podívat se Dennyho do ucha. Mžourá a vrtí hlavou, aby tam viděla z různých úhlů.

Balím do tenké ruličky další kus papíru. "Tak jsem slyšel, že jsi tuhle byl v televizi," začnu.

"To je mi líto." Motám rukama papír, aby rulička byla tenčí a tenčí. "Byla to moje chyba."

Beth se narovná a zadívá se na mě. Potřeše hlavou. Denny si do vyčištěného ucha strčí prst, zakvedlá s ním a pak si k němu přičuchne.

A já jen držím papírovou ruličku a vykládám: "Od nynějška se budu snažit být lepším člověkem."

Dusit se v restauracích, vodit lidi za nos, tyhle kravinu už provozovat nebudu. Spát s kdekým, provozovat neosobní sex, tyhle pitomosti.

Povídám: "Volal jsem na radnici a stěžoval jsem si na tebe."

Volal jsem do televize a navykládal jsem jim řadu věcí."

Bolí mě v žaludku, ale nejsem s to říct, jestli je to provinilostí nebo zadržovanou stolicí.

V obou případech jsem ve sračkách až po uši.

Chvilku mi připadá lehčí dívat se na ztemnělé kuchyňské okno nad výlevkou, do tmy za ním. V okně se odrážím já sám a vypadám stejně sešle a pohuble jako moje máma. Nový, spravedlivý, možná i božský svatý Já. Beth se na mě dívá se založenýma rukama. Denny sedí u kuchyňského stolu a nehtem se dloube v tom špinavém uchu. Pak se podívá pod nehet, co vydloubal.

"Já jsem totiž prostě chtěl, abys potřeboval moji pomoc,"

vykládám. "Chtěl jsem, abys mě o ni musel požádat."

Beth a Denny se na mě dívají a já se dívám na nás všechny tři, jak se zrcadlíme v okně.

"No jasně," povídá Denny, "jasně, že potřebuju, abys mi pomoh." Zeptá se Beth: "Co má být s náma a s televizí?"

Beth krčí rameny. "To bylo myslím v úterý." Pak se zamyslí.

"Ne, počkej, co je dneska za den?"

A já vyzvídám: "Takže mě potřebuješ?"

A Denny pořád sedí na židli a kývne hlavou k papírové ruličce, kterou jsem si nachystal. Zvedne ke mně špinavé ucho:

"Vole, eště jednou. Je to bezvadný. Vyčisti mi i to druhý ucho."

39

Když dojdu ke kostelu, je už tma a začalo pršet a Nico na mě čeká na parkovišti. Zmítá se v kabátě a jeden rukáv chvilku povisne prázdný, pak ruku přece jen vecpe zpátky. Nico sáhne do druhého rukávu a vytáhne v prstech něco krajkového a bílého.

"Podrž mi to," podává mi teplou hrstičku krajek a prádlové gumy.

Je to její podprsenka.

"Jenom na hodku dvě," říká. "Nemám žádný kapsy." Usmívá se jedním koutkem úst a horní zuby se maličko zakusují

do horního rtu. V očích jí jiskří déšť a pouliční osvětlení.

Nic jejího si nevezmu, povídám, nejde to. Už ne.

Nico pokrčí rameny a nacpe podprsenku zpátky pod rukáv kabátu. Všichni sexoholici už šli dovnitř, do místnosti číslo 234.

Chodby jsou prázdné, na zemi se leskne navoskované lino a na zdech visí nástěnky. Všude samá církevní oznámení a dětské kresbičky. Prstem nanášené obrázky Ježíše a apoštolů. Ježíše a Máří Magdaleny.

Jdu k místnosti 234, jsem o krok před Nico, když tu mě chytne za pásek a přirazí k jedné nástěnce.

Jen za pásek zatáhne, v břiše mě to zabolí a zabublá a zaškube tak, že od bolesti vykrknu z hloubi hrdla kyselý vzduch.

Jsem přitisknutý ke stěně a ona mi vsune nohu mezi stehna a obejmě hlavu oběma pažemi. Nadra se teple a měkce zaklíní mezi námi, ústa se přitisknou na moje a už oba dýcháme její parfém. Jejího jazyka je víc v mých ústech než u ní. Nohou mi nehladí erekci, ale ucpaná střeva.

To škubání by mohlo znamenat kolorektální karcinom. Mohlo by to znamenat akutní apendicitidu.

Hyperaldosteronismus.

Nadledvinovou nedostatečnost.

Viz též: střevní uzávěra.

Viz též: cizí tělesa v konečníku.

Kouření. Okusování nehtů. Bývalo, že úplně všechno jsem léčil sexem, ale teď se po mně Nico div nepláží a já nemůžu.

Nico povídá: "Tak jo, najdeme si jiný místo."

Odstoupí a já se zlomím v pase bolestí břicha, doklopýtám do místnosti 234 a Nico za mnou syčí.

"Ne," šeptá.

V místnosti 234 vedoucí skupiny vykládá: "Dneska budeme pracovat na čtvrté fázi."

"Tam ne," vzteká se Nico a už stojíme v otevřených dveřích a očumují nás všichni, kdo sedí kolem velkého nízkého stolu flekatého barvami a žmolkatého od uschlé leštící pasty. Židličky jsou umělohmotné a tak nízké, že přede všemi trčí do vzduchu kolena. A ti lidé si nás upřeně prohlížejí. Ti muži a ženy. Ty městské legendy. Ti sexoholici.

Vedoucí skupiny říká: "Je tu někdo, kdo na čtvrté fázi pořád ještě pracuje?"

Nico proklouzne ke mně a šeptá mi do ucha: "Jestli tam půjdeš, jestli ke všem těm nulám půjdeš, tak už ti nikdy nedám."

Viz též: Líza.

Viz též: Táňa.

A já obcháším stůl a kecnu si do umělohmotné židle.

Všem těm, co se na mě dívají, povídám: "Ahoj. Já jsem Viktor."

Dívám se Nico do očí a povídám: "Jmenuju se Viktor Mancini a jsem sexoholik."

A vykládám, že jsem uvízl ve čtvrté fázi a trvá to snad už celou věčnost.

Spíš než jako konec mi to připadá jako další počáteční bod.

A Nico se pořád opírá ve dveřích a po tvářích se jí kutálejí slzy, černé slzy s očními stíny, a rozmaže si je rukou. Nico říká, Nico řve: "Tak to já teda nejsem!" A z rukávu kabátu jí na podlahu vypadne podprsenka.

Kývám na ni: "A tohle je Nico."

A Nico: "Klidně si všichni vyserte voko." Sebere podprsenku a zmizí.

Teprve pak všichni říkají: Ahoj, Viktor.

A vedoucí skupiny povídá: "Takže."

Povídá: "Jak jsem říkal, nejlépe do podstaty věci proniknete, když si vzpomenete, kde jste ztratili panenství nebo panictví..."

40

Kdesi severoseverovýchodně nad Los Angeles mě to začalo bolet, a tak jsem požádal Tracy, ať na chvíli přestane.

To bylo před celým jedním životem.

Tracy pořád visí mezi dolním rtem a mým ocasem hutná bílá slina, Tracy má tvář rozpařenou a zarudlou, jak se zalýká, Tracy pořád drží v pěstí mého oboleného ptáka a zhoupne se dozadu na paty a vykládá, že Kámasútra praví, že když chcete mít rty opravdu rudé, potřete si je potem z varlat bílého hřebce.

"Opravdu," ujišťuje.

Mám teď v ústech divnou pachut' a prohlížím si její rty a její rty a můj ocas mají stejnou tmavě nachovou barvu. "Ale ty to neděláš, že ne?" ptám se.

Dveře zarachtají a my oba střelíme pohledem k nim, jestli jsou zamčené.

Tohle je to poprvé, ke kterému se pak každá závislost navracívá. To poprvé, kterému se žádné znovu nevyrovná.

Nic není horšího, než když dveře otevře malý chlapeček.

A druhé nejhorší je, když dveře rozrazí nějaký chlap a nechápe.

I když jste tam sám, pokud chlapeček otevře dveře, musíte bleskem překřížit nohy. Předstírat, že to je všechno náhoda.

Dospělý možná dveře zabouchne a zahuláká: "Příště se zamkni, blbče!"

ale stejně je jediný, kdo zrudne.

A nejhorší, vykládá Tracy, nejhorší je být ženou, které se v Kámasútře říká žena-slunce. Obzvlášť když jste to, čemu se tam říká muž-zajíc.

Ta zvířecí hantýrka se týká velikosti genitálií.

A pak nadhodí: "Ale nechtěla jsem, aby to vyznělo takhle."

Dveře otevře, kdo je otevřít neměl, a jste na celý týden v jeho zlých snech.

Nejlepší obranou je, že ať dveře otevře a uvidí vás tam sedět kdokoli, kromě těch, co jsou na sexuálním lovu, vždycky to berou tak, že je to jejich chyba. Jejich vina.

Já to tak bral vždycky. Stávalo se mi, že jsem vlezl k ženám nebo mužům, co zrovna seděli prkýnko v letadlech nebo vlacích nebo dálkových autobusech nebo v těch malých jednomístných záchůdcích pro obě pohlaví, které jsou v některých restauracích, že jsem otevřel dveře a vidím, že tam sedí cizí člověk, třeba blondýna, samé modré oči a samé zuby a kroužek v pupíku a vysoké podpatky, šňůrkové kalhotky má stažené mezi kolena a zbytek šatů a podprsenka jsou složené na malíčkové ploše vedle umyvadla.

Pokaždé, když se mi to stalo, jsem si říkal: Proč si ti lidi sakra nedají práci zamknout?

Jako kdyby se to kdy stávalo nedopatřením.

V našich kruzích se nic neděje nedopatřením.

Může se stát, že ve vlaku kdesi mezi domovem a zaměstnáním otevřete dveře toalety a najdete nějakou brunetu, která má vlasy vyčesané nahoru a které se vedle hladkého bílého krku houpou jen dlouhé náušnice, jak tam sedí a dolní půlku šatů má na zemi.

Blůza je rozepnutá a uvnitř není nic, jen dlaně podsunuté pod ňadry, a nehty, rty, bradavky, všechno je ve stejné směsce hnědé a červené barvy. Nohy má stejně hladké a bílé jako krk, hladké jako auto, se kterým se dá jet skoro tři sta, vlasy má hnědé a olizuje si rty.

Zabouchnete a zavoláte: "Omlouvám se."

A odněkud z hloubi se ozve odpověď: "To nemusíš."

A pořád se nezamyká. Pořád v rámečku stojí: Volno.

Docházelo k tomu proto, že když jsem ještě byl na Jihokaliifornské na medicíně, létával jsem z východního pobřeží do Los

Angeles. 0 prázdninách. Šestkrát jsem otevřel dveře a našel tutěž zrzavou jogínku, nahou od pasu dolů, s hubenýma nohama překříženýma na sedátku záchoda, jak si piluje nehty škrtkátkem z krabičky od sirek, jako by se pokoušela se zapálit, má na sobě jen hedvábnou blůzku zavázanou přes prsa na uzlu, a ona se šestkrát podívala dolů na svoje růžové pihaté já uprostřed oranžového firemního koberečku aerolinek, oči měla šedé jako cín, pomalíčku ke mně zvedla hlavu a vždycky řekla: "Pokud vám to nevádí, tak tu jsem já."

Šestkrát jsem jí zabouchl dveře před nosem.

Nenapadlo mě říct nic lepšího než: "Neumíte anglicky?"

Šestkrát.

Nezabere to víc než minutu. Není čas přemýšlet.

Ale stává se to pořád častěji.

Při nějakém jiném letu, třeba v letové výšce mezi Los Angeles a Seattlem, otevřete dveře a vlezete k plážové blondýně, která oběma rukama objímá velkého nachového ptáka, kterého má mezi nohama, a pan V. O. Šusta si odhodí chumáč vlasů z očí, ukáže ptákem napaným v lesklém vlhkém vnitřku prezervativu, prostě jím ukáže rovnou na vás a řekne: "Nazdárek, kam spěcháš?"

Začíná to být tak, že pokaždé, když vlezete na záchod, kde bylo napsáno volno, někdo tam je.

Jiná žena, dva články prstu hluboko a mizí sama v sobě.

Jiný muž, který prohání těch svých deset čísel mezi palcem a ukazováčkem, má nabito a je zralý vypíkat to svoje malé bílé vojsko.

Začnete si klást otázku, co tím slovem volno mysleli.

A dokonce i na prázdné toaletě najdete pach spermicidní pěny. Papírové ručníky jsou vždycky použité. Uvidíte otisk bosé nohy na zrcadle, metr osmdesát vysoko, drobný a vyklenutý otisk ženské nohy, pět kulatých dubeč po prstech; co se tu asi dělo? říkáte si.

Je to jako se zašifrovanými hlášenými, s valčíkem Na krásném modrém Dunaji nebo se sestrou Plameníkovou: co se děje? říkáte si.

Říkáte si: proč nám to neřeknou rovnou?

Uvidíte šmouhu od rtěnky na stěně, skoro až u podlahy, a můžete si jen představovat, co se stalo. Jsou tu zaschlé bílé proužky od té poslední zdržované chvíle, kdy něčí pták vypálil na umělohmotnou stěnu.

Při některých letech budou stěny pořád na omak vlhké a zrcadlo zapařené. Koberec lepkavý. Výlevka je zacpaná, zalknutá zkroucenými vlasy všech barev. Na desce vedle umyvadla je dokonalý kulatý obrys od masti, od masti proti počítí a od slizu, jak tam nějaká žena otiskla svůj pesar. Při některých letech najdete i dva nebo tři dokonalé kulaté obrysy v různých velikostech.

To je příznačný rys dlouhých letů, transpacifických, anebo těch přes pól. Deseti až šestnáctihodinových letů. Přímých letů, z Los Angeles do Paříže. Nebo odkudkoli do Sydney.

V mém letu do Los Angeles, letu číslo sedm, sebere zrzavá jogínka sukni z podlahy a spěchá za mnou. Ještě se vzadu zapíná a vleče se za mnou celou cestu až k mému místu a sedá si vedle mě. "Jestli mě chceš urazit, tak bys to moh vyučovat," povídá.

Má takový ten zářící účes jako z reklamy a teď má blůzu zapnutou, má na ní velikou plandavou mašli a velikou brož a vůbec.

Řeknete to znovu: "Omlouvám se."

Letíme na západ a jsme někde severoseverovýchodně nad Atlantou.

"Poslechni," ozve se, "na to, abych takový kecy brala, trochu moc tvrdě pracuju. Slyšíš mě?"

Řeknete: "Omlouvám se."

"Cestuju tři týdny z každého měsíce," vykládá, "platím za dům, který nikdy nevidím... za fotbalový soustředění pro kluky..."

jenom co stojí pečovatelský dům pro tátu, to je k neuvěření.

Nezasloužím si něco? Nejsem ošklivá. Tak bys mi aspoň nemusel zavírat dveře před nosem."

Vážně, tohle říká.

Skloní se a strčí obličej mezi mě a časopis, který jako čtu.

"Nedělej, jako kdybys nevěděl," sykne. "Na sexu není nic tajného."

A já na to: "Na sexu?"

A ona si přiloží dlaň na ústa a posadí se.

"Propána," povídá, "je mi to líto. Já si jen myslela..." a natáhne ruku a stiskne malé červené tlačítko, kterým se přivolává letuška.

Když letuška přijde, zrzka si objedná dva dvojité bourbony.

"Doufám, že je chcete oba vypít sama," poznamenám.

"Upřímně řečeno jsou oba pro tebe," odpoví.

Tohle bude moje poprvé. To poprvé, kterému se žádné znovu nevyrovná.

"Nebudeme se hádat," navrhne a podá mi studenou bílou ruku. "Já jsem Tracy."

Lepší místo, kde by se tohle mohlo stát, je Lockheed TriStar

500, který má v hlavní uličce baterii pěti velikých toalet oddělených v zadní části turistické třídy. Jsou prostorné.

Zvukotěsné.

Všem za zády, takže nikdo nevidí, kdo tam vchází a kdo vychází.

Ve srovnání s tím se člověk až diví, jaké zvíře že navrhovalo

Boeing 747400, kde se zřejmě všechny dveře toalet otevírají rovnou proti něčemu sedadlu. Abyste měli nějaké valné soukromí, musíte se plahočit k toaletám na zadní části zadní turistické kabiny. Na jediný záchodek dole v boční stěně obchodní třídy zapomeňte, leda byste toužili, aby každý věděl, co podnikáte.

Je to prosté.

Když jste chlap, dělá se to tak, že sedíte na záchodě s nahoněným šaškem, však víte, s šulínem v ruce, a udržujete ho v pozoru, no však víte, v poloze k počtě zbraň, a dál jen čekáte v tom umělohmotném pokojičku a věříte ve svou šťastnou hvězdu.

Berte to jako rybaření.

Pokud jste katolík, je to stejný pocit jako sedět ve zpovědnici.

Cekání, uvolnění přetlaku, vykoupení.

Berte to jako to rybaření, kdy se ryby zase pouštějí. Tomu lidi říkají "sportovní rybolov".

Jiná metoda je, že prostě otevíráte dveře, dokud nenajdete někoho po své chuti. Je to stejné jako v té staré televizní soutěži, kde ať jste otevřeli kterékoli dveře, byla za nimi cena, kterou jste si odnesli domů. Je to stejné jako ten starý indický zvyk, podle kterého si mohl zločinec vybrat v aréně mezi dveřmi - za jedněmi seděla pěkná nevěsta a za druhými hladový tygr.

Za některými dveřmi je k použití něčí nákladná prdelka z první třídy, která je na výletě mezi pívlem. Tady jí míň hrozí, že narazí na někoho známého. Za jinými dveřmi najdete nějaké přestárle hovězí s hnědou kravatou hozenou přes rameno, jak roztahuje chlupatá kolena od stěny ke stěně, šmáchlují si toho kožnatého utahováka a pak povídá: "Promiň, kamaráde, neber si to osobně."

V těch případech budete příliš nad věcí, než abyste řekl třeba jen: "To si piš."

Anebo: "Co tě bere, kámo."

Jenže šance na výhru je dost velká, aby vám stálo za to zkoušet štěstí.

Stísněný prostůrek, toaleta, dvě stě cizích lidí hned vedle, je to tak vzrušující. Panuje tu takový nedostatek manévrovacího prostoru, že by prospělo mít dvoje klouby. Nasadte představivost.

Trocha nápaditosti a pár jednoduchých cviků na protažení - a už je to jak, jak, jak bys na nebeskou bránu tlouk.

Užasnete, jak rychle letí čas.

Z půlky to vzrušení vytváří obtížnost, nebezpečí a riziko.

Ono to není dobývání Divokého západu, ani závod, kdo dřív stane na jižním pólu, není to ani jako být první člověk, který kráčí po měsíci.

Je to poněkud jiný druh dobývání kosmu.

Mapujete odlišnou divočinu. Své vlastní rozlehlé vnitřní pláň.

Je to poslední nedobyta mez, ti druzí lidé, cizí lidé, džungle jejich rukou a nohou, vlasů a kůže, pachy a steny všech, které jste neměli. Velké živé neznámo. Poslední prales k poničení. Všechno, co jste si jen představovali.

Jste Kryšťůfek Kolumbusů a plavíte se přes obzor.

Jste první jeskynní člověk, který se odvážil sníst ústřici. Možná tahle konkrétní ústřice není nová, ale je nová pro vás.

Visíte v prázdnou někde na půlce čtrnáctihodinové cesty z Heathrow do Johannesburgu, a přitom můžete stihnout deset nefalšovaných dobrodružství. Dvanáct, když pouštějí mizerný film.

Víc, když je let plně obsazený, míň, když jsou turbulence. Víc, když vám nevadí, že tu práci odvedou pánská ústa, míň, když se při podávání jídla vracíte na místo.

Jiná věc na tomhle poprvé už tak parádní není, a to, že když se opiju a prvně ho tam zrzce, Tracy, vrážím, vletíme do vzduchové kapsy. Chytnu se za záchodovou mísu a padám s letadlem, ale

Tracy to vymrští, vyletí ze mě jako zátka ze šampaňského, jen guma zůstane uvnitř, a hlavou se uhodí o umělohmotný strop.

A v tom okamžiku pálím, semeno visí ve vzduchu, bílé vojsko beztlíže visí mezi ní, která je pořád na stropě, a mnou, který jsem pořád na míse. A pak bum a jsme zase u sebe, ona a prezervativ, já a moje semeno, žuchne zpátky na mě, složí se na mě celých jejích padesát nebo kolik kilo.

Po takovémhle špásování je to hotový div, že nenosím kýlní pás.

A Tracy se směje. "Tohle já prostě miluju!"

Potom už mi jen obvyklé turbulence vrhají její vlasy do tváře a hází jejími bradavkami v mých ústech. Natřásají perly na jejím krku. Zlatý řetízek na mém krku. Stěrchají mi kulkami v pytlíku, vyprázdněnými a natěsno staženými.

Tu a tam člověk posbírá tipy, jak zlepšit svůj výkon. Například ta stará francouzská letadla Super Caravelle s trojúhelníkovými okny a opravdovými záclonami nemají žádné toalety v první třídě, jen dvě vzadu v turistické, takže je lepší nezkoušet žádné vyloženiny. Základní tantrická poloha úplně postačí. Stojíte tvářemi k sobě a žena zvedne jednu nohu podél vašeho stehna. Vy pak na to jdete stejně jako při "štípání bambusu" nebo klasické flanquette. Napište si vlastní Kámasútru. Vymýšlejte si.

Jen do toho. Dobře víte, že to chcete.

To vše ale za předpokladu, že jste oba zhruba stejné výšky. Jinak nenesu odpovědnost za to, co se stane.

A nečekejte, že všechno dostanete po lopatě. Předpokládám u vás jisté základní vědomosti.

I když se musíte spokojit s Boeingem 757-200, i v té mřávané přední toaletě se dá zvládnout modifikovaná čínská poloha, při které vy sedíte na míse a žena na vás, ovšem tváří od vás.

Někde severoseverovýchodně nad Little Rockem mi Tracy povídá: "Vyšperkoval by to pompoir. To je když tě albánské ženské udělají jenom za pomoci stahovače pochvy."

Umějí ho vyhonit jenom samotnými stahy svalů?

"Jo," kýve Tracy.

Albánské?

Jo.

"Má Albánie aerolinky?" zajímám se.

A ještě se naučíte něco jiného, totiž že když přijde letuška a klepe na dveře, můžete to bleskově akcelarovat takzvanou florentskou metodou, při níž žena chytí úd u kořene a stahuje předkožku dolů, aby byl citlivější. Tím se postup výrazně urychlí.

Aby se zpomalil, je třeba muži silně zatlačit dole pod kořenem údu. I když to třeba orgasmus nezastaví, celá dávka jde zpátky do měchýře a vy si oba ušetříte spoustu uklízení. Odborníci tomu říkají "coitus saxonus".

Jsme se zrzkou ve velké zadní toaletě letounu McDonnell

Douglas DC-10, série 30CF, a ona mi ukazuje polohu černošky, při níž si položí kolena na obě strany umyvadla a já jí tisknu dlaně zezadu na bledá ramínka.

Její dech zamlžuje zrcadlo, tvář má od toho, že ji drží dole, zarudlou. "V Kámasútre se píše," vykládá Tracy, "že když si ho muž namasíruje šťávou z granátového jablka, dýně. a z okurkových semínek, zduří mu a zůstane obrovský po šest měsíců."

Ta rada má i s tím přesným termínem jakýsi lomikarovský šmak.

Spatří v zrcadle, jak se tvářím, a říká: "Kruci, neber si všechno tak osobně."

Kdesi přímo na sever nad Dallasem se snažím dostat ze sebe víc slin a ona mi vypráví, že když muž chce, aby ho žena nikdy neopustila, má ji přikrýt hlavu listím hluchavek a opičím trusem.

To jako fakt?

A když svou ženu vykoupete v buvolím mléce a kravské žluči, každý muž, který se s ní vyspí, se stane impotentním.

To by mě nijak nepřekvapilo, povídám.

Když žena namočí velbloudí kost ve vývaru z měsíčku a tekutinou si pak potře víčka, každý muž, na kterého se podívá, bude učarován. Náhražkově se dají použít i kosti z páva, sokola nebo supa.

"Jen si to najdi," vybízí mě. "Je to všechno v knize s obrázky."

Kdesi jihovýchodně nad Albuquerque mám už na obličej od toho, jak ji lížu, povlak jako vaječnou skořápku a tváře mám odřené od jejích vlasů. A Tracy vykládá, že varlata berana považovaná v cukrem oslazeném mléce vracejí virilitu.

"Ale nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo," povídá potom.

A já si myslel, kdovíjaký nepodávám výkon. Vzhledem k těm dvěma bourbonům a k tomu, že jsem teď už tři hodiny v jednom kuse na nohou.

Kdesi jihovýchodně nad Las Vegas už máme oba nohy utahané a roztřesené a ona mi ukazuje, čemu se v Kámasútre říká

"pastva". A pak "vysávání manga". A pak "hltání".

Mačkáme se na sebe v našem stísněném uklízeném umělohmotném pokojíčku, který visí v čase a místě, kde jde všechno; není to jako hrát si s pouty a bičí, ale daleko to k tomu nemá.

Už nelítají staré dobré Lockheedy Super Constellation, kde byly vepředu i vzadu toalety pojednané jako apartmánské o dvou místnostech: šatna a za dalšími dvěma pak zvlášť záchod.

Pot jí stéká po hladkých svalech. Narážíme do sebe, jsme dva dokonalé stroje, které odvádějí tu práci, na kterou je zkonstruovali. Pár minut se dotýkáme jen naší pohyblivou součástí a jejími krajíčky, které jsou rozbolené a rozchlípené, já se rameny zapírám do umělohmotné stěny a zbytek těla od pasu dolů přirážím.

Tracy zvedne jednu nohu z podlahy na kraj umyvadla a o zvednuté koleno se opře.

Snadněji se vidíme v zrcadle, ploché a za sklem, film, obrázek stažený ze sítě, fotka v časopise, někdo jiný, ne my, někdo krásný, kdo kromě tohoto okamžiku nemá žádný život ani budoucnost.

V Boeingu 767 je nejlepší si vybrat velkou středovou toaletu v zadní části turistické třídy. Jednoduše smůlu máte v

Concordu, kde jsou kabinky toalet malinké, ale berte to pouze jako můj osobní názor. Pokud jenom můžete nebo si nasazujete kontaktní čočky nebo si čistíte zuby, jsou určitě prostorné dost.

Pokud ale máte ctižádost zvládnout to, čemu Kámasútra říká

"vrána", anebo francouzskou "cuissade", nebo cokoli, k čemu potřebujete větší volnost pohybu dopředu a dozadu, než na pět čísel, radši doufejte, že vám přistaví Airbus 300/310, ten má vzadu v turistické toalety jako na pořádání mejdanu. Když chcete důkladný odkládací prostor a místo na nohy, nemůžete dopadnout lip než se dvěma luxusními zadními toaletami v letounu

British Aerospace One-Eleven.

Kdesi severoseverovýchodně nad Los Angeles mě to začalo bolet, a tak jsem požádal Tracy, ať na chvíli přestane.

"Proč to děláš?" zeptal jsem se.

"Co?" chtěla vědět.

Tohle.

A Tracy se usmála.

Lidé, které najdete za nezamčenými dveřmi, jsou znavení řečmi o počasí. Jsou to lidé znavení bezpečím. Lidé, kteří už zařizovali příliš mnoho domů. Opálení lidé, kteří přestali kouřit a vzdali se bílého cukru a soli, tuků a hovězího. Jsou to lidé, kteří se dívali, jak jejich rodiče a prarodiče celý život studují a pracují, jen aby pak všechno ztratili. Jak všechno utratili jen za to, aby zůstali naživu na umělé výživě. Jak zapomenou dokonce i kousat a polykat.

"Můj otec byl doktor," povídá Tracy. "A dneska je v ústavu a ani si nepamatuje vlastní jméno."

Tihle muži a ženy, kteří sedají za nezamčenými dveřmi, vědí, že větší dům není žádné řešení. A zrovna tak ne lepší manželka, víc peněz, pevnější pokožka.

"S čímkoli, co si pořídíš," vykládá, "získáš jenom jednu věc navíc, kterou pak ztratíš."

Řešení zní: není žádné řešení.

Fakt, okamžik ztěžklej významem.

"Ale ne," řeknu a projedu jí prstem mezi stehny. "Já myslel tohle. Proč si holiš kožíšek?"

"Jo tak," obrátí oči v sloup a usměje se. "To abych mohla nosit šňůrkový kalhotky."

Posadím se na mísu a Tracy se prohlíží v zrcadle, ne aby viděla sama sebe, ale aby zjistila, kolik zbylo z naličení, vlhkým prstem si setře zašmudlanou rtěnku v koutku. Prsty si vymne drobné stopy po zubech kolem bradavek. Kámasútra jim říká "rozptýlené obličky".

Promluví k zrcadlu. "Spím s kdekým proto, že když si to promyslíš, neexistuje dobrý důvod vůbec něco dělat."

Není proč.

Tihle lidé ani tolik nechťejí orgasmus, jako chtějí zapomenout. Na všechno. Jen na dvě minuty, na deset minut, na dvacet, na půl hodiny.

Anebo je to možná tak, že když se s lidmi zachází jako s dobyt看, chovají se podle toho. Anebo možná je to jen výmluva.

Možná jsou jen znučení. Je možné, že nikdo se nenarodil proto, aby celý den dřepěl ve stísněné bedně plné jiných lidí a ani nehnul svalem.

"Jsme zdraví, mladí, při vědomí a naživu," povídá Tracy. "Když si to rozvážíš, která z těch dvou činností je nepřírozanější?"

Obléká si blůzu a roluje nahoru punčocháče.

"Proč vůbec co dělám?" nadhodí. "Jsem dost vzdělaná, abych si jakýkoli úmysl rozmluvila. Abych zamítla jakoukoli představu."

Abych si u jakéhokoli cíle vysvětlila, že to nejde. Jsem dost chytrá, abych popřela jakýkoli sen."

Pořád sedím, nahý a unavený, někdo z posádky oznamuje, že zahajujeme sestup, že se blížíme k losangeleské aglomeraci, pak hlásí čas a teplotu, pak podává informaci o navazujících letech.

A ta žena a já na chvíli jen stojíme a posloucháme a díváme se nahoru, do blba.

"Dělám to, protože mi to dělá dobře," zapíná si blůzu na knoflíky. "Možná vlastně ani nevím, proč to dělám. Svým způsobem právě kvůli tomuhle se popravují vrazi. Protože jakmile jednou překročíš některé hranice, pak už je překračuješ pořád."

Má obě ruce za zády a zapíná si sukni. "Po pravdě řečeno ani nechci vědět, proč provozuju neosobní sex. Zkrátka to pořád dělám," vykládá, "protože v tom okamžiku, kdy sám sobě dodáš dobré vysvětlení, začneš ho nahlodávat."

Vklouzne do bot, ulízne si po stranách hlavy vlasy a povídá:

"Hlavně si prosím tě nemysli, že to bylo něco zvláštního."

Odemyká dveře a povídá: "Jen klídek." Povídá: "Jednou ti všechno, co jsme zrovna dělali, bude připadat jako bezvýznamná pitomina."

Sune se bokem do kabiny pro cestující a říká: "Dneska jsi prostě poprvé překročil tuhle konkrétní hranici." Zanechává mě tam nahého a samotného a říká: "Nezapomeň za mnou zamknout dveře." Pak se zasměje a dodá: "To jest pokud je ještě vůbec chceš zamykat."

41

Recepční nechce žádné kafe.

Nechce se zajít podívat na parkoviště, jestli je její auto v pořádku.

Povídá: "Jestli se s mým autem něco stane, vím, kdo za to může."

Pššššš, povídám jí.

Povídám jí, že jsem zaslechl něco důležitého, jak uniká plyn nebo někde pláče dítě.

Je to mámin hlas, zdušený a unavený, vychází z reproduktoru, z nějakého, neznámo kterého pokoje. Stojíme u recepčního pultu Pečovatelského střediska svatého Antonína a nasloucháme a moje máma říká: "Slogan pro Ameriku zní: 'Ne dost dobré.' Nic není nikdy dost rychlé. Nic dost velké. Nikdy nejsme spokojení. Pořád zdokonalujeme..." "Já teda neslyším, že by unikál plyn," namítne recepční. Ochablý, unavený hlas pokračuje: "Celý život jsem na kdecu útočila, protože jsem se příliš bála přijmout to riziko a cokoli vytvořit..." A slečna z recepcce to utne. Stiskne tlačítko na mikrofonu a hlásí: "Sestra Remingtonová do recepcce. Sestra Remingtonová ihned do recepcce." Tlustý chlapík od ochranky s náprsní kapsou plnou propisek. Když ale mikrofon pustí, hlas z reproduktoru se ozve zase, slabý a šepotavý. "Nic mi nikdy nebylo dost dobré," vykládá máma, "takže mi teď, na konci života, nic nezbylo..." A její hlas se vytratí. Nic nezbylo. Jen bílý šum. Statické poruchy. A ona teď zemře. Leda by se stal zázrak. Strážný vyběhne z bezpečnostních dveří, podívá se na recepční a ptá se: "Co je? Co se tu děje?" A ona na monitoru, v zrnitém černobílém podání, ukáže na mě, jak se lámu v pase bolestí břicha, jak nesu nadulé břicho v obou rukou, a povídá: "To tenhle." Povídá: "Je potřeba tohoto pána vyvést z ústavu, a to hned."

42

Ve zprávách pozdě večer to vyšlo tak, že řvu, máchám rukama do kamery a Denny stojí kousek vedle a zasazuje kámen do stěny a Beth je kousíček za ním, mydlí do balvanu, až se zvedá prach, a snaží se vytesat sochu. V televizi jsem žlutý vzteky, nahrbený, protože to napuchlé a těžké mi rve útroby na kusy. Předkláním se a pak zvedám tvář ke kameře a krk vybíhá z hlavy obloukem a mizí v límci. Je tenký jako paže a ohryzek z něj mocně trčí jako loket. Stalo se to včera hned po práci, takže mám na sobě pořád plátěnou košili a pumpky z Koloniálního parku Dunsboro. A moc to nevylepšují ani boty na přezku a nákrčník. "Teda vole," povídá Denny, který sedí vedle Beth v jejím bytě. Díváme se sami na sebe v televizi a on utrousí. "Nevypadáš zrovna skvěle." Vypadám jako ten šmejdský Tarzan z mojí čtvrté fáze, ten předkloněný, s opičákem a pečenými kaštany. Ten pupkatý spasitel s blaženým úsměvem. Ten hrdina, který vůbec nic neskrývá. V televizi jsem se všehovšudy pokoušel všem vysvětlit, že tu není žádný spor. Snažil jsem se přesvědčit lidi, že tu mělu jsem začal já, když jsem volal na radnici a tvrdil, že bydlím vedle a že nějaký magor staví bez povolení a já nevím, co staví. A že by to stavení mohlo být nebezpečné pro děti. A že ten chlap, co tam maká, nevypadá moc při smyslech. A že to bezpochyby bude satanistická svatyně. Pak jsem zavolal do televizní stanice a vykládal jim totéž. Tak to celé začalo. O tom, že jsem to všechno provedl, jen abych Dennyho přiměl, aby mě potřeboval, no, o tom nevykládám. Aspoň ne do televize. Ve skutečnosti všechna moje vysvětlení zůstala ležet na zemi ve střížně a v telce ze mě zbyl jen opocení nafouklý maniak, který se pokouší přikrýt objektiv dlaní, huláká na reportéra, ať jde pryč, a druhou rukou plácá po tyči s mikrofonem, která se sune přes záběr. "Tý vole," ucedí Denny. Beth tu mou zkamenělou chvilíčku nahrála na video, takže si to prohlížíme znovu a znovu. "Vole," říká Denny, "vypadáš jako posedlej ďáblem, nebo tak něco." Ve skutečnosti si mě osedlala úplně jiná nadpřirozená bytost. Pokouším se konat dobro. Pokouším se udělat nějaké ty drobné zázračky, abych se vymakal k těm velkým. Sedím s teploměrem v puse, vyndám ho, mrknu se, ukazuje osmatřicet šest. Pot ze mě pořád jen crčí, a tak se omlouvám Beth: "Promiň za tu pohovku." Beth si vezme teploměr, podívá se, pak mi přiloží na čelo studenou ruku. A já povídám: "Promiň, že jsem si o tobě kdy myslel, že jsi sexbomba s vylízanou hlavou." Být Ježíšem znamená být upřímný. "To neva," pokrčí rameny Beth. "Nikdy mi nesešlo na tom, co si o mně myslíš. Jen na Denny." Vytřeše teploměr a vloží mi ho zpátky pod jazyk. Denny přetočí kazetu a já jsem tu zas. Dneska večer mě bolí paže a ruce mám změkklé a obolené od toho, jak jsem pracoval s vápnem do malty. Další stěny rostou okolo mezer pro okna. Skrz široký dveřní otvor je vidět, jak se uvnitř zvedá široké schodiště. Črtají se další stěny, náznaky dalších křidel, jiných věží, jiných zvoníc, kolonád, vyvýšených bazénů, zapuštěných dvorů. Hlas reportéra: "Co je zač ta stavba, kterou budujete? Dům?" A já na to, že nevíme. "Je to nějaký kostel?"

Nevíme.

Reportér se nahne do záběru, je to hnědovlasý chlapík a vlasy má vyčesané do natužené vlny nad čelem. Nakloní ke mně mikrofon, který drží v ruce, a ptá se. "Tak co to vlastně stavíte?"

To se dozvíme, teprve až přijde na své místo poslední kámen.

"Ale co to pak bude?"

Nevíme.

Žil jsem tak dlouho sám, že mi je příjemné mluvit v množném čísle.

Denny se na mě dívá, jak to říkám, ukáže na obrazovku a ohodnotí to: "Dokonalý."

Čím delší dobu budeme stavět, tvrdí Denny, čím delší dobu budeme tvořit, tím víc bude všechno možné. Tím déle budeme snášet, že jsme neúplní. Oddalovat uspokojení.

Jen si tu myšlenku představte: tantrická architektura.

V televizi vykládám reportérovi: "Jde o samotný proces. Ne o to, aby se něco udělalo."

Je to legrační, ale vážně si myslím, že Denny mu pomáhám.

Každý kámen je jeden den, který Denny nepromamí. Hladká žula z řeky. Hranatý tmavý čedič. Každý kámen je malá náhrobní deska, pomníček dnům, ve kterých se většině lidí odvedená práce prostě vypaří nebo zastará nebo je zastaralá okamžitě, v tu chvíli, kdy ji dokončí. Nezmiňuju se o tom reportérovi, ani se ho neptám, co se stane s jeho prací, když odejde do éteru. Vyčichne. Je vyslána. Vypaří se. Někdo ji smaže. Ve světě, kde se pracuje na papíře, kde se cvičí na přístrojích, kde čas a úsilí a peníze mizí a zbude jen málo, na co ukázat prstem, se Dennyho lepení šutrů jeden na druhý zdá být normální.

To všechno reportérovi neříkám.

Koukněte na mě, jak máchám rukama a tvrdím, že potřebujeme víc kamenů. Budeme vděční, když nám lidi začnou nosit kameny. Byla by to paráda, kdyby nám chtěli pomoci. Vlasy mám zatvrdlé a tmavé potem, břicho se mi vzdouvá přes kalhoty, a tvrdím, že nevím jednu jedinou věc, a to, co z toho vyleze. A co víc, ani to vědět nechceme.

Beth jde do kuchyňky pro popkorn.

Mám hlad jako vlk, ale jíst se neodvážuju.

V televizi běží poslední záběr stěn, základů pro dlouhou sloupovou ložnici, která jednoho dne bude sahat ke střeše. Piedestaly pro sochy. Jednoho dne. Nádrže fontán. Zdi se zvedají a dávají tušit opěrné oblouky, štíty, věžičky, kupole. Oblouky se tyčí a jednoho dne budou nést klenby. Hlasy. Jednoho dne. Už rostou keře a stromy, které něco z toho skryjí a pohřbí. Větve prorůstají okny. V některých místnostech je tráva a plevel do pasu. Všechno se to rozkládá v záběru kamery, jsou to jen základy a dokončení se možná nikdo nedožijeme.

To ale reportérovi nevykládám.

Někde mimo záběr je slyšet kameramana, jak huláká: "Hej,

Viktore! Pamatuješ si na mě? Přece v Chez Buffet! Jak ses málem zadusil..."

Telefon zazvoní a Beth to jde zvednout.

"Ty vole," soudí Denny, "z toho, cos jim napovídal, se některý lidi zcvoknou."

A Beth oznámí: "Viktore, volají z nemocnice tvý mámy. Snažili se tě sehnat."

"Chvilíčku," křičím.

Požádám Dennyho, ať pustí nahrávku znovu. Jsem skoro zralý k tomu, abych se vypořádal se svou matkou.

43

Pro příští zázrak kupuju pudink. Čokoládový pudink, vanilkový a pistáciový pudink, máslový pudink, všechno samá těžká nálož tuků a cukrů a konzervačních přísad zatavená v malých umělohmotných škopíčkách. Jen odtrhnete papírový kryt a jezte po lžičkách.

Konzervační přísady, to potřebuje. Čím víc konzervačních přísad, myslím si, tím lip.

Držím v náručí nákupní tašku plnou pudinků a jdu ke svatému Antonínu.

Je tak brzy, že dole v recepci ještě slečna nestojí.

Máma je zabořená v posteli, podívá se z hloubky očí a zeptá se: "Kdo?"

To jsem já, povídám.

"Viktore? To jsi ty?" ptá se.

A já na to: "Jo, mám dojem, že jo."

Paige nikde. Nikdo nikde, tak brzy v sobotu ráno je. Slunce vniká dovnitř skrz žaluzie. Dokonce i televize ve společenské místnosti mlčí. Mámina spolubydlící, svlékačka paní Nováková, leží schoulená na boku na vedlejším lůžku, spí, a tak šeptám.

Strhnu vršek z první čokoládového pudinku a vyndám z tašky plastovou lžičku. Přitáhnu si židli těsně k posteli, zvednu ruku s první lžičkou pudinku a povídám: "Přišel jsem tě zachránit."

Povídám jí, že konečně znám o sobě pravdu. Ze jsem se narodil jako dobrý člověk. Ztělesnění dokonalé lásky. Ze můžu být dobrý znovu, ale musím začít od píky. Lžička jí vklouzne mezi rty a vyloží uvnitř prvních padesát kalorií.

K další lžičce jí vykládám: "Vím, co jsi musela udělat, abys mě měla."

Pudink jí jen sedí na jazyku a hnědě se leskne. Oči rychle mrknou a jazyk zamete pudink dovnitř, pouze aby mohla říct:

"Viktore, takže ty to víš?"

Podávám jí na lžičce do úst dalších padesát kalorií. "Nic si nevyčítej. Jen polykej."

"Nemůžu si pomoci," oznamuje mi skrz čokoládové bahýnko,

"udělala jsem něco hrozného."

"Dala jsi mi život," já na to.

Uhne před další lžičkou hlavou a povídá: "Potřebovala jsem americké občanství."
Ukradená předkožka. Relikvie.
Říkám, že to nevadí.
Natahuju ruku a podávám jí do úst další lžičku.
Denny říká, že s Kristovým druhým příchodem to možná nebude tak, že o tom rozhodne Bůh. Třeba Bůh nechal na nás lidech, kdy si opatříme schopnost vrátit Krista do vlastních životů. Třeba Bůh chtěl, abychom si spasitele vynalezli sami, až k tomu budeme zralí. Až to budeme potřebovat nejvíc. Denny říká, že třeba je na nás, abychom si vytvořili vlastního mesiáše.
Spasili se sami.
Dalších padesát kalorií mizí v ústech.
Možná že při troše snahy bychom se vypracovali tak, že budeme dělat zázraky.
Další lžička hnědé hmoty v ústech.
Obrátí se ke mně, vrásky tisknou oči do štěrbin. Jazykem si hrne pudink ven na tváře. Čokoládový pudink teče z koutků.
"O čem to sakra mluvíš?" vyrazí.
A já řeknu: "Vím, že jsem Ježíš Kristus."
Vypoulí oči a já podám další lžičku pudinku.
"Vím, že když jsi přijela z Itálie, byla jsi už oplodněná posvátnou předkožkou."
Další pudink do úst.
A já vykládám: "Teď znám svou skutečnou podstatu. Vím, že jsem milující, laskavý člověk."
Další pudink mizí v ústech.
"A vím, že tě můžu spasit," hlásím.
Máma na mě jen poulí oči. Oči plné naprostého a nekonečného pochopení a soucitu. A říká: "Co tě to kurva bere?"
Říká: "Ukradla jsem tě z kočárku v Iowě, ve Waterloo. Chtěla jsem tě zachránit před životem, který by tě býval čekal."
Rodičovství jakožto opium mas.
Viz též: Denny se svým kočárkem plným ukradeného pískovce.
Říká: "Unesla jsem tě."
Ta ubohá, šílená, duševně chorá osoba ani neví, co říká.
Vložím lžičkou dovnitř dalších padesát kalorií.
"To nic," konejším ji, "doktorka Marshallová četla tvůj diář a pověděla mi pravdu."
Další lžička hnědého pudinku.
Otevírá ústa k řeči a já nakládám další pudink.
Oči se vyvalí a po lících kloužou dolů slzy.
"To nevadí. Odpouštím ti," vykládám jí. "Mám tě rád a přišel jsem tě spasit."
Další lžička je na půl cesty k jejím ústům a já říkám: "Nemusíš nic dělat, jenom to spolykat."
Prsa se jí zdvihnou a hnědý pudink probublává nosem ven.
Oči se protočí. Pokožka začíná modrat. Prsa se znovu zdvihnou.
"Mami?" říkám.
Ruce a paže se jí třesou, hlava se zaklání a boří ještě víc do polštáře. Prsa se naduží a chuchvalec hnědého bahýnka vklouzne do krku.
Tvář a ruce má ještě modřejší. Z očí je vidět jen bělmo. Všechno je cítit čokoládou.
Stisknu tlačítko a volám sestru.
"Žádnou paniku," radím matce.
„Je mi to líto, líto, líto, líto, líto...“, říkám jí.
Škubne sebou a zmítá, ruce svírá na krku. Takhle nějak asi vypadám, když se zalykám na veřejnosti.
A pak už u postele stojí doktorka Marshallová a jednou rukou mámě zaklání hlavu. Druhou jí vybírá pudink z úst. "Co se stalo?" ptá se mě.
Pokoušel jsem se ji zachránit. Trpěla přeludy. Ani si nevzpomínala, že jsem mesiáš. Přišel jsem ji spasit.
Paige se předkloní a dává mámě umělé dýchání. Zase se narovná. Znovu mámě dýchá do úst, a pokaždé, když se narovná, má na tváři víc rozmazaného hnědého pudinku. Víc čokolády.
Vůně je všude ve vzduchu.
Pořád ještě držím pudink v jedné ruce a lžičku ve druhé a namítám: "To je v pořádku, dokážu to. Jako s Lazarem."
Namítám:
"Nedělám to prvně."
A položím jí roztažené dlaně na těžce se zvedající prsa.
Říkám: "Ido Manciniová, poručím ti, abys žila."
Paige se na mě mezi nádechy podívá a tvář má dohněda ušmudlanou. "Stalo se malé nedorozumění," utrousí.
A já říkám: "Ido Manciniová, vstaň a chod'."
Paige se nakloní nad postel a položí ruce vedle těch mých. Vší silou jimi mačká, znovu a znovu a znovu. Masáž srdce.
"To vážně není potřeba," já na to. "Opravdu jsem Kristus."
A Paige syká: "Dýchej! Dýchej, krucinál!"
A odkudsi vysoko na Paigině paži sklouzne cosi, co bylo zastrčené daleko v rukávu, umělohmotný náramek pro pacienty, sklouzne až dolů na zápěstí.
A právě tehdy všechno dýchání, škubání, zatínání rukou a lapání po dechu, právě v tu chvíli všechno přestane.

Vdovec není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Moje matka zemřela. Moje matka zemřela a Paige Marshallová je šílená. Všechno, co mi řekla, si vymyslela. Včetně toho nápadu, že vlastně jsem, nedokážu to ani říct, že jsem On. Včetně toho, že mě miluje.

No dobře, tak že se jí zamlouvám.

Včetně toho, že jsem od přírody hodný člověk. Nejsem.

A pokud je mateřství nový Bůh, jediná posvátná věc, která nám zbyla, tak jsem zabil Boha.

Je to jamais vu. Francouzský výraz, opak dějá vu, stav, kdy každý je vám cizí, bez ohledu na to, jak dobře si myslíte, že ho znáte.

Můžu udělat jen to, že půjdu do práce a budu se potácet po

Koloniálním parku Dunsboro a znovu a znovu si v duchu prožívat minulost. Očichávat si z prstů vůni čokolády. Uvázl jsem v okamžiku, kdy mámino srdce přestalo tlouct a kdy zatavený plastový náramek dokázal, že Paige je pacientka.

Paige trpěla přeludy, ne moje máma.

Já jsem trpěl přeludy.

V tu chvíli Paige zvedla hlavu od čokoládového svinčíku rozmazaného na celé posteli. Podívala se na mě. "Uteč. Zmiz. Prostě vypadni."

Viz též: valčík Na krásném modrém Dunaji.

Nedokázal jsem nic než třeštit oči na její náramek.

Paige obešla postel, vzala mě za paži a povídá: "Ať si myslíš, že jsem to udělala já." Dovlekla mě ke dveřím. "Ať si myslíš, že si to udělala sama." Rozhlédla se po chodbě. "Setřu ze lžičky tvoje otisky a dám jí ji do ruky. Všem řeknu, že jsi jí tu pudink nechal včera."

Jak jdeme kolem dveří, všechny se s cvakáním zamykají. To ten její náramek.

Paige mi ukáže na dveře vedoucí ven a říká, že blíž už nemůže, protože to by se mi neotevřely.

Říká: "Dneska jsi tu vůbec nebyl. Rozumíš?"

Říká i spoustu jiných věcí, ale na ničem z toho nezáleží.

Nejsem milován. Nejsem šlechetná duše. Nejsem dobrotný, štědrý člověk. Nejsem spasitelem.

Ted', když je šílená, je to všechno jen humbuk.

"Zrovna jsem ji zabil," vykokučím.

Ta žena, která zemřela, kterou jsem zrovna zadusil čokoládou, dokonce ani nebyla moje matka.

"Byla to nehoda," opáčí Paige.

A já na to: "Jak to můžu vědět jistě?"

Když jsem vyšel ven, někdo už musel tam vzadu najít mrtvé tělo, protože je pořád slyšet hlášení: "Sestra Remingtonová do pokoje 158. Prosíme sestru Remingtonovou, aby okamžitě přišla do pokoje 158."

Dokonce ani nejsem Ital.

Jsem sirotek.

Motám se po Koloniálním parku Dunsboro spolu s od narození deformovanými kuřaty, fetáckými kolonisty a děcký na školním výletě, která se domnívají, že tenhle bordel má něco společného se skutečnou minulostí. Minulost se nedá pojmout pravdivě. Dá se jen předstírat. Můžete jen klamat sebe sama, ale co skončilo, nedá se znovu vytvořit.

Kláda uprostřed náměstí je prázdná. Uršula vede kolem mě dojnici a z obou táhne jako z hašíšového doupěte. Dokonce i ta kráva má oči rozšířené a podlité krví.

Tady je stále tentýž den, denně, a v tom by měl být kus útěchy.

Jako v těch televizních seriálech, kde jsou stejní lidé uvězněni na stejném pustém ostrově rok po roce a nikdy nezestárnou a nikdy je nikdo nezachrání, jen jim přibývá mejkapu.

To je zbytek našeho života.

Kolem proběhne s řevem banda čtvrtáků. Za nimi jde pán

Muž má v ruce žlutý sešit a ozve se: "Nejste Viktor Mancini?"

"Jo, to je on," přidá se žena.

A muž zvedne sešit a zeptá se: "Je tohle vaše?"

Je to můj záznamník pro čtvrtou fázi odvykací kúry, moje úplná a nemilosrdná morální inventura sebe sama. Deník mého pohlavního života. Účetní uzávěrka všech mých hříchů.

A žena povídá: "Tak co?" A otočí se k muži se sešitem. "Rovnou ho zatkněte."

Muž prohlásí: "Znáte pacientku Stálého pečovatelského střediska svatého Antonína, která se jmenuje Eva Muehlerová?"

Eva syslice. Určitě mě dneska ráno zahlídla a pověděla jim, co jsem udělal. Zabil svou mámu. No dobře, ne svou mámu.

Tu starou paní.

A muž prohlásí: "Viktore Mancini, zatýkám vás pro podezření ze znásilnění."

Ta holka, co si vymýšlí. Asi podala žalobu. Ta holka, co jsem jí zničil postel v růžovém hedvábí. Gwen.

"Heleďte," namítám. "Ona chtěla, abych ji znásilnil. Byl to její nápad."

A žena: "Lže. A ještě moji matku uráží."

Muž začíná odříkavat, co všechno můžu. Moje práva.

A já povídám: "Gwen je vaše matka?"

Jenom podle pokožky se dá odhadnout, že tahle je o deset let starší než Gwen.

Dneska asi podlehl přeludům celý svět.

A žena řve: "Eva Muehlerová je moje matka! A tvrdí, že jste ji držel a napovídal jí, že to je jenom hra."

Jo tohle. "Jo tahle," povídám. Povídám: "Já myslel, že mluvíte o tom druhým znásilnění."

Muž se zarazí uprostřed té své policejní říkanky: "Tak posloucháte vůbec ty své práva nebo co?"
Všechno je to ve žlutém sešitě, hlásím. Co jsem udělal. Šlo jen o to, že jsem přijal zodpovědnost za všechny hříchy světa.

"Víte," vyprávím, "nějakou dobu jsem si fakt myslel, že jsem Ježíš Kristus."

Muž zezadu od pasu tasí želízka.

"Každý chlap," povídá žena, "který znásilní devadesátiletou ženu, musí být šílenec."

Vystříhnu ohavnou grimasu a oznámím jí: "Pod to se podepíšu."

A ona vybafe: "Takže vy ještě tvrdíte, že moje matka není přitažlivá?"

A muž mi zacvakne želízka na jedné ruce. Otočí si mě a scvakne mi ruce k sobě za zády a povídá: "Co někam jít a vyjasnit si to?"

Zatkli mě před všemi těmi nýmandy z Koloniálního parku

Dunsboro, před fetaky a mrzáckými kuřaty a děcky, která si myslí, že je tu někdo vzdělává, a před Jeho vznešeným lordstvem, koloniálním guvernérem Charliem. Asi jako Denny v kládě, ale naostro.

Ostatně bych jim nejradši řekl, aby si nemysleli, že jsou na tom jinak.

lady máme všichni želízka.

45

Ve chvílce, než jsem naposledy odešel od svatého Antonína, než jsem vyšel ze dveří a rozběhl se, pokusila se mi to Paige vysvětlit.

Ano, je lékařka. Mluvila spěšně a slova se slévala dohromady.

Ano, je tu jako pacientka. Rychle cvakala propiskou a zase ji vycvakávala. Ve skutečnosti je genetická a pacientkou je tu jen proto, že řekla pravdu. Nepokoušela se mi ublížit. Pudink měla pořád rozmazaný kolem pusy. Jen se pokoušela dělat svou práci.

Na chodbě, když jsme byli poslední chvílku spolu, mě Paige zatáhla za rukáv, abych se na ni musel podívat, a povídá: "Musíš tomu věřit."

Poučila oči tak, že duhovku skoro pohlcovalo bělmo, drobný mozeček z vlasů se jí uvolňoval.

Je lékařka, odbornice na genetiku, tvrdila. Přišla z roku 2556.

A zpátky v čase se vydala proto, aby otěhotněla s typickým mužem tohoto dějinného období. Takže bude moct zachovat a zdokumentovat genetický vzorek, vykládala. Ten vzorek potřebují, aby vyléčili epidemii. V roce 2556. Cesta nebyla levná ani lehká.

Cestování v čase je stejně nákladné, jako teď pro lidstvo cestování do kosmu, říkala. Byla to odvážná a drahá nejistá sázka, takže jestli se jí nepodaří vrátit se s nepoškozeným embryem, všechny budoucí cesty budou zrušeny.

Stojím tu ve svém kostýmu z roku 1734, zlomený v pase od ucpaných střev, a nemůžu vyhnat z hlavy tu její představu typického muže.

"Zavřeli mě tady jen proto, že jsem lidem o sobě pověděla pravdu," tvrdila. "A ty jsi byl jediný dostupný muž v plodném věku."

No vida, povídám, tohle mi sedí o moc lip. Teď to všechno dává dokonale smysl.

Chtěla mi jen oznámit, že dnes večer ji povolají zpátky do roku

2556. Bude to naposledy, co se uvidíme, a tak mi jen chce dát najevo, jak je mi vděčná.

"Jsem ti nesmírně vděčná," prohlásila. "A mám tě ráda."

A já stál ve dveřích, v silném světle vycházejícího slunce, které proudilo okny, a vzal jsem jí z náprsní kapsy pláště černou fixku.

Jak tak stála a naposledy jí slunce kreslilo stín na stěnu, začal jsem črtat její obrys.

"K čemu to?" chtěla vědět Paige Marshallová.

Tak člověk vynalezl umění.

"Pro všechny případy," povídám. "Pro případ, že bys nebyla cvok."

46

U většiny dvanáctifázových odvykacích programů spočívá čtvrtá fáze v tom, že vás přimějí sepsat úplný a vyčerpávající příběh vašeho závisláckého života. Musíte popadnout sešit a zapsat do něj všechny mrzácké, připosrané chvílky svého života. Úplný seznam svých zločinů. Tím pádem je máte napořád v hlavě. A pak to musíte všechno napravit. Tak se to dělá u alkoholiků, u narkomanů, u chorobných žroutů a taky u lidí závislých na sexu.

Můžete se tudíž kdykoli, kdy chcete, vracet a znovu probírat to nejhorší ze svého života.

Jenomže ti, kdo si pamatují minulost, na tom tím pádem nejsou nezbytně lip.

V mém žlutém sešitě je o mně všechno a teď za mnou přišli se zatykačem. Všechno o Paige a Dennym a Beth. O Nico a Líze a Táně. Detektivové seděli naproti přes velký dřevěný stůl v uzamčené zvukotěsné místnosti a pročetli si to. Jednu stěnu tvoří zrcadlo a za ním je určitě videokamera.

A detektivové se ptají, čeho jsem chtěl dosáhnout tím, že jsem se přiznával ke zločinům jiných.

Ptají se, o co jsem se to snažil.

Uzavřít minulost, odpovídám.

Celou noc si čtou můj inventář a vyptávají se mě, co to všechno znamená.

Sestra Plameníková. Doktor Žárovský. Valčík Na krásném modrém Dunaji.

To, co říkáme, když pravdu říct nemůžeme. Nevím už, co vlastně znamená co.

Policejní detektivové se zajímají, jestli neznám místo pobytu pacientky jménem Paige Marshallová. Je hledána v souvislosti s vyšetřováním smrti pacientky jménem Ida Manciniová, k níž došlo údajně zdušením. Mojí matky. Údajně.

Slečna Marshallová minulou noc zmizela z uzamčeného nemocničního oddělení. Nenašly se žádné viditelné stopy toho, že by unikla za použití násilí. Nejsou svědci. Nic. Prostě se vypařila.

Personál u svatého Antonína jí trpěl její přelud, že je skutečná lékařka, povídají policisté. Nechali ji nosit starý bílý plášť. Lépe se s ní pak jednalo.

Personál tvrdí, že my dva jsme se hodně přátelili.

"Ani moc ne," já na to. "To jest občas jsem se s ní vídal, ale vlastně jsem o ní nic nevěděl."

Detektivové mi oznamují, že mezi sestrami nemám zrovna moc příznivkyň.

Viz též: Klára, diplomovaná sestra.

Viz též: Pearl, pomocná sestra.

Viz též: Koloniální park Dunsboro.

Viz též: sexoholici.

Neptám se, jestli se po Paige Marshallové poptali taky v roce 2556.

Hrábnu do kapsy a najdu desetník. Polknu ho, sklouzne dolů.

V kapse najdu kancelářskou svorku. Klouže dolů taky.

Detektivové si listují v červeném mámině diáři a já se rozhlížím po něčem větším. Něčem příliš velkém na polknutí.

Zalykám se k smrti už roky. Takže teď by to mělo jít hladce.

Ozve se zaklepání a dovnitř přinesou táč s večeří. Hamburger na talířku. Ubrousek. Lahvičku kečupu. Kvůli své střevní uzávěře, nadouvání a bolesti jsem na tom tak, že hladovím, ale jíst nemůžu.

"Co se to tady píše?" chtějí vědět.

Rozbalím hamburger. Otevřu lahvičku s kečupem. Musím jíst, abych žil, ale přitom jsem plný vlastních sraček.

Je to psané italsky, povídám jim.

Detektivové si pořád čtou. "Co tyhle věci, co vypadají jako mapy? A ty stránky s kresbami?" chtějí vědět.

Legrační, ale na to všechno jsem zapomněl. Jsou tam mapy.

Mapy, které jsem kreslil, když jsem byl kluk, pitomý, nenažraný mrňavý sráč. Víte, máma mi říkala, že můžu předělat celý svět.

Ze mám tu moc. Ze nemusím přijímat svět, jak leží a běží, celý ohrazený a manažersky řízený. Můžu z něj udělat, co budu chtít.

Tak šílená byla.

A já jí věřil.

A vsunu si víčko lahvičky do pusy. A polknu.

Chvilíčku nato sebou moje nohy škubnou dopředu tak rychle, že židle odletí dozadu, a zajíkám se s očima obrácenýma v sloup a upřenýma do namalovaného stropu. Ruce vystřelí a sevrou se kolem krku. Stojím a zajíkám se s hlavou zvrácenou k pomalovanému stropu a obracím oči v sloup. Brada se vysouvá daleko dopředu z obličje.

Detektivové už napůl vstali.

Nedýchám a žíly na krku mi od toho napuchají. Tvář mi rudne a je horká. Na čele mi vyskakují kapky potu. Pot mi vyráží i na zádech pod košili. Rukama si pevně svírám krk.

Nemůžu zachránit nikoho, ani jako lékař, ani jako syn. A protože nemůžu nikoho zachránit, nemůžu zachránit ani sebe.

Protože teď jsem sirotek. Nezaměstnaný, nemilovaný. Protože mě bolí břicho a stejně umírám, tak nebo onak.

Protože odchod je potřeba si naplánovat.

Před neustálým unikáním není úniku. Rozptylovat se. Vyhýbat se konfrontaci. Překousnout to. Vyhonit si ho. Televize. Zapomnění.

Detektivové zvednou hlavy od diáře a jeden povídá: "Jen klid.

Je to stejný, jak to píše v tom žlutém sešitě. Jenom to hraje."

Stojí a dívají se na mě.

Ruce mám na krku a nemůžu nadechnout žádný vzduch.

Pitomý malý klučina, který dělal poplach.

Jako ta žena s hrdlem plným čokolády. Ta žena, co nebyla jeho mamka.

Poprvé za delší dobu, než kam mi paměť sahá, cítím mír. Nejsem šťastný. Nejsem smutný. Nezažívám úzkost. Nejsem nadřazený. Jen všechny ty vyšší partie v mém mozku zavírají krám. Kůra mozková. Malý mozek. Tam se nachází můj problém.

Zjednodušuji se.

Vyvažuji se kamsi do dokonalého středu mezi štěstím a smutkem.

Protože mořská houba nikdy nemá den-blbec.

47

Jednou dopoledne zajel školní autobus ke krajnici, pěstounka stála a mávala a pitomý klučina si nastoupil. Byl jediný cestující a autobus prosvístěl kolem školy stovkou. Šoférovala ho mamka.

To bylo naposledy, co si pro něj přišla.

Seděla za velikánským volantem a dívala se na něj do zpětného zrcátka a říkala: "To bys koukal, jak snadno si takovouhle káru může člověk pronajmout."

Zabočila na dálniční přípojku a najížděla na dálnici. "Takže máme dobrých šest hodin náskok, než dopravní firma

nahlásí, že tu pikslu ukradli."

Autobus se valil dolů k dálnici a město se valilo venku kolem něj, a když už se nemíhal jeden dům každou vteřinu, mamka mu pověděla, ať si jde sednout vedle ní. Vyndala z tašky plné věci červený diář a vytáhla i složenou mapu. Jednou rukou mapou zatřepala, aby se rozložila, druhou stočila okno. Volant držela koleny. Jen očima, bez hýbání hlavou, knitala od silnice k mapě a zpátky.

Pak mapu zmuchlala a vyhodila z okna.

Pitomý chlapeček tam celou dobu jen seděl.

Pověděla mu, ať vezme červený diář.

Když se jí ho pokoušel podat, namítla: "Ne. Otevři ho na další straně." Nakázala mu, ať si najde v přihrádce pero, a rychle, protože se blíží řeka.

Silnice protínala všechno, domy a statky a stromy, a za chvíličky byli na mostě přes řeku, která se po obou bocích autobusu vinula do nekonečna.

"Pospěš si," vybízela ho mamka. "Zakresli řeku."

Nařídila mu, ať kreslí novou mapu, mapu světa jen pro sebe, jako kdyby tu řeku zrovna objevil, jako kdyby právě objevil celý svět. Ať kreslí svůj osobní svět.

"Nechci, abys jenom přijímal svět, jak se ti předkládá," řekla.

Řekla: "Chci, abys ho vynalézal. Chci, abys získal tu dovednost. Aby sis vytvářel vlastní realitu. Vlastní soubor pravidel.

Pokusím se tě to naučit."

Kluk už měl propisku a ona mu řekla, ať do diáře zakreslí řeku. Ať zakreslí řeku a zakreslí hory za ní. A pojmenuje je. Ne slovy, která už zná, ať vymyslí nová slova, která toho doposud moc neznamenal.

Ať si vytvoří vlastní symboly.

Ključina přemýšlel, propisku měl v puse a diář na klíně, a po nějakém čase to všechno nakreslil.

A co je nejhoupější, ten kluk na to všechno zapomněl. Teprve po letech tu mapu našli detektivové. Tehdy se rozpomněl, že ji nakreslil. Ze to uměl. Ze měl tu moc.

A mamka se podívala na jeho mapu ve zpětném zrcátku a říká:

"Perfektní." Koukla se na hodinky a přišlápla a rozjeli se rychleji a ona povídá: "A teď to zapisuj do diáře. Nakresli na naši novou mapu řeku. A přichystej se, blížíme se k řece věci, co potřebují jméno."

Povídá: "Protože jediná hranice, co zbyla, je svět nehmatatelného, idejí, příběhů, hudby, obrazů."

Povídá: "Protože nic není tak dokonalé jako to, co si dokážeme představit."

Povídá: "Protože vždycky nebudu nablízku, abych tě mohla sekýrovat."

Jenomže kluk, po pravdě řečeno, nechtěl být zodpovědný za sebe a za vlastní svět. Ten přiblblý mrňavý sráč se už v podstatě chystal, jak v příští restauraci ztropí scénu, aby jeho mamku zatkli a navždy mu ji odstranili ze života. Protože byl dobrodružstvím unavený a myslel si, že jeho velevzácný, nudný, pitomý život bude prostě pokračovat dál a dál a napořád.

Už v tu chvíli volil mezi bezpečím, klidem, spokojeností - a ní.

Mamka řídila autobus koleny a natáhla se dozadu a stiskla mu rameno. "Co si chceš dát k obědu?"

A jako by to byla nevinná odpověď, chlapeček odpověděl:

"Zapečenou bagetu."

48

Za chvíličku mě zezadu objímají paže. Nějaký detektiv mě pevně drží, tlačí mi obě pěsti pod hrudní koš a supí mi do ucha. "Dýchej! Dýchej, krucinál!"

Supí mi do ucha. "To bude dobrý."

Dvě paže mě drží, zvedají od země, cizí hlas šeptá: "Dopadne to dobře."

Tlak na oblast břišní.

Někdo mě tluče do zad, jako doktor pleská novorozence, a já vykašlu víčko od lahvičky. Střeva se mi uvolní a dolů nohavicí letí dvě gumové kuličky a všechny sračky, co se za nimi nahromadily.

Celý můj soukromý život je vystaven zrakům veřejnosti.

Nezbylo nic, co by se dalo skrývat.

Opičák a kaštany.

V příští chvíli se hrouťím na podlahu. Vzlykám a někdo mi vykládá, že je všechno v pořádku. Jsem naživu. Zachránili mě.

Skoro jsem umřel. Příkládají si moji hlavu na prsa, kolíbají mě a říkají: "Jen klid."

Příkládají mi ke rtům sklenici s vodou a říkají: "Pššššt."

Říkají to pořád dokola.

49

Kolem Dennyho hradu se tlačí tisícovka lidí, na které si nevzpomínám, ale kteří na mě nikdy nezapomenou.

Je skoro půlnoc. Jsem smradlavý a osířelý a nezaměstnaný a nemilovaný a prodírám se davem, až se dostanu k Denny, který stojí uprostřed, a říkám: "Čau, vole."

A Denny na to: "Čau, vole." A pozoruje dav lidí nesoucích kameny.

"Zrovna v tyhle chvíli bys tu rozhodně neměl být," soudí.

Co jsme byli v televizi, vykládá, tihle usměvaví lidičkové chodí celý den s kameny. S krásnými kameny. S kameny k

neuvěření.

S otesanými kusy žuly a kvádry čediče. S pěkně otesanými hranoly z pískovce a vápence. Chodí jeden po druhém a nosí maltu a lopaty a kolečka.

A do posledního chtějí vědět: "Kde je Viktor?"

Jejich tolik, že parcelu zaplnili, takže nikdo nemůže pracovat.

Všichni mi chtěli předat kámen osobně. Všichni muži i ženy se

Dennyho a Beth pořád vypyávali, jestli se mám dobře.

Tvrdili, že jsem v televizi vypadal fakt hrozně.

Stačilo, aby se jeden začal chvástat tím, jaký byl hrdina. Jaký byl spasitel a jak Viktorovi zachránil v restauraci život.

Jak mi zachránil život.

Výraz "sud se střelným prachem" to vystihuje vcelku přesně.

Kdesi na okraji už nějaký hrdina všechny přiměl k řeči. Dokonce i v té tmě je vidět, jak se odhalení vlnovitě šíří davem.

Je to neviditelná hranice mezi lidmi, kteří se ještě pořád usmívají, a mezi těmi, kdo už ne.

Mezi všemi, kdo jsou ještě pořád hrdinové, a lidmi, kteří už znají pravdu.

A všichni ti, kteří přišli o zážitek, na který byli nejpyšnější, se začínají rozhlížet. Všichni ti lidé, kteří se v okamžiku změnili ze spasitelů v hlupáky, se začínají malinko vztekat.

"Měl by ses zdechnout, vole," povídá Denny.

Dav je tak hustý, že není vidět Dennyho dílo, sloupy a stěny, sochy a schodiště. Někdo křikne: "Kde je Viktor?"

Na beton si tohle zasloužím. Popravčí četu. Složenou z celé mé přebujelé rodiny.

Někdo namíří reflektory auta a už jsem před stěnou v jejich světle.

Můj stín se nad námi všemi děsivě naklání.

Já, ten popletený bulík, co si myslel, že se člověk může naučit dost, vědět dost, vlastnit dost, běžet dost rychle, schovat se dost dobře. Dost si zašukat.

Mezi mnou a reflektory jsou obrysy tisícovky lidí bez tváří.

Všech lidí, co si mysleli, že mě mají rádi. Co si mysleli, že mi vrátili život. Legenda jejich životů se vypařila. Pak se jedna ruka zvedne s kamenem a já zavřu oči.

Nedýchám a žíly na krku mi od toho napuchají. Tvář mi rudne a je horká.

Něco mi žuchne k nohám. Kámen. Pak žuchne další. Deset dalších. Sto dalších žuchnutí. Kameny se srážejí a země se třese.

Kameny se kolem mě vrší jeden na druhý a všichni řvou.

Martyrium svatého Já.

Oči mám zavřené, ale usazené, reflektory se mi rudě prosvěcují skrz víčka, skrz krev a tělo. Moje slzy.

Další žuchání. Země se chvěje a lidi hekají námahou. Další otřesy a údery. Další nadávky. A pak všechno ztichne.

"Ty vole," povídám Dennyho.

Pořád se zavřenýma očima popotáhnu a povídám: "Pověz mi, co se děje."

A nos mi obalí cosi měkkého, bavlněného a ne zrovna vonícího čistotou a Denny mě vybidne: "Zatrub, vole."

A všichni jsou pryč. Skoro všichni.

Stěny Dennyho zámku jsou zborcené a kameny se rozprskly a odkutálely, jak těžce dopadaly. Sloupy jsou povalené.

Kolonády. Piedestaly převrácené. Sochy rozmlácené. Rozlámané kameny a malta a suť plní dvorky, plní fontány.

Dokonce i stromy se pod padajícím kamením polámaly a zlomily k zemi. Otlučená schodiště nikam nevedou.

Beth sedí na kameni a dívá se na rozbitou sochu, kterou Denny udělal podle ní. Ne jak vypadá ve skutečnosti, ale jak připadá jemu. Tak krásná, jak si to on myslí. Dokonalá. A teď je na kusy.

Zemětřesení? ptám se.

A Denny povídá: "Skoro ses trefil, ale tohle byl trochu jinej projev boží vůle."

Nezůstal kámen na kameni.

Denny popotáhne. "Smrdíš jak žumpa, vole."

Nemám až do odvolání opouštět město, vykládám mu. Žádali mě o to na policii.

V reflektorech jsou vidět obrysy jediné další osoby. Nahrbený obrys zůstává na místě, dokud se světla nepřesunou jina, protože zaparkované auto odjelo.

Ve světle měsíce se podíváme, Denny, Beth a já, kdo tu zůstal.

Je to Paige Marshallová. Bílý plášť má zamazaný a rukávy vyhrnuté. Na zápěstí umělohmotný náramek. Pantofle jsou mokré a čvachtají.

Denny popojde k ní. "Je mi líto, ale došlo k velikému nedorozumění."

A já mu povídám, že ne, že všechno je v pohodě, že se plete.

Paige jde blíž a blíž. "Jsem pořád tady," povídá. Černé vlasy má rozpuštěné, černý mozkový drdůlek je pryč. Oči má napuchlé a celé zarudlé a popotáhne a pokrčí rameny. "To asi znamená, že jsem duševně nemocná."

Všichni se podíváme dolů na poházené kameny, jen kameny, jen kusy hnědé hmoty, nic zvláštního.

Jednu nohavici mám mokrou od sraček a pořád se mi uvnitř lepí k noze. "A já bych řek, že nikoho nespasím," povídám.

"Jo, asi ne." Paige ke mně napřáhne ruku. "Myslíš, že bys mi tohle uměl sundat?"

Ale jo, říkám. Zkusit to můžeme.

Denny se fláká mezi popadaným kamením, převrací kameny nohama, pak se zastaví a jeden zvedne. Beth mu jde pomoci.

My s Paige se na sebe podíváme, poprvé se podíváme na toho druhého, čím opravdu je.

Můžeme si celý život nechat od světa říkat, co jsme zač. Duševně zdravý nebo nemocní. Světci nebo sexuální maniaci.

Hrdinové nebo oběti. Můžeme to nechat na dějinách, ať nám povědí, jak dobří nebo špatní jsme. Můžeme nechat minulost, ať rozhodne o naší budoucnosti. Anebo se můžeme rozhodnout sami. A možná je naším úkolem vynalézt něco lepšího. Ve větvích zavrká holubice. Určitě už bude půlnoc. A Denny povídá: "Hele, potřebovali bysme píchnout." Paige jde, já jdu. Všichni čtyři hrabeme rukama pod okrajem kamene. Ve tmě je na dotyk hrubý a studený a nám, nám všem trvá věky, než pracně postavíme jeden jediný kámen na jiný. "Znáš to s tou holkou ze starý řecký báje?" nadhodí Paige. S tou, co nakreslila obrys ztraceného milence? Jo, kývám. A ona na to: "Tak potom na něj jednoduše zapomněla a vynalezla tapety." Je to děsivé, ale jsme tady, Otcové poutníci, odpadky své doby, a pokoušíme se založit svou alternativní realitu. Postavit si ze skal a chaosu svět. Nemám zdání, co bude. I když jsme se hnali jako diví, nakonec jsme se ocitli jen vprostřed pustiny vprostřed noci. A možná vědět není to hlavní. Stojíme tu, v troskách a ve tmě, a z toho, co stavíme, může být cokoli.

Doslov

Úvaha psaná pouze levou rukou
(pravá ale nezahálí)

Chuck Palahniuk.

Psát o něm článek, to není žádná legrace. Odkud asi tak začít.

Možná od úplně jiného autora.

Vonnegut není to pravé slovo, ale napadne vás jako první.

Srovnání s tímhle spisovatelem se vám nevrátí do mysli - vtrhne tam skrz vykopnuté dveře s razancí zatýkajících důstojníků gestapa. Jen si proberme styčné body. Cynismus a nihilismus. Sedí.

Rozbitá jednota času a děje. Sedí. Fantastické motivy a pokřivení reality. Sedí. Opakující se hlášky. Sedí jak zadek na nočníku strženém na míru.

Oba autoři mají společné i to, že jejich výrazný styl je jejich prokletím - takový styl se totiž musí dost hlídat, aby se neokoukal. Co je platné Tarantinovi, že přišel s popkulturními dialogy, když dnes, jakmile se začnou ve filmu bavit postavy o Star Treku, divák jenom protáhne obličej a začne tiše zvracet do pytlíku popcornu. Výraznost je nebezpečná - jak v literatuře, tak v životě. A Palahniuk i Vonnegut jsou hodně, hodně výrazní. Jak v literatuře, tak v životě. Ovšem jsou to rozdíly, a to dost masivní. Palahniuk je vulgárnější, dravější, mnohem legračnější - a kupodivu i pozitivnější.

Je to zvláštní, přes všechnu tu depresi a rozbor smrtelných chorob, přes to, jací jsou jeho hrdinové vykojení pošuci, i tak je pocit z Palahniukových knih mnohem optimističtější, než tomu je u většinou bezvýhodného Vonneguta. Z jedné strany je

Chuck Palahniuk skutečně nihilista, který pohrdá i těmi modlami, které ostatní nihilisté považují za posvátné (ne, nemyslím náboženství - mluvím o sexu), na druhou stranu je většina jeho románů o přátelství a lásce.

A přesto je Palahniuk pořád označován za depresivního autora.

Tomu se říká nespravedlnost osudu.

Možná je to kvůli té destrukci.

Destrukce (lépe řečeno sebedestrukce) je základním kamenem všech Palahniukových románů. V Klubu rváčů (č. 1996) se postavy zpracovávají pěstmi, v Zalknutí hrdina co chvíli umírá, v Ukolébavce (Lullaby, 2002) alespoň dupe po plastových domečcích, až si zaráží dílky do masa (jeho noha pak vypadá jako archeologické nálezště) ... no a nejdál došel v destrukci v Neviditelných monstrech (Invisible Monsters, 2000), kde každá z postav usilovně pracuje na fyzickém i duševním zničení sebe i všech ostatních.

Jenže vtip je v tom, že to, co by jinde bylo znakem zkázy, je u Palahniuka cestou k sebenalezení. Jen tím, že zničí všechno kolem sebe, včetně své důstojnosti, svého těla, svého života - jen tím se dokáže hrdinové jeho románů zbavit toho, co je určuje a vymezuje. A v závěru, omlácení a uprostřed trosek, začínají žít vlastní život. Ničí vlastní předprogramování (jsme generace mužů vychovávaných ženami - vzpomínáte?), aby pak mohli začít skládat jeden kámen na druhý, aniž by tušili, co z toho nakonec bude.

A snad nikde není naprogramovanost hlavního hrdiny tak silná jako v Zalknutí. Co může být horšího než matka, bojovnice za svobodu, která deformuje dítě ve snaze udělat z něj svobodného člověka? Asi to, když se dozvíte, že v sobě máte Ježíšovo DNA.

Pokud vás tohle nezačne vymezovat, tak už vážně nevím.

Když jsme u těch hrdinů... tak je možná množné číslo trochu přehnané. Palahniuk má v podstatě jediného hrdinu, kterého cvičně nazývám "milý, malý sociopat". Zdvorný, slušný, ironický, cynický. Žádný bouřlivák, spíš upjatý WASP - ovšem schopný pro svou zábavu klidně dohánět lidi k sebevraždě. Ve všech filmových adaptacích by ho mohl hrát Edward Norton (když už to tak hezky začal v Klubu rváčů) - a to včetně Neviditelných monster, přestože jejich hrdinkou je žena. (Člověk prostě Palahniukovi náhled do ženské psychiky moc nevěří - ostatně co taky chtít po autorovi, jehož díla jsou některými nepřejíci kritiky označována jako

"macho porno".)

Palahniukovi hrdinové jsou obvykle deformováni výchovou.

Palahniukovi hrdinové jsou neschopni citu.

Palahniukovi hrdinové mají nesmyslná povolání.

Palahniukovi hrdinové berou sami sebe s odstupem a ironií.

Palahniukovi hrdinové jsou zločinci -

- ale ne ti klasičtí, s Thompsonem v jedné ruce a doutníkem v druhé. Stejně jako byl Chesterton vynálezcem podivných živností, je Palahniuk objevitel nových, podivných zločinů. Hrdina

Programu pro přeživší (č. 2002) dohání prostřednictvím falešné linky důvěry lidi k sebevraždě, hrdinky Neviditelných monster kradou po domech léky, v Ukolébavce vraždí lapiduch pomocí magické básničky modelky, aby se na nich mohl ukájet, přítelkyně hlavního hrdiny prodává domy, ve kterých straší (nikdo v nich dlouho nevydrží, takže se rychle prodávají znovu a ona má stálý přísun provize) - a v Zalknutí si hrdina vydělává dušením.

Být spasitel je práce jako každá jiná.

"Aby člověk ztratil ze zřetele velké věci, musí se soustředit na detaily."

Tahle věta hrdiny z Ukolébavky charakterizuje autora. Posedlost detaily je pro něj typická. V Klubu rváčů jste se dozvěděli, co všechno se dá vyrobit z lidského sádla a jak si doma udělat výbušninu (ve filmu to bylo upraveno tak, aby to nefungovalo, takže jestli chcete své přátele pobavit napalmem, kupte si knížku),

Program pro přeživší by mohl sloužit jako rádce pro domácnost,

Zalknutí vám dá seznam vět, po kterých se máte okamžitě vypakovat z hotelu, neboť nastává konec světa (kromě jiného), a v Neviditelných monstrech se kupříkladu dozvíte, která barva co znamená ve slangu homosexuálů. Detaily.

Palahniuk je posedlý detaily. Jenže na rozdíl od hrdiny Ukolébavky ze zřetele velké věci nepouští. Spíš naopak. Z malých detailů skládá obraz velkého světa. Světa složeného z nesmyslných symbolů. Světa, kde nic není tím, čím se zdá být. Světa, který je...

"Psychoticky legrační."

(slova kritika)

Uznávám, že Palahniukův humor není pro každého. Rozhodně neuspokojí ani milovníky estrád, ani ty upjaté intelektuální hloubaly, kteří při sledování Monty Pythonů troují s vážnou tváří poznámky "hle, jaké zajímavé využití introspekce vnitřního já v souladu s submisivní paralelou hlubšího bytí". Stejně jako většina geniálních komiků i Palahniuk dokáže těžit humor z těch nejtragičtějších a nejděsivějších věcí. Přesně podle zásady, že o vážných věcech se nikdy nemá psát vážně. Je fakt, že smutné věci vždycky působí mnohem lip, když je říkáte jen tak mimochodem - nebo je kombinujete s něčím komickým. Tragédie, o které píšete tragicky, je jako byste jedli škvarky zalité rozpuštěným sádlem a přikusovali k tomu máslo.

Ostatně tenhle lehký přístup "mistra" přebírají i jeho uctívači, takže na stránce www.chuckpalahniuk.net narazíte i na takové lahůdky, jako je test, ve kterém zjistíte, které postavě z autorových románů se nejvíc podobáte.

Jste zapojen do nějakého kultu?

A) Kulty jsou špatné!

B) Áááno.

C) Zapojen? Jsem vůdce kultu, sakra!

D) Ano. Na takových místech se hodně souloží.

Oblíbený způsob smrti:

A) Havárie letadla.

B) Autohavárie.

C) Být zastřelen.

D) Udusit se pěkným kouskem žebírka.

Nejradši byste...

A) Byli slavní.

B) Celý den souložili.

C) Vyhodili do povětří banku.

D) Vedli "normální" život.

Vaše oblíbená věta je:

A) "Blesk!"

B) "Jsem Jackův..."

C) "Co by Ježíš rozhodně neudělal?"

D) "Zkouška, zkouška, jedna, dva..."

Zkuste si to - uvidíte, že zdaleka nejste tak normální, jak jste si bláhově mysleli. Možná jste na tom i hůř než sám autor.

"Co jste dělal před Klubem rváčů?"

"Byl jsem vzteklý."

(rozhovor s Ch. P.)

O životě Chucky Palahniuka už se psalo v Programu pro přeživší, který byste všichni měli mít už dávno doma, takže to nebudu moc rozmazávat. Snad jen to, že z něj pochopíte, proč jsou v jeho románech rodiče většinou položené postavy, které se snaží naprogramovat hrdiny podle svých představ. ("Nejdřív nám dají NÁS život a pak chtějí, abychom žili ten jejich" říká jeden z hrdinů Neviditelných monster.) Poté, co Palahniukův

zploditel přežil v dětství to, když se jeho otec zbláznil a vystřelil celou rodinu, zplodil (ne hned, samozřejmě) malého Chucka. Následovala dlouhá léta manželských hádek, korunovaná konečně rozvodem, z čehož měl Chuck i jeho sestra velkou radost. (Ještě že neměl Chuck bratra. Určitě by se jmenoval Gek... Omlouvám se, to byl opravdu hloupý vtip.) Otec ale svému osudu neunikl. Poté, co se seznámil s jednou rozvedenou paní, byl jejím bývalým manželem zastřelen a spálen.

A pak má Chuck Palahniuk psát optimistické věci.

Zajímavé je, že Chuck Palahniuk začal psát jenom proto, že nemohl chytit signál na televizi. Do té doby byl jen jedním z permanentně naštvaných mužů z generace X, jedním z těch, co dělají práci, která je nebaví, jedním z těch, kteří žijí život, jehož jedinou náplní je sledovat v televizi vymyšlené životy cizích lidí.

Teprve absence televizního signálu ho vrhla do náruče literatury.

Neměl co dělat, tak začal číst a posléze i psát.

K čemu všemu dožene člověka nouze.

První jeho knihou byla Neviditelná monstra. Příběh modelky, které někdo ustřelí spodní polovinu obličeje, nechtěl nikdo vydat, protože byl prý příliš depresivní. Palahniuk se rozhodl pomstít, a aby to všem nandal, napsal něco ještě depresivnějšího - Klub rváčů. Bohužel mu to nevyšlo. Klub rváčů totiž byl nejen vytištěn, ale stal se rychle kultem, který si zasloužil i filmovou verzi. Skvělou filmovou verzi, nutno podotknout. David Fincher natočil

Klub rváčů přesně takový, jaký měl být - temný, krvavý, destruktivní - ale přes to všechno úžasně komický a ironický. Mimochodem, sám Palahniuk prohlašuje Klub rváčů za téměř autobiografický. Dokonce existuje i předobraz Projektu Devastace - destrukční recesistická společnost jménem Cacophony Society. Jediné, co si Palahniuk vymyslel, je ten Klub rváčů - který ovšem teď už taky existuje, takže můžeme jeho knihu brát téměř jako socialistický realismus.

Palahniuk nepíše pro intelektuály. Neplýtvá papírem na popisy emocionálních pochodů hlavních hrdinů. Nesnaží se, aby každé slovo bylo jiné a nikdy se neopakovalo. Píše pro lidi, kteří by se knihy dotkli jen v případě, že by v ní byla založená stodolarová bankovka. Píše pro lidi, které nezajímají slova - lidi zajímá děj.

A děj jim Chuck Palahniuk dává. Děj propracovaný, plný překvapivých zvratů. Kolik najdete "intelektuálních" knih, které by měly překvapivou pointu? U Palahniuka je to standard - taky aby ne, když se učil z detektivek Elleryho Queeny, které byly postaveny na tom, že čtenáři mohli přijít na pachatele zároveň s detektivem. Palahniuk také hodně pracuje s mícháním postav.

Jen málokdy jsou skutečně tím, čím se zdají být (a někdy - viz

Klub rváčů - nejsou vůbec). Jména jsou jen jedna z mnoha nálepek. Nálepek, které je možné kdykoliv strhnout nebo vyměnit.

A v tom to všechno vězí.

Žijeme ve virtuálním světě. Nic není skutečné. Vůně citronu zakrývá to, že se někdo pozvracel. Růže znamenají moč.

Modřina cirhózu jater. Smradlavý dech leukémií. Na krásném modrém

Dunaji požár.

Možná má Palahniuk pravdu. Možná je to jediná šance. Všechno rozbít, včetně sebe, a mezi střepy hledat zbytky reality, to, kdo a co skutečně jsme. A pak možná budeme mít jistotu, že to venku skutečně zpívá slavík a ne že hodiny oznamují čtyři po polední.

Jiří Pavlovský

(Kterému v testu vyšlo, že se nejvíc podobá Tenderu Bransonovi z Programu pro přeživší. Takže se koukejte všichni zabít.)

Chuck Palahniuk

Zalknutí

Z anglického originálu Choke vydaného nakladatelstvím Anchor Books (Random House)

v New Yorku roku 2001

přeložil Richard Podaný.

Doslov napsal Jiří Pavlovský.

Obálku navrhl Jan Šerých.

Vydala Euromedia Group k. s. - Odeon v Praze roku 2003

jako svou 2196. publikaci, v Odeonu publikace 77.

Odpovědný redaktor Jindřich Jiřl.

Technický redaktor David Dvořák.

Počet stran 256.

Sazba SF SOFT, Praha.

Tisk a vazba: \$L FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Vydání první.